

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 16 / Sayı: 186 / Haziran 1997 / 5,- DM

Güney ve Kuzey'de sömürgeci TC ve ihanetçi güçlere karşı savaşımında

ZAFER PKK'nin

Rus sosyalizminin çözülüşüyle birlikte dünyanın sarsılan dengeleri hâlâ yerli yerine oturtulamadı. Ortaya çıkan dünya dengesizliği, güçler arası dengesizlik ve çelişkiler çatışarak gelişmeye devam ediyor. “Asya'nın öncü savaş kolu” durumuna yükselen Ortadoğu, bu atmosferin gergin havasını şimdiden soluyor.

Emperyalizmin kontrol altına alamadığı hassas dengeler üzerine kurulu bir kriz merkezi olan Ortadoğu, dünya siyasetini çok önemli boyutlarda etkileyen bir bölge olma özelliğiyle, gündemdeki sıcaklığını hiçbir zaman yitirmedi. 1996'da da, '97'de de dünya gündemini belirledi. Bir yandan emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri, diğer yandan ilerici, anti-emperyalist dinamiklerin, emperyalizme göre bağımsız belli devletlerin emperyalist ve işbirlikçi çömezleriyle çelişkilerinin kızışmasına ve bu çelişkili durum ilişki, ittifak ve çatışmalarına sahne oldu.

Son gelişmeler temelinde İsrail, ABD ve Türkiye'nin üçlü stratejik ittifakı, bu ekseninde gündeme geldi. Ardından KDP'yi de bir piyon olarak yanlarına alarak Güney Kürdistan'a şimdiye kadar gerçekleştirilen en büyük işgal seferini düzenlediler. Bu, NATO'yu da aşan bir ittifak zinciriyle gerçekleştirildi.

14 Mayıs Çarşamba günü TC genelkurmaylığı, Barzani'nin destek çağırısı, ya

● Devamı 2. sayfada

“Hiçbir cephede geri adım atılmamıştır. Tam tersine hem alan, hem kitle hakimiyeti, hem askeri, hem de siyasi olarak ağırlığımız gelişmiştir. Ordunun “girdim” dediği bütün tepeler bizim elimizdedir. Ordunun kayıpları 500'den az değildir. Bizim kaybımız ise hastanedeki yaralıların katledilmesi dahil 60 kişiden fazla değildir. Bu savaş, bizim en ucuz kapattığımız bir savaştır. Denilebilir ki, tarihte en az kayıp veren ve sonuçları kendi lehimize olan en olumlu savaştır. Hiçbir savaş, bu savaş kadar bizi askeri, siyasi, hatta diplomatik olarak güçlendirmemiştir.”

“Tarih günümüzde gizli ve biz tarihin başlangıcında gizliyiz”

Sömürgecilik, bir istikrarsızlık sistemidir

Savaşımız geliştikçe, Kürdistan tarihinde daha önce hiçbir zaman yaşanmamış aşamalardan geçiyor. Kürdistan tarihinin hiç tanıklık etmediği birçok savaş düzeyinden söz edilebiliyor. Bir yandan emper-

yalizmin yönelimlerindeki değişiklikler, öte yandan çağdaş Parti-Ordu-Cephe örgütümüzün işleyiş ve çalışma esasları, yine ideoloji-politika ve en önemlisi de önderlik tarzı, hem Kürt halkı için, hem de Kürt

halkının düşmanları için son derece yeni, daha önce rastlanmayan olaylar olarak tarih sahnesinde yerini alıyor.

PKK öncülüğünde örgütlenen Kürt halkı, ilk kez bu derece önemli bir güç olarak tarih sahnesine çıktı. Bu gelişmenin birden çok nedenleri vardır. Yakın tarihin yaratıcısı olan partimizin varlığının neden olduğu gelişmeler kadar, dünya ve Ortado-

● Devamı 6. sayfada

“**Toplumu sınıflar biçiminde çözümleyen geleneksel yöntem ile onu düzeyler biçiminde çözümleyen PKK yöntemi arasındaki ilişki; Newton fiziksinin açıkladığı evren ile Einstein fiziksinin açıkladığı evren arasındaki ilişkinin aynıdır.**”

● Yazısı 10. sayfada

Kürdistan'da Barzanicilik

Başkan APO ile İbrahim Ahmed'in yaptıkları sohbet 8. sayfada

Nahar gazetesinin Başkan APO ile yaptığı röportaj

Operasyon teslim olmayan halklara yöneliktir

● Bağdat bu operasyonu kınamakla birlikte, Ankara ile işbirliğini de sürdürmektedir. Sızce bu çelişkilerin sırrı ne? Bunun anlamı Irak rejimi bu operasyonu içten mi kabul etmiştir? Eğer bu doğru ise nedenleri nedir?

● Bağdat bu operasyonu kınamakla birlikte Ankara ile işbirliğini de sürdürdüğü bir gerçektir. Hiç şüphesiz, bu önemli bir çelişkidir, ama neden böyledir? Biz de sırrını tam anlamış değiliz. Acaba Irak rejimiyle birleşerek mi bu operasyonu yürütüyor? Eğer bu doğruysa neden Irak rejimi bunu yapıyor?

Görünüşte işgale oldukça karşı duruyor. Ama fiili anlamda, bizimle herhangi bir dayanışmaya da girmiyor. Yine pratikte gücü vardır, aslında en azında pratik değeri olan bir protesto eylemini yapabiliirdi, -bunu da yapmıyor. Daha önce aldığımız bazı duyurular ve genel gelişmelerin de seyrinde çıkarılabileceğimiz sonuçlar; Bağdat rejiminin bu ope-

“Haksız ve muazzam bir güç dengesizliği altında geliştirilen bu operasyona, sadece Kürt yurtsever güçlerin değil, bölge haklarının da dayanışma içine girmelerinde hayati yararlar vardır.”

● Devamı 4. sayfada

Yaşam sorunu, savaş sorunumuzdur

“Eskiye ait yıkılan ilişki ve değerlerin yerine yenisi geliştirilemediği takdirde ortaya ciddi bir yaşam boşluğu çıkar. Toplumun veya bireyin, eğilim, tutum ve davranışları bütün dayanaklarını yitirir. Gerek maddi, gerekse manevi anlamda yitirilir ve bu da, yaşamın üzerinde şekilleneceği ilke ve ölçülerden, bir bütün olarak değerler sisteminden yoksun kalması anlamına gelmektedir.”

● Yazısı 19. sayfada

Yüksek dağ zirvelerinin soylu sahipleri

Rıza, Numan, Selcan, Dijwar Behrem, Küçük Sabri, Büyük Sabri ve Firaz hevalerin anı yazıları 15-16-17-18 sayfalarda

Ateşten bir koşucu: Zilan

“Zilan, büyümekte, hareket etmekte; yaşamakta olan bir sözdür.

Yükselen bir alev, ateşten bir koşucu; bir PKK'li yani.

Bir tarih duygusu, -sömürgeciliğin her şeyi piçleştirmek istediği bir ülkede, aşk ve sevgi adına soysuzlaşmanın yaşandığı bir ülkede; fırtınalı bir duygu gösterisi.

Sevgi ulusunu, sevginin milliyetini doğuracak bir birleşme, -toprakla ve rüzgarla bir birleşme, baştanbaşa Kürdistan bir savaştır.”

ZAFER PKK'nin

● Baştarafı 1. sayfada

da daveti üzerine Güney Kürdistan'a girdiğini açıklıyordu. Aylardır sınırın sıfır noktasına yığıldığı yaklaşık yüzbin kişilik ordu gücüyle yaptığı giriş, hiç de, sadece Barzani ihanetine destek olmak için gelişen bir girişe benzemiyordu. Giriş tam bir işgal seferiydi. Türk ordusu birlik birlik, alanlara büyük karakollar biçiminde yerleşmeye, KDP peşmergelerini belli vadi ve boğazlara yerleştirmeye, önceden boşalttığı, insansızlaştırdığı alanlarda tampon bölge oluşturmaya, İsrail'in Güney Lübnan'da yaptığına benzer bir biçimde işbirlikçileri sınır hatında konuşlandırmaya ve giderek Güney'in içlerine, Musul-Kerkük çevresine doğru işgali yaymaya başlamıştı. Bu durum bölge ülkelerinde de belli hareketlenmelere yol açtı. İran, Irak ve Suriye sınırlarına askeri yığınaklar yaparak, kendi aralarındaki ilişkileri güçlendirmeye başladılar. Araplar, daha çok kendi aralarındaki birlikten bahseder oldular. Ortadoğu düzleminde diplomatik trafik sıklaştı. Protesto, kınamalar devletler düzeyinde gelişti. Bölge ülkeleri, TC'nin işgal seferinin sadece PKK'ye karşı değil, kendilerine yönelik bir saldırı olduğunu da anlamışlardı. Bölgedeki pek çok Kürdistanî güç PKK'nin devrimci-yurtsever direnişinden yana tavırlarını koydular, ittifak protokolleri imzaladılar.

TC sözcüleri, işgal girişiminin hedeflerini, *"bölge halkı için de bir sorun haline geldiği bölgedeki gruplarca kabul edilen PKK'nin, bölgeden temizlenmesinin sağlanması"* ve buna paralel olarak, *"yerel otoritenin, yani Barzani güçlerinin bölgede hakim kılınması"* biçiminde deklare ettiler.

İlk elden amaçlanan bunlardı. Yani PKK'nin Güney'de temizlenmesi, hem Kuzey, hem de Güney'de marjinalleştirilmesiydi. TC, askeri güç olarak PKK'yi, etkin halde görmek istemiyordu. Nitekim Türk ordusu operasyon öncesi ve sonrasında, *"PKK siyasi bir güç olarak belki kabul edilebilir, fakat askeri bir güç olarak kabul etmemiz mümkün değildir"* biçiminde görüşlerini değişik biçimlerde yansıtıyordu. Bunun için de ilkin PKK'yi izole etmek Güney'i kendi denetimleri altına almak için elinden gelen bütün çabaları seferber ettiler. KDP işbirlikçiliğini kendine sosyal dayanak haline getirerek Güney'de kalıcı, sömürgeci egemenliğini, bu işbirlikçi oluşum eliyle tesis etmek uğruna, kendini çok riskli bir karmaşanın içine atıyordu. TC sömürgeciliği, aslında planlarını aşamalar biçiminde oluşturmuş bulunuyor. Ama birini başarmadan (kendini başarmış gibi göstererek), ikincisine atlaması, tüm hayallerini suya düşürmüştür. Ancak bu, planlarından vazgeçtiği, ilk elden hedef tahtasına diktiği PKK'yi olduğu gibi hemen kabulleneceği anlamına da gelmez. Devreye farklı yöntem ve silahları sokarak, kendisi için ölüm-kalım meselesi haline getirdiği PKK ile savaşımı şu veya bu şekilde verecektir. Daha sinsi, daha kurnaz, daha güçlü ve kapsamlı yüklenmeye çalışacaktır. Buna göre bir politik dil, bir savaş dili zaten PKK'de mevcuttur.

Güney Kürdistan hem emperyalizm, hem sömürgecilik, hem de ihanetle hesaplaşmanın, hızla çözüme yaklaşmanın ve finali yakalamanın en elverişli zeminini haline getirmiştir. Artık Güney, salt bir geri cephe değildir. İleri bir sa-

vaş hattıdır, bir devrim kalesidir. 1997 yılı bu bağlamda PKK'nin Güney'i yeni bir devrime açtığı ve bunun sonuca doğru gittiği bir final yılı olma özelliğini taşımaktadır.

Sömürgeciliğin ve emperyalizmin, Güney Kürdistan üzerinde tarihsel hesapları olduğu biliniyor. Sömürgeciliğin, bu yönlü pek çok işgal girişimi olmuştur. Bunlar, Güney'deki gelişmelerin arka planını oluşturmaktadır.

Güncel gelişmelerin tarihsel arka planı

"Güney Kürdistan sorunu, TC kadar eski bir sorundur" belirlemesi, Güney Kürdistan sorununu ele alırken, temel bir çıkış noktasını teşkil eder. Çünkü Güney Kürdistan, kuruluşundan bu yana TC'nin köklü bir yarısı durumundadır. Öyle bir yara ki, 1920'lerde dönemin emperyalist gücü İngilizlerle TC arasında büyük çekişmelere neden olmuştur.

"Bilindiği üzere 1925'te bir Kürdistan isyanı, yine bir Musul-Kerkük sorunu vardı. Hatta Türk ulusal kurtuluş savaşının Kürtlerle birlikte verilmesi sözkonusudur. Güney Kürdistan misak-ı milli sınırları dahilindedir. Kürt milletvekilleri de bunu temsilen mecliste bulunuyorlar. İngilizlerin Güney Kürdistan'da, Irak'ta petrol bulma durumu ve dolayısıyla kemalistlerle çelişkisi vardır. Bu çelişkinin halledilmesi için Mustafa Kemal'in iyi bir İngiliz işbirlikçisi olarak -ki başından beri bu niteliğini bilmekteyiz-, İngilizlerle anlaşmaya girmesi çok somuttur. İngilizlerin dayatması şudur: 'Petrol sorununda, Güney Kürdistan sahasının Irak'a dahil edilmesinde gerekeni yapmazsanız, ben de olası bir Kürt isyanı geliştirim.' Zaten Güney'de de bir Kürt isyanına bu anlamda yaklaşım göstermesi sözkonusu. Şeyh Sait önderlikli isyana da ilgisi gelişebilir. En zayıf dönemini yaşayan kemalistler bundan çok korkarlar. Dolayısıyla bütün bu koşullar birleşince, bir anlaşma yapmak kaçınılmaz olur. Misak-ı milli sınırları dahilinde olduğu halde, bir, Kürtleri bölmek; iki, Kuzey'deki Kürt isyanını desteksiz bırakmak; üç, İngilizlerin kemalizme ve Mustafa Kemal'in kendisine destek alabilmek için Kürdistan'ın parçalanması sağlanmıştır."

Buna rağmen TC, Güney'i misak-ı milli dahilinde ele almaktan, Musul ve Kerkük üzerinde büyük hesaplar yapmaktan vazgeçmiş değildir. Sürekli kendi egemenliğini tesis etmenin peşinde koşmuştur. Doğan her fırsatı bu çerçevede değerlendirmek istemişse de, yapamamıştır. Aslında Güney Kürdistan'a yayılma, TC iç politikasında da büyük çelişkilerin nedenidir. Kimi kesimler tereddütlü olup, bunu istemezken, kimi kesimler de bunu başarmayı önlereine *"ya olacak ya olacak"* biçiminde bir iddia ile koymuşlardır ve ağır basan da bu olmuştur. Özal zamanında, bu çelişki genelkurmay başkanını istifaya kadar sürüklemiştir.

Özellikle 12 Eylül 1980 sonrası, Türk sömürgeciliğinin Güney Kürdistan'a yönelik yaklaşımları PKK'nin boğulmasını ilk sıraya oturtarak gelişti. 12 Eylül karşı-devrimci saldırısıyla boğamadığı PKK direnişini, 1983'te kapsamlı bir Güney saldırısıyla kırmaya girişti. İran-Irak

Savaşı'nın yarattığı zemini değerlendirerek Güney'e yerleşen gerilla gücünü, Irak rejimiyle *"sınır güvenliği"* anlaşması imzalayarak 15 bini aşkın ordu gücüyle ezmeye yöneldi. Bu bir işgal seferiydi. Her ne kadar *"sınır güvenliği"* öne sürülse de, amaçlanan sadece bu değildi.

Varlık-yokluk aşamasında olan ulusal kurtuluş mücadelesini daha direniş sürecinin ilk adımlarını boğmak kadar, Güney'deki silahlı aşiretleri silahsızlandırarak denetime almayı, ulusal birliğin yolunun açılmasını engellemeyi de hedefliyordu. Bunlar sadece TC'nin dar hedefleriydi.

Bölgesel düzlemde yapılan hesaplar, anti-komünist amaçları da vardı. Zaten işgal seferi NATO patentiydi. İran-Irak Savaşı yüzünden, Irak'ın Güney Kürdistan üzerindeki denetimi zayıflamıştı. Bu durum, sömürgecilik ve emperyalizm açısından bir tehlike arz ediyordu. Dolayısıyla TC eliyle gelececek bir denetim emperyalizmin de işine geliyordu.

İran'la bir savaş durumunda olan Saddam'ın iktidardan düşmesi halinde emperyalizme bağlımlı ve TC'nin de desteğini alarak bir yönetim Irak'ın başına getirilmesi ve Irak'ta, İran'a benzer bir olası gelişimin önüne geçilmesi gerekiyordu.

Güney Kürdistan'ın diğer parçalarla ve bu parçaları elinde tutan İran ve Suriye ile komşu olması nedeniyle, gerek bu devletlerle PKK'nin geliştireceği ilişkiler ve gerekse her dört parça açısından Büyük Güney'in merkezi bir bağlantı noktası durumunda stratejik bir öneme sahip olması; anti-Amerikancı özellikler taşıyan İran ve Suriye ile geliştirilecek dostluk-ittifak olasılığı, hem TC, hem Irak ve hem de emperyalizmi ciddi ciddi ürkütmüştü.

Bu nedenler dahilinde Güney Kürdistan'ın devrime kapatılması, direniş soluğunun daha ilk nefeslerinde boğulması, bu güçler açısından doğacak tehlikeleri önlemek için oldukça önem arz etmekteydi.

Ayrıca TC'nin Musul-Kerkük üzerindeki tarihsel emellerini gerçekleştirebilmesinin yolu da bu doğrultuda açılmış oluyordu.

Yine TC'nin kendi iç çelişkileri vardı. Evren kliği, kendi muhaliflerini etkisizleştirmek için dikkatleri dışa yöneltip iç muhalefeti bastırmayı da önüne hedef koymuştu.

Bu doğrultuda geliştirilen 1983 Mayıs işgal hareketi, ilkel milliyetçiliğin, PKK'nin gelişimini sınırlandırıp durduracağı ve kendi denetimine alacağı yö-

nünde TC ile anlaşması ve bölgesel-uluslararası düzlemde gelişen tepkiler, koşulların olgunlaşmaması TC'nin geri çekilmesini gerektirmişti.

1991 yılında da Körfez Savaşı sürecinde gelişen NATO müdahalesi ile Güney Kürdistan'ın Irak denetiminden çıkarak KDP ve YNK gibi güçlerin denetimine girmesi, emperyalizm ve TC'nin Güney üzerindeki planlarını hayata geçirmek için uygun bir zemin oluşturmuştu.

TC, ABD ve diğer uluslararası mütefiklerini yanına alarak işbirlikçi güçler eliyle halk üzerindeki egemenliğini sürdürmeyi, Kürdistan devrimini tamponlamayı amaçlıyordu. Bu, Özal yaklaşımıydı. Bir yandan özel savaş en azgın bir biçimde yürütülüyor, diğer taraftan Kürt sorunu tartışmaya açılıyor, bazı reformlardan söz ediliyordu.

"Hududun her iki yanında Kürt tam-

Savaşın 13. yılında sömürgeci generaller ağılıyor

pon bölgesinden bahsediliyor. Türkiye, bu işi kendi başına kontrol edemeyeceği görüşünü BM'ye kadar götürdü; 'ben kendi başıma bu işi kontrol edemem' dedi. BM'nin -ki, ABD önderliğindedir, kesinlikle devreye girmesi gerektiği savunuldu. Bütün dünya yardıma çağırılıyor. Hududun her iki tarafında çadırılı kentler kuruluyor. Daha da ileri bir adım olarak BM'nin himayesinde ve hatta BM gücünün denetiminde bir Kürt bölgesi yaratılmak isteniyor. ABD, buna şimdiden yüksek ilgi gösteriyor. Yarın ise, diğer emperyalist devletler peşisıra ilgi gösterir. Bu ikinci İsrail deneyi midir demeyeceğim; çünkü, İsrail deneyimi bu temelde oluşmamıştır. Filistin toprakları üzerinde Yahudi yerleşimi ile başlamıştı. Bizim böyle bir durumumuz yoktur. Kürdistan'da gerici aşiretçi-feodal güçlerden bir tampon bölge oluşturulmak isteniyor. Bununla hedeflenen birinci amaç, Kürdistan'ın kapsamlı ulusal kurtuluş devrimini frenlemektir. Bu, Türkiye'nin amacıdır. İkincisi ise, emperyalizmin Irak üzerindeki emellerini sürdürmeye yöneliktir. Özellikle İsrail'in de amacı olan, Kürdistan üzerinden genelde Arapları, özelde

Irak'ı tamponlama ve bunun için gerici Kürt bölgelerini güçlü kılma planıdır." (Serxwebun Nisan 1991)

Tampon planları, 1992 yılında bir süreci daha başlattı. Körfez Savaşı *"bitti"* denilmişti, ama daha bitmemişti. 1992'nin Ekim ayında bir NATO harekatiyle PKK'ye karşı düzenlenen *"Sandviç"* operasyonu ile devam etti. 1992 Güney savaşı, KDP-YNK, TC ve uluslararası em-

cihanım, öç kemanını çal
tetik makamından
mavi kaderimizi dinlesin general
çal: büyük dağ göllerinin
ve ağu ırmaklarının
ve yaralı göğsümüzde kor söndüren
bu lanetli çağın üstünde
bizim gökyüzümüz var
yüzümüze benzer canım
çal öç kemanını cihanım
tetik makamından çal
dinlesin general

çal: bir gecemiz var içinde
gerillalar gezer
canımızı ezer sedef ölümleri
bir gecemiz var kadınlar ve
çocuklar yanar
bir gecemiz 38 cesetlerinin
alevleriyle kanar
çal ağlasın general
süngünün ucunda havalanan
cenin için ağlasın
dersim'de her meşenin dibinde
bir seyit rıza var
her meşenin köklerinde yanık kemikleri
bizim kollarımızın, silahlarımızın
kökleri
erkeklerimizin kökleri, kadınlarımızın

çal öç kemanını cihanım
tetik makamından çal
çal ağlasın general
kürdün gecesini bıçakların
kesemediği andır
munzur'un berrak serinliği değil zamanın
büyük bakır bakraçlarına dolan
kandır
cennet beyazı karlara
karanfil düşer gibi akan
kandır cihanım
yüksek alınlı oğullarımızın verdikleri candır
sedef nalınlı kızlara andaç verir gibi

çal ağlasın general, kâbusu katlettiği
yetmişbin candır
çal cihanım tetik makamından
şimdi sevda isyandır

peryalizmin desteği ile başlatıldı. 1991-'deki plan, bu hareketle başarıya ulaştırılmak istendi. Plan gereği hareket sonucunda PKK gücünden düşürülüp tırnakları sökülerek ve Güney'deki işbirlikçi federe oluşum Kuzey'e taşınarak, ulusal kurtuluş mücadelesi bütünüyle tamponlanacak ve Kürdistan, Ortadoğu'da tam bir tampon ülke konumuna getirilecekti.

Her ne kadar gerilla da taktik dışılıklar ve kayıplar yaşasa da; PKK, Güney'de galip çıktı. Güney savaşıyla PKK'nin bölgede sökülemez bir güç olduğu, PKK'siz bir Kürt çözümünün gerçekleştirilemeyeceği ve işbirlikçiliğe dayalı bir tamponlamanın gerçekleştirilemeyeceği açığa çıktı.

Serxwebûn ' dan

Ancak sömürgecilik ve emperyalizm kararlıydı. Bu kararlarını da sonuna kadar sürdürdüler. 1995 yılında “*NATO savaşı*” diye nitelendirdiği çok kapsamlı bir saldırıya giriştiler. Bu da sonuçsuz kaldı. Gerilla, Güney'e sökülmemezcesine yerleşmişti.

Bunun önüne geçmek için, büyük NATO saldırısı ardından Dublin'de, ABD'nin başını çektiği, İngiliz, Türk ve işbirlikçi savaş ağalarının da içinde yer aldığı tehlikeli bir süreç daha başlatıldı. ABD, Dublin süreciyle Birleşik Kürdistan Devrimi'ni boğmak; İran, Suriye gibi devletlerin bölge üzerindeki etkinliğini kırmak ve denetim altına alıp üzerlerinde baskı kurmak ve sonuçta da, “*Ortadoğu barış süreci*”nin önünü açmak istiyordu. Böylece Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar ve Ön Asya'ya kadar uzanan coğrafyada ABD kendi denetimini temin etmeyi; PKK, İran ve Suriye'nin, yine diğer emperyalist güçlerin etkinliğinin gelişmesinin önüne geçerek “*süper güç*” olma konumunu baş köşede sürdürmeyi amaçlıyordu.

Dublin süreci olarak adlandırılan bu kapsamlı tasfiye girişimine PKK'nin bir müdahale gerçekleştirmesiyle ABD ve TC amaçlarına ulaşamadılar. Bölgede sosyal dayanakları durumunda olan KDP, PKK karşısında güçten düştü.

PKK'nin Güney Kürdistan'da 11. 15 Ağustos atılımıyla Dublin sürecine yaptığı müdahale, İran ve Suriye'nin de işine geliyordu. Çünkü ABD'nin Güney Kürdistan üzerinde egemenliğini tesis etmesi durumunda, İran ve Suriye'nin de kısıpaca alınması, teslimiyete zorlanıp üzerlerindeki baskı dozajı daha da şiddetlenecek ve TC-İsrail kısıpacı yanında, bir de Güney Kürdistan'da işbirlikçi bir Kürt kısıpacı eklenerek, varolan kısıpacı üçlenecekti.

Bu durum, Ortadoğu çapında ve Asya ülkelerini de içine alan bir saflaşmanın yakıcılığını daha fazla hissettirdi.

Bölgedeki dengeleri sarsabilecek bir güce erişen PKK'nin, yine İran, Suriye gibi ülkelerin ve radikal islamcı hareketlerin yakınlaşması, ABD emperyalizminin 1991 Körfez Savaşı sonrası elde ettiği imajını sarsmış, çıkarlarının zedelenmesine, bölgede objektif bir bloklaşmanın kapılarının aralanmasına yol açmıştı. Elbette bu ABD tarafından hoş karşılanamazdı. Onu, yeni planlar ve çareler üretmeye itecekti. Çünkü 11. 15 Ağustos hamlesi ardından TC kadar ABD politikası da bir yenilgi almıştı. Bu yenilgiyi kapatmak için, Güney'deki işbirlikçiliğin peşine çok düştüler. Ankara ve Washington'da toplantı üzerine toplantı gerçekleştirdiler.

Diğer bir önemli nokta daha var: O da, emperyalist ülkelerin artık dünya ve bölgesel olaylarda, politikalarda ortak hareket kabiliyetlerinin eskisi gibi olmayışı ve “*tek kutuplu*” hareket edemeyişleriydi. Özellikle reel sosyalizmin çözüldüğü sonrasında, emperyalistlerin kendi aralarındaki uzlaşmaz çıkar ilişkileri öne fırlamıştı ve azami kâr yasası gereği ilişkileri yoğunluk kazanmıştı. Bu durum en çok da Ortadoğu zemininde kendini açığı vuruyordu. Almanya, Fransa ve Japonya'nın Ortadoğu'daki etkinliklerini ve ilişkilerini geliştirmeleri, yine Rusya'nın buna katılması, ABD'nin aslan payını alma hesaplarını suya düşürüyordu. Söz konusu devletlerin çeşitli bölge devletleri ve dinamikleriyle geliştirdikleri ilişkiler ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarına darbe vuruyordu.

İşte, tüm bunlar ABD'yi, Ortadoğu sürecini tümünden kendi lehine çevirmesi ve hakimiyetini sağlaması açısından daha kapsamlı planlar ve politikalar geliştirmeye itti. Bu da, ABD emperyalizmi önderliğinde karşı-devrimci bir bloklaşmanın gelişmesini beraberinde getirdi.

Her ne kadar 1991 sonrasında “*çok kutuplu dünya*” politikalarında diğer emperyalist güçlerin ve Rusya'nın bölgedeki çeşitli çıkar ilişkileri çatıştıyordusa da, ABD kendi yaklaşımlarını ısrarla dayattı.

Şarm El-Şeyh'te düzenlenen dünya “*terör zirvesi*” ardından İsrail'deki yönetim değişikliği ve İsrail'in Güney Lübnan saldırısı, Suriye ve İran'a yönelik tehdit ve saldırılar, TC-İsrail stratejik işbirliğinin geliştirilmesi ve en önemlisi de Abdullah Öcalan yoldaşa yönelik geliştirilen başarısız uluslararası suikast girişimi, yukarıda belirtilen ABD önderlikli gerici bloklaşmanın bir ürünü olarak gerçekleşti.

ABD önderliğinde bloklaşmanın, Avrupa emperyalizminin, irili-ufaklı çeşitli bölge güçlerinin en fazla hakimiyet kurmaya çalıştığı, bu anlamda uluslararası ve bölgesel güç merkezlerinin çıkarlarının keştiği ve keştiği bir alan konumunda olan Güney Kürdistan, bu süreci en sıcak yaşayan alanların başında yer aldı. Partimizin Güney Kürdistan'ın giderek devrimsel atılımın gerçekleşmesinde oynadığı rol, emperyalizm ve gerici güçleri oldukça endişelendiriyordu.

Güney'de KDP ve YNK'nin tekrardan birbirlerine düşürülmesi, Irak-TC-Barzani gizli görüşmeleri sonucunda Irak ordusunun KDP ile birlikte Hewler'e saldırısı, buna karşı ABD'nin de Saddam'a yönelmesi ve bölgeye askeri güçlerini aktarması, Saddam'ın bölge statükolarını değiştirmeye çalışmasına yönelik olarak gelişti. ABD, kendi kontrolü dışında bir gelişmenin ve dengelerin değişmesini istemiyordu.

Saddam'ın KDP ile birlikte Hewler'e yönelik saldırısı, TC'nin politikalarından kopuk değildi. Çünkü bu saldırı, TC-Irak ve KDP'nin gizli ilişkileri sonucunda gerçekleşmişti. TC, bununla Saddam'ın yeniden Güney'e egemen olmasını, 1991 öncesi statükonun Güney'e hakim kılınmasını istiyordu. Fakat ABD, ilk başlarda Saddam'ın KDP ile birlikte Hewler'e saldırısına bir açıdan gözyumsa da, Saddam'ın Güney'e hakim olmasını ve dengelerin değişmesini istemiyordu. Bu da, gelişmelerin seyrini değiştirdi. Güney'i 1991 öncesine çekme planını başarıya ulaştıramayan TC, bu defa tampon bölge oluşturmayı ABD ve İsrail'in desteği ile önüne koydu.

Günlerce basın-yayın kuruluşlarınca gündemde tutulan, yine kapsamlı askeri yığınaklarla her an başlayacağı iddia edilen bu işgal girişimi, çeşitli nedenlerle sürece bırakıldı. Uluslararası alanda ABD'nin açık desteğinden ayrı olarak, bu plan herhangi bir dış destek bulamadı. Bütün Arap alemleri, Rusya ve Çin'den tutulmuş Fas ve Cezayir gibi Afrika ülkelerine kadar dünyanın pekçok yerinden tepki aldı. Bölgede dengelerin oturmayışı, belli bir belirsizliğin yaşanması ve esas olarak ARGK gücünün niteliği, işgal girişiminin nasıl bir sonuç doğuracağını da TC açısından belirginleştirmemekte ve bu da, işgal girişimine TC'nin ürkek yaklaşımını doğurmaktaydı.

Nihayetinde 14 Mayıs'ta bu işgali gerçekleştirdiler. KDP ve YNK'yi “*Ankara süreci*”nde ikna etmiş, KDP'yi yanlarına almışlardı. Stratejik müttefikler bir dizi anlaşmalar imzalamışlardı. Böylece, adeta yeni bir 19 Mayıs çıkışı bir ruhla “*Çekiç Harekatı*”nı başlattılar.

Bunun nedenleri çok açıktır:

Öncelikle TC ve KDP, defşire edilmiş içten çürümeye ve zemin kaybetmeye başlamıştı. PKK karşısında hızlı bir çöküş sürecine girmişlerdi. Kuzey'de olduğu kadar Güney'de de devrim kök salmış, işbirlikçilik teşhir ve tecriti yaşayarak tasfiye noktasına dayanması ve PKK, Türkiye cephesine açılım sağlamıştı. Bu durum TC ve KDP'yi birbirine muhtaç hale soktu. Bu gidişatı durdurmaları gerekirdi.

Yine seksen yıllık Musul-Kerkük sorunu vardı. TC, bu sekese yıllık emelinden

vazgeçmiş değildir. Eğer TC, bunu gerçekleştirebilirse Irak yönetimini de kendi denetimine alarak içinde bulunduğu ekonomik külfeti hafifletebilecek, az da olsa rahatlayabilecektir. TC, bunu da düşünmeden edemedi. Çünkü ekonomik kriz almış başını gidiyordu.

ABD'nin de mevcut koşullar ekseninde, Güney ve Kuzey Kürdistan'daki devrimsel gelişmeyi kontrolü altına alarak anti-Amerikancı bloklaşmanın Ortadoğu'da giderek güç ve zemin kazanırken Mısır, Suudi gibi ülkeleri de TC, ABD ve İsrail'e karşı zoraki tavır almaya zorlarken, bunun karşısında ABD'nin güç kaybetmesi, siyonizm, kemalizm ve emperyalizmin çıkarlarını tehdit ediyordu. Mısır, Ürdün, Suudi gibi ülkelerin Arap miliyetçiliği temelinde de olsa iç dinamikleri ağırlık kazanıyordu. Üçlü ittifakın bunun da önüne geçmesi bölgede güç kazanmasını, dolayısıyla Güney'e müdahale etmeyi ve kontrolü ele geçirmeyi gerektiriyordu. Yoksa, bölgedeki ABD, TC ve İsrail karşıtı bir halklar bloklaşması çok tehlikeli bir durum alabilirdi.

Güney Kürdistan'ın devrimci-demokratik ulusal çizgi karşısında bir güç olabilecek Irak'ın, günümüz sürecinde ABD'nin onayını görebilecek bir durumu yoktu. Bu nedenle ABD, Irak'ın Güney'de hakimiyet kurmasına izin vermezdi. TC, her ne kadar Güney'in 1991 öncesi statüye dönmesini istese de, ABD buna karşı çıktığından, TC'nin, ABD'nin desteğini almak için de olsa bundan vazgeçmesi ve yeni bir alternatif üretmesi gerekiyordu. O da KDP'ydi. Dolayısıyla KDP'nin Güney'de tek güç haline getirilmesi için TC'nin yardımı şarttı. Barzani'ye dayalı işbirlikçi bir otoritenin TC'nin desteği ve hizmetinde kurulması, ABD'nin kendisi açısından da bir zorunluluk olmaktaydı.

Bu nedenlerden dolayı Güney'e yönelik işgal seferi, TC, ABD ve İsrail'in hayati çıkarları, TC ve KDP'nin varlık yokluk gereği kaçınılmazdı. Özellikle TC, içinde bulunduğu durumda son kozlarını oynamak durumundaydı. Bu, KDP için de geçerliydi. Bundan dolayı, denize düşen yılanı sarılır misali TC KDP'ye, KDP de TC'ye sarılmıştı. TC, geliştirdiği üçlü ittifaka KDP'yi katarak *de facto* bir dörtlü nitelik kazandırmıştı. Aslında, “*Bu, onun için de son şanstır. Kaybederse her şeyini kaybedecektir. Bu nedenle amasız saldıracaktır. Bu,*

son savaş olma gibi bir anlama sahiptir. İşgal ve ardından geliştirilecek savaş, mutlaka kazanmak isteyecektir, kazanmazsa gidecektir. Çözüm yolları ardına kadar açılacaktır. Ve bölge içinde yepyeni bir dönem başlayacaktır.”

Ve “Çekiç Harekatı”

1997'ye girerken ABD dışişleri bakanı **Madeleine Albringt**, “*Bizler seyirci olmaktan, hatta aktör olmaktan daha ileriye gitmeliyiz. Kendi dönemimizin tarihini yazarları olmalıyız.*” Yine “*TC-PKK savaşını mercek altına almamız gerekiyor*” diyen, **Grahm Füller**'in açıklamalarının ne anlama geldiği çok geçmeden anlaşıldı. Kendi döneminin tarihçisi ya da tarihinin yazarı olmak, ya da “*mercek altına almak*” için, 1997'nin ilk önemli adımını “*Çekiç Harekatı*” ile attı.

Gerçekten de ABD emperyalizmi açısından kendi döneminin yazarı olmak neyi ifade ediyor? Ortadoğu ve Kürdistan somutunda bunu nasıl gerçekleştirmek istedi, karşısında ne bul-

du? Bunlar önemli noktalar dır. Çünkü reel sosyalizmin çözüldüğünün ardından “*tek süper güç*” olarak yeni emperyalist yönelim önderlik eden ABD, ilk elden, kendi deyişiyle bir “*istikrarsızlık kuşağı*” olan Ortadoğu'ya el atarken, bunca engelle karşılaşa c a ğ ı n ı umuyordu.

Özellikle 1980'li yılların sonlarından itibaren ulusal sorunların, uluslararası politikaların bir numaralı belirleyeni niteliğini kazanmasıyla birlikte emperyalizm ilk hedef olarak önüne ulusal sorunların “*halledilmesini*” koymuştu. Buna uygun bir de ideoloji oluşturmuştu: Globalizm veya yeni emperyalist yönelim.

Globalizm, dünya kapitalizminin genel bunalımına bir çıkış yolu arayan emperyalizmin, kendi evrensel eğilimlerine yeryüzünün bütününe mutlak hakimiyet altına almasının karşısındaki tüm bendlerin yıkılmasını hedefliyordu. Reel sosyalizmin üstünü örttüğü ulusal, bölgesel ve yerel sorunlar, Sovyetlerin çözüldüğüyle patlak vermeye başlamış ve bu sorunlar olduğu gibi emperyalizmin başına yığılmıştı. Globalizm, işte böyle bir süreçte ileri sürüldü. Buna uygun bir de, “*Pax Americana*” taktiği geliştirildi. Ve ilk elden Ortadoğu'ya, yılların kanayan yarası Filistin'e uyarlandı. Ama Ortadoğu'nun oldukça çelişkili ve karmaşık ortamında bir sonuç elde edemedi. Bugünkü durum, Filistin'e uyarlanan “*Pax Americana*” taktiğinin ne durumda olduğunu çok iyi yansıtmaktadır. Aslında ABD, Ortadoğu gerçekliğini biraz gördü ve Ortadoğu'da taşları yerinden oynatmaktan çekindi. Lozan'da oluşan statünün parçalanmasının kendisine vereceği zararı ve gelişecek devrimsel patlamayı gördüğünden, böylesine bü-

yük bir riski gözönüne almadı. Eğer Kürdistan'da yeni sömürgeci ilişkilerin gelişmesine izin verilseydi, klasik statüko parçalanacak ve bölgede gerçekleşen bütün devrimlerden daha sarsıcı bir devrimsel gerçekleşme yaşanacaktı. Bunu gördüğü için, “*vur, ez, sonra çöz*” taktiğini seçti.

ABD, Ortadoğu'daki statükolar nede niyle TC'ye destek vermek durumunda dır. Ama bunun yanında, Kürdistan sorununa TC politikası dışındaki seçeneklerle de eğilmek zorundadır. Aslında, ABD'nin TC'ye bütün ve esas desteği, Kafkasya, Balkanlar ve Ortadoğu'ya ilişkin stratejik hesaplarından kaynaklanmaktadır.

ABD emperyalizmi anılan bölgelerde sürekli bir istikrarsızlık durumu yaratmaktadır. Çünkü bu istikrarsızlık durumunda ancak hareket imkanına kavuşabiliyor.

Bugün ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya ilişkin politikası “*politikasızlık politikası*”dır. Bu da bir politika dır. Örneğin, ABD bir yandan PKK ile diyalogun yollarını aramakta, diğer yandan diyalogun yollarını dinamitlemektedir.

“PKK'nin giderek daha geniş çaplı bir halk hareketleri zincirine öncülük etme durumu sözkonusudur. Siyasal coğrafya, yakın bir gelecekte daha önce görülmemiş türden yaygın halk hareketlerinin ortaya çıkacağını göstermektedir. Kürt ve Arap halkları başta olmak üzere, diğer halklarda da böylesi bir eğilimin güçlü belirtileri kendini göstermektedir. Esas itibarıyla böyle bir halk hareketleri gerçekleşmesinin en temel alanlarından biri de Türkiye olmasına rağmen, bu alandaki gelişmeler çok ağır, ancak kesin oluşmak kaydıyla gerçekleşmektedir. Ortadoğu ve çevresindeki bütün devrimci gelişmeler, giderek tek bir eksen çevresinde, partimizin mücadelesi çerçevesinde bir eksene oturmaktadır. Bunun önüne geçmek için de, hiçbir emperyalist sömürgeci odağın verili gücü bulunmamaktadır.” İşte, emperyalizmi esasta ürkün de PKK merkezli böyle bir gelişme ve gerçekleşme sürecine girilmiş olmasıdır.

Bölge dinamikleri ve çeşitli yaklaşımlar nedeniyle, Ortadoğu şu an dünyanın çelişki merkezi durumundadır. PKK, 20 yılı aşkın mücadelesiyle bu çelişkileri defşire etmiş, açığa çıkarmıştır. Ve Kürdistan, dünyanın çelişki merkezinin odağı, ya da kilit noktası olarak belirlenmiştir. Her şey bu odak etrafında belirlenmektedir.

İhanet kılıcı: KDP

Emperyalistler ve bölge gericileri Ortadoğu'daki hesaplarına işlerlik kazandırmak için en sinsi politikalarını uygulamaya geçirirlerken, tarihi ve güncel gelişmelerin seyrine göre sürekli Kürt kartına sarılmaktan geri kalmamışlardır. Ortadoğu'nun en unutulmuş halkı olan Kürtler, bu tür durumlarda ise en çok hatırlanan halkı olmuştur. Nitekim bir dönem Irak'ta hariciyelik yapan bir İngiliz, Kürtler üzerine şu tespiti yapmıştır: “*Kürtler bir yağlı paçavra gibidir. Bölgede hangi güç bir diğerine düşmanlık beslerse, bu yağlı paçavrayı tutuşturup onun üzerine atar.*” Hiç şüphesiz günümüz koşulları içinde Kürdistan eski Kürdistan olmasa da emperyalistlerin, sömürgecilerin ve diğer bölge gericilerinin bu emelleri şimdi de farklı maskeler altında devam etmektedir. Halkımızın gerçeğine çok kötü tarzda yansıyan bu durum oldukça tahripkâr sonuçlar ortaya çıkardığına, daha Güney Kürdistan işgalinde bir kez daha tanık olundu.

Partimize yönelik son “*Çekiç Harekatı*”nda emperyalizm, bir de işbirlikçi savaş ağısı, yani İngiliz hariciyesinin

Bugün bir ulus ayağa kalkmış. Silahlı gücüyle varlığını ortaya koymuştur. Siyasi ve diplomatik gücüyle ağırlığını herkese kabul ettirmiş. 15 yıllık savaşıyla yenilmez bir halk olduğunu dost düşman herkese göstermiştir. Bu, böyle bir halkın önünde zafer kapıları açık demektir. Yeter ki, ortaya çıkan ulusun maddi ve manevi imkanlarını örgütlemesini bilsin.

Ülkemiz ilk defa bu kadar uzun süreli ve kesintisiz bir savaşa tanık oluyor. Savaş sosyal, siyasal, kültürel yaşamı bütün yönleriyle değiştiriyor. Çok uzun yılları alan bu gelişmeler, değişimler ülkemizde savaşla çok kısa sürede gelişme gösteriyor. Kürdistan ilk defa bu düzeyde hızlı bir süreci yaşıyor.

Savaş ve seferberlik zamanlarında ister karşı-mızdaki düşman güçleri olsun, isterse devrimciler olsun, yaşam koşullarını değiştirmek zorundadırlar. Savaşlarda eskiyi, geriyi dayatmak yenilgi ile eş anlamlıdır. Kim kendisini savaş koşullarına göre düzenlerse, savaşın sert ve hızlı temposu karşısında ayakta kalır ve savaşı kazanır.

Evet, bugün bir örgütlenme ve büyük bir savaş var. Bu örgütlenme ve savaşın zafere ulaşması için varolan örgütlenmenin mücadeleden etkilenen tüm kişi ve tabakaları kapsaması gerekir. Nitekim Parti Önderliği “*Zafer uzakta değildir*” derken, aynı zamanda “*zafer için ulusal seferberlik*” talimatını da vermiştir.

Bu talimat en başta da Kürdistan’da, metropollerde ve Avrupa’da kendini dayatmaktadır. Varolanla yetinmenin zafere ulaşmak isteyen bir halk için kabul edilemez olduğunu ortaya koymak gerekiyor.

Avrupa’da ise iki görevle karşı-yadır halk öncüleri. Birincisi, halkın ulusal örgütlenmesini tamamlamaktır, diğer bir deyişle örgütlenmemiş Kürdistanlı bırakmamaktır. İkincisi ise, bu kitleyi ülkeye taşımaktır. Yani ülkeyi, metropollerini Avrupa’dan beslemektir.

Bu hedeflere ulaşmak için örgütlenmeyi nitel ve nicel olarak geliştirmek artık bir zorunluluktur. Şimdiye kadar varolan eksik ve yetersiz yaklaşımları aşmadan da sözkonusu hedefleri yerine getirecek bir örgüt kapasitesine ulaşamaz.

Bütün örgüt birimlerinin ve kurumlarının önemli sorunu her zaman iyi merkezileşme, birimleşme ve kolektivizmi uygulamadaki yetersizlikler olarak kendini göstermiştir.

Birimleşememe, kurumlaşmama, kolektif olamama uzlaşmacılığın ve liberalizmin beslediği bir sonuç olarak ortaya konulsa da, birimleşememe aynı zamanda liberalizm, uzlaşmacılık ve tepkiciliği yaşıtan örgüt dışı bir yaklaşımdır.

Denilebilir ki, liberalizm ve uzlaşmacılık bir örgütü içten içe çürütecek bir ağaç kurdu gibidir. Liberalizm ve uzlaşmacılığın olduğu yerde ne örgütleşme, ne örgüt kültürü gelişir. Liberalizm ve uzlaşmacılık örgüt tasfiyeciliğinin diğer bir adıdır.

Özellikle Avrupa faaliyetlerimizde bireycilik, liberalizm, uzlaşmacılık ve bunun doğal sonucu olarak da yer yer tepkisellik ve sektarizm yaşanmaktadır.

Liberalizm birbirlerinin yanlışlıklarına karşı ilkeli yaklaşmama, görmezlikten gelme, geçiştirme vb. biçimde ortaya çıkar. Uzlaşma da tabii ki, yine karşılıklı yanlışlıklarda kendini gösterir. Bu durum da örgütün doğrular temelinde kurumlaşmasına ve büyümesine zarar verir. Uzlaşmacılık yanbaşıımızdaki örgüt değerlerine gelen zararlar karşısında sessiz kalmaktır. Bunun diğer anlamı mücadeleden keskin hale gelmemektir. Gerçek bir dava adamı olma konumundan uzak olmaktır. Parti, cephe ve halk temsilciliğini layıkıyla yerine getirmemektir.

Liberal ve uzlaşmacı olunan yerde sorunlar zamanında çözülmediği için ortam bulanıklaşmakta, giderek doğru ile yanlışın seçilemediği hastalıklı bir bünye oluşmaktadır. Leke bulanık olmayan, berrak

ortamda ancak görülebilir.

Yine liberalizm ve uzlaşmacılığın olduğu yerde sorunlar birikir, giderek çözülmez bir yumağa dönüşür. Bu durum çelişmenin zemini olur. Sorunlar zamanında çözülmediği için bireylerde tepkiselliğe yol açan birikimlere neden olur. Bu yönüyle tepkicilik ve sektarizm, liberalizm ve uzlaşmacılığın diğer yüzüdür.

İşte, büyük savaş ve seferberlik zamanları bütün sorunları aşma süreçleridir. Oysa bulunduğumuz saha pratiklerinde yığınca sorun durmaktadır. Elbette ki,

ğerlendirmek yerine, buna dayanarak ağavari ve keyfi yaşamak suçtur. Bu tarz bir pratik artık kabul edilemez. Bu tehlikeli anlayış ve yaklaşımlar örgüt yapısını kemirirken, büyük gelişmelerin önüne set çekerken, sadece verilen görevi yerine getirmekle meşgul olan, sağını-solunu göremeyecek kadar dar yaklaşımlara da son verilerek zorundadır. Geline bu süreçte örgüt ve sınıf dışı anlayışların tahribatları daha ağırdır. Dikkat edilmezse, çok yönlü tedbirler geliştirilmezse, kolektif bir faaliyet esas alınmazsa büyük gelişmelerin heba

manın kişiliğine ulaşmamak, kişinin kendine ve mensubu olduğu örgüte yapabileceği en büyük kötülüktür. Bu tutum, sürecin büyüklüğünü küçülterek geriye çekmektir. Artık bu da kabul edilmeyecektir. Böyle bir yetmezlikte ısrar etmek ise, elemenin gerekçesi olacaktır. Hiç kimsenin kendini konuşturma, işleri tıkama, yetmez pratiği sergileme, PKK yaşamını aşındırma ve yine bu durumuna seyirci kalma görevi yoktur. Tersine görev, her türlü geri yaşam ve çalışma tarzını ortadan kaldırmak, dönemsel görevleri PKK’nin militan ruhuyla

gelişme yaratmanın biricik çözüm yoludur. Varolan bütün eksiklikleri ortadan kaldırmak, gelişme yolunu engellerden arındırmak için herkes istediği kadar yoğunlaşma ve aydınlanma imkanına sahiptir. Temel görevlerden biri de budur. Bu görev başarılararak dönemin siyasal doğrultusu yakalanmak durumundadır. Kısacası her şeyin doğrusuna ulaşılacak, bunun ideolojik, politik, pratik yürütme gücü kazanılacak ve hiç kimse kendi başarısızlığına gerekçe göstermeyecektir.

Bundan sonraki görevlerde, bütün bu eksikliklerin ve yetmezliklerin çözüm yollarını ortaya koyan, seferberlik sürecinin başarı perspektifini geliştiren çözümlerler esas alınacaktır. Kadro ve çalışanlar buna göre yaşayacak ve çalışmaya yürütecektir.

Geçmişten ders çıkarılacak, ama geçmiş tekrarlanmayacaktır. Başarı veya başarısızlığımızın ölçüsü “*eskiye oranla*” değil, seferberlik sürecinin önümüze koyduğu ileri hedefler olacaktır. Artık eski olan, sonuç vermeyen her özellik ve tutuma son verilmek zorundadır.

Herkes örgüt ve çalışmanın sahibidir. Kolektivizm ve ruh birliği ücadelenin sorumluluğuna ortak katılımdır. Kendini bu işlerin dışında tutarak bir dayanışmacı gibi katılmak, başkasının işiymiş gibi yaklaşmak, yapılanların sonuçlarını düşünmemek örgüt dışılığı yaşamaktan başka bir anlama gelmeyecektir. Hatalar başka yerde aranmayacaktır. Hepimiz her şeyi kendimizden başlatacak ve bununla yetinmeyip etrafımıza da yaymak zorundayız. Kimsenin tek bir işi yoktur; esas görev sahaları olmakla birlikte herkes her devrim işine karşı sorumlu olacaktır. Tek yönlülük aşıllacak, bunun yerine komple devrimciliğe ulaşılacaktır. Bu anlamda eyalet, bölge, alan ve kurum devrimciliği aşıllacaktır.

Bir PKK kadrosu dar pratikçi değildir, o hep yeninin yaratıcısıdır. Bütün çalışmaların ülkeye taşırılması, ulusal örgütlenmenin tamamlanması, ulusal kurumlaşmanın geliştirilmesi için faaliyetlerde sıkı bir denetim, güçlü bir hakimiyet vazgeçilmez kılınacaktır. Her kadro ve çalışan hem kendisini, hem de çevresini tam katacaktır. Dış kamuoyu çalışmalarında dostlar daha sonuç alıcı bir çalışma içine gerimeli ve **halk diplomasisi** esprisiyle çalışmalar yürütülmeli.

Tempo artırılıp, güçlü planlamalar temelinde çalışmalar yürütülecektir. En iyisi ve en fazlası hedeflenecektir. Sürecin görevlerini karşılayacak bir yoğunlaşma temelinde örgüt yaşamı ve çalışma tarzı tam oturtulacaktır. Çözumsuzlük, didişmecilik, uzlaşmacılık, tekdüzellik mutlaka aşıllacaktır. Bu şekilde koparcılığın ve başarının zemini yaratılacaktır.

Kısacası, bu seferberlik sürecinde PKK militan ruhu, seferberlik ruhuyla bütün çalışma sahalarına egemen kılınacaktır. Örgüt yaşamı kurallarına göre oturtularak, sürece denk düşen bir hareketlilik, bir canlılık, bir coşku esas alınacaktır. Seferberlik sürecinin havasını her kadro ve çalışan önce kendisinde hissederek, bunu kitleye de yansıtabilecektir. Söz eyleme dönüştürülecektir. Düşünce ile uygulama arasındaki uçurum mümkün olan en kısa zamanda doldurulacaktır. PKK kişiliğine ulaşmayanlar, sürecin fırtınasıyla bir tarafa savrılacaklardır. Başlangıç yaptığımız bu süreç hepimiz açısından bir sınav niteliğinde geçecektir. Hepimiz bunun büyük sorumluluğuyla hareket edecek ve bu sınavı başı dik olarak başarmayı hedefleyeceğiz.

1997 Güney ve Kuzey Kürdistan’daki savaş ve örgütsel seferberlik hamlesi ışığında Avrupa ve metropol faaliyetlerimiz açısından kesin bir dönüm noktası olacaktır. Militanca bir çalışma tarzıyla, örgüt bilinci ve PKK yaşamıyla süreci beklentilerin çok üstünde başarılarla geçirmek için hiçbir gerekçe ve engel tanınamalıdır!

Hayatımızın savaşı ve seferberlik

“*Liberalizm ve uzlaşmacılık örgüt tasfiyeciliğinin diğer bir adıdır.*”

bu sorunları giderecek olanlar da yine kadro ve cephe çalışanlarıdır.

Bundan dolayı artık her örgüt veya cephe militanı çok iyi bilmek durumundadır ki, bu süreç ve bu süreçten sonra kişisel tarz, niyete göre yaklaşım, çizgiden kopuk yürüyüş, mutlaka başarmakla görevli olduğumuz bu seferberlik sürecine karşı tehlikeli ve ezilmesi gereken bir yaşam biçimidir. Bu kez yeni süreç veya seferberlik deyip geçmişi tekrarlamamalıyız. PKK ve yaşadığımız bu tarihsel savaş zamanları her şeyin köklü değişimini, eskiye ait bütün kalıntıların parçalanmasını, herkesin anlık yoğunlaşmalarla kendini ciddi yargılamalardan geçirmesini dayatıyor. Bu noktada yanılgılar, yetmezliklerin olması kabul edilmez. Derin bireycilik anlayışının örgüt yapımız içinde yarattığı aşınma, yerleştirdiği alışkanlık artık terk edilmelidir. Çünkü büyük savaş zamanları arınmanın, kendini köklü dönüştürme ve herkesin kendisini sınavdığı zamanlardır.

Hiç kimse dönüşüm yapmadan, kendisini örgütsel ve pratiksel başarıya kilitlemeden, militan yaşama ulaşmadan başara bileceği gafletine düşmesin. Başarıyı böyle kolay düşünmek, seferberlik sürecinin hassasiyetini ve ağırlığını hiç bilmemek veya umursamamak demektir. Artık bundan sonra doğrular, uygulamak ve kazanımlar sağlamak için dile getirilmelidir. Lafazanlık ve bireycilik gelişmeler üzerinde ağır bir yük ve ciddi bir engeldir.

Güney Kürdistan ve Kuzey’deki devrimci atılım ile içine girmiş olduğumuz dönem denge aşamasından saldırı ve iktidarlaşma sürecine geçmiştir. Artık geçiş süreci tamamlanmış, saldırı ve zafer sürecine girilmiştir. Bu durum veya bu gerçekleşme sadece savaş meydanlarında çarpışan devrimci silahlı kuvvetlerimiz için değil, bütün mücadele sahalarındaki biz militanlar için geçerli olan bir durumdur. Geçen yıllarda görüldüğü üzere iktidarlaşmayı ve hazır olan imkanları zafer için de-

olması ve çok değerli çabaların boşa gitmesi işten bile değildir. Öyleyse yanlış yanlıştır; onun iyi ve kötü niyetlisi yoktur. Yanlış yapmak ile yanlış seyrirci kalmak; çizgi dışında yürümek ile çizgiye girmek aynı sonuçlara gider. Dolayısıyla bunlara karşı geliştirilecek devrimci durum ve tedbir de aynı olmak durumundadır.

Örgüt adamı sadece çalışmak için değil, örgütü işletmek, örgütsel tarzı, örgütsel tavrı uygulamak ve işleyiş ters olan durumlara müdahale etmek için vardır. Onun varlık gerekçesi bundan başka bir şey değildir. Yakınmak, gerekçelendirmek, çözümsüz kalmak, kurtarıcı beklemek bir PKK militanın kendisine yakıştıracığı tutumlar değildir. İşte, pratiklerimizde bütün zamanlar için hep kurtarıcı beklenilmiştir. Kurtarıcılar beklenildiği gibi, sorunlar da sürekli Parti Önderliği’ne havale edilmiştir. Şimdi gerçekleştirmekte olan ve gerçekleşen PKK militan tarzı her dönemden daha çok gerekli ve hassastır.

Her militan doğruyu egemen kılmak için PKK militan ölçülerini esas almak zorundadır. Neyin doğru, neyin yanlış; neyin başarı, neyin kayıp olduğu seferberlik ölçüleriyle değerlendirilmek zorundadır. Bağnaz ve derin olan bireysel kaygılar terk edilmediği sürece çalışmalarda gerçek başarılar ulaşmak mümkün değildir. Bu temelde bir PKK kadrosunun, bir PKK çalışanın örgüt kaygısı dışında hiçbir kaygısı olamaz. Diğer bütün kaygılar bireysel kaygılardır ve sapmalara götürür. Nitekim büyük savaş zamanlarında ve seferberlik durumlarında böylesi tutumlara girenler gelişmelerin altında ezilip giderler. Aynı zamanda seferberlik zamanları kendiliğinden doğmaz. Eğer bugün bir seferberlik durumu varsa, bu, mücadelemizin geldiği düzey ve tarihin bize sunmuş olduğu bir fırsattır. Tarih, kolay kolay halklara böyle fırsatlar vermez.

İşte, bu olağanüstü savaş zamanlarında sıradan çabalarla yetinmek, iktidarlaş-

başarmak, bunun için kesintisiz zafer yürüyüşünün militanı olmaktır. Herkes böyle tarihsel bir önemde olan görevlerin yürütücüsü olmak için PKK saflarında yer alıyor. Kendini bu görevlerin başarısına vermeyenlerin PKK içinde yeri olamaz. Nitekim artık eskisi gibi geçiştirme, basit yaklaşma, kendini yaşama, kişiliğini dönüştürmeme yaklaşımlarını eleştirmekle yetinilmez, tüzük bu tür durumlar için vardır ve kesinlikle işletilecektir. Ölçüler muğlak bırakılmayacaktır. Savaş zorlu geçiyorsa, halkımız ve dağdaki militanlarımız büyük varolma savaşı veriyorlarsa, savaş sahaları dışındaki alanlarda bulunan kadrolar da buna göre bir savaş ruhunu yaşayacak, kolaya kaçmayacaktır. Artık zor değil, başarısızlık ve kolaya kaçmak bizim için ancak ölüm olabilir.

Düşman ve bulunulan saha gereği emperyalizmi dikkate alarak hiçbir imkan ve fırsatı kaçırmadan sürekli tetikte olmak, yine düşman güç yeterirse bütün bir dünyayı arkasına alıp bizi ezmeyi hedeflerken, bizim varolanla yetinmemizin, büyümeyi hedeflemememizin, kalıpcı-tekdüze çalışma tarzında ısrar etmemizin, gizliliğe dikkat etmeyen, liberal-sekter tutumları aşmamamızın hiçbir izahı kabul görmeyecektir. Düşman bir düşünüyorsa biz on düşünmeyeceğiz; düşman bir yapıyorsa biz daha fazla yapmak zorundayız. Artık bunlar birer slogan olarak kalmayacak, işte bu seferberlik sürecinde temel hedeflerimiz ve perspektiflerimiz olacaktır. Bunun yoğunlaşma ve temposunu yakalamakla kazanmamızın mümkün olacağını kendimize yedireceğiz.

Parti Genel Başkanımızın neredeyse günlük olarak bizlere sunduğu çözümlerinde ortaya konulmayan ve aynı zamanda giderme yolu gösterilmeyen tek bir sorun kalmamıştır. Bu çözümlerler üzerinde yoğunlaşmak, doğru anlamak ve bununla yetinmeyip onun uygulama düzeyini yakalamak sorunları aşmanın,

Sömürgecilik, bir istikrarsızlık sistemidir

“*Türk ordusu neredeyse Kürdistan’a sığınmış gibidir. Onun bu durumu, 1920 yıllarında Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir’in Kürdistan’a sığınmalarını çağrıştırmaktadır.*”

● Baştarafı 1. sayfada

ğu'daki genel konjonktürün de bu olağanüstü gelişmede tersten etkileri vardır. Apaçık ortada olmasına rağmen, Kürt halkını ve ülkesini inkara dayanan bir statü-konun sürmesinin asla mümkün olmaması, Ortadoğu'da tarihi son derece zorlamış ve bugün de herkes açısından önemli bir tıkanmayla karşı karşıya bırakmıştır. Kürdistan'ı aralarında paylaşarak sömürgeleştiren bölge ülkeleri, Kürdistan gibi yakıcı bir gerçeği inkar etmiş olmanın bedelini, bir türlü istikrar yüzü görmemekle ödemektedirler. Sürekli olarak emperyalizmin karşılığında uşaklık isteyen desteğine ve aynı anlamda olmak üzere oyunlarına, kişiliksizleştirmesine maruz kalmaktadırlar. Kürdistan sorunu çözülmeyinceye kadar da, bu durum böyle sürüp gidecektir.

Ancak madalyonun bir de diğer yüzü var ki, o da yeni sömürgeciliğin bir istikrarsızlık sistemi olduğudur. Zaten esas olarak, kapitalist sömürgeciliğin herhangi bir ölçüde etkisi altındaki bir toplumsal alanda, tutarlı bir toplumsal gelişmeyi beklemek de hayalden başka bir şey değildir. Nitekim yeni sömürgecilikte “*düşük yoğunluklu savaş*” olarak tanımlanan durum, sömürgeci eylemi sürdürmenin bir zemini olarak, istikrarsızlık çerçevesinde tanımlanabilmektedir. Bir paradoks gibi görünse de, istikrar ve istikrarsızlık kavramları emperyalist literatürde birbirinin yerine geçebilmektedir. Kısaca, emperyalizm ve sömürgecilik için, bir bölgenin kendi iç istikrarı veya istikrarsızlığı önemli değildir; onun için önemli olan, bölgeden askeri, siyasi, ekonomik olarak nasıl yararlanacağı, nasıl sömüreceğidir. Eğer iç istikrar sömürüye hizmet ediyorsa, iç istikrardan yana bir tutum takınılır; değilse, istikrarsızlık tercih edilir. Ancak bu çerçevede içinde emperyalizm için istikrar kavramının bir anlamı olabilir.

Bütün bunlar ne demektir? Her şeyden önce, emperyalist sömürgeci devlet yönetimlerinin üstyapılarının; istikrarsız toplumsal yapıları yönetmek durumunda oldukları ve bütün işleyişlerini, irili ufaklı bütün örgütlerini yeri geldiğinde buna göre ayarladıkları, artık uzun zamandır bilinen bir gerçektir. Kontrgerilla, gayrı-nizami harp, paramiliter (yarı sivil) örgütler, bir bütün olarak istikrarsızlığın denetim örgütleridir. Hatta öyle ki, bir yerde belli bir istikrar varsa bile, eğer çıkarları gerektiriyorsa, emperyalizmin maşası bu kontra oluşumlar eliyle istikrar bozulmaktadır. Böylesi bir yöntem, sömürgeleştirme veya sömürülme işlemine konu edilen insan topluluklarının kendilerine gelmelerini, sistematik düşünmelerini, kendilerini özgürleştirecek bir savaşıma içine girmelerini engeller; toplumu sürekli depresif bir konumda tutar.

Varılan aşamada, sözünü ettiğimiz bu yöntemlerin tümü, Türkiye'de ve Kürdistan'da denenmiştir. Türkiye'de bu deneyim, özellikle 1970'lerin başlarından 1980 darbesine, oradan da alınan sonuçların değerlendirilmesiyle günümüze kadar, emperyalizm tarafından başarıyla uygulanmıştır. Ancak Kürdistan'da bu oyun istenen ölçüde tutmamıştır ve sonuçta yenilgiyle yüzyüze gelen, TC sömürgeci sistemi ve onun şahsında yeni emperyalist sömürgecilik olmuştur. 1996 sonları ve '97 başlarında TC devletinin uğradığı çözülmeye, bu kısmi yenilginin bir ifadesidir. Özellikle Türk ordu güçleri içinde derinleşen bir moralsizlik ve değersizlik duygusu hakim olmuştur. Faşist ideolojiyle, şoven propagandayla zehirlenmiş olan geniş Türk halk kesimleri, iç politik karmaşanın düşürücü, düşüncüyü felç edici etkisini yaşamakta, son derece tehlikeli değer kayıplarına uğramaktadırlar. Orta sınıf dep-

resittir, ne yapacağını kestiremez bir durumda olan insanlar yığındır. Türkiye'nin en istikrarlı yapılarından biri olan belli-başlı holdingler çevresinde bile, belirsizlik giderek daha çok hakim olmakta, ekonomik ve buna paralel olarak siyasal risk büyümektedir. Politika ile ekonomik yapı arasındaki dengeler bozulmaktadır; yeneden kurulması için de, en azından Kürt

● Sorun, kemalist devletin, Batılı emperyalizmin emriyle paramparça ettiği toplumu artık

istediği gibi yönetememesinden kaynaklanmaktadır. Artık eski tarzla hiçbir zaman yönetemeyecektir de. Günümüz gereklerine uygun bir politika, özellikle Kürt halkının inkarına dayalı olmayan bir politika geliştirmedeği sürece de, giderek gerileyecek ve yıkılacaktır.

Şu anda Türk ordusu neredeyse Kürdistan'a sığınmış gibidir. Onun bu durumu, 1920 yıllarında Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir'in Kürdistan'a sığınmalarını çağrıştırmaktadır. ”

sorunu konusunda radikal politik dönüşümler gerekmektedir. TC ordusu, kendi kendisinden korkar bir duruma gelmiştir. Kayıtdışı ekonomi ile bunun gerektirdiği 'kayıtdışı' meşru olmayan ilişkilerin genel gelişimini, Türk istihbarat ve diğer devlet güçleri artık denetleyemez duruma gelince; iç hesaplaşmalar ve çatışmalar başlamıştır. Bu durum, bugün de örtülü bir biçimde sürmektedir. Türk devleti, kendisi açıkça itiraf etmese de, veya devletin yetkili ağızlarından kimi zaman üstü örtülü olarak ifade edildiği üzere, bugün derin bir bunalım içindedir. Özel Harp Dairesi kaynağından ve MHP üzerinden geliştirilen faşist kadrolaşma, devletin bütün kademelerinde zaten eskiden beri hakimdi. Bugün bu faşist hakimiyet, sivil kurum ve kuruluşlarda da en geniş çaplı bir biçimde yerleşmiş olduğu halde, yine de ortada bir sorun vardır ve bu sorun devleti ve ülkeyi bunalımlı bir hale koymaktadır. Bu bunalımın esası, yerleşen faşist mekanizmanın TC tarihi için tersten yepyeni bir karakter taşımasından ileri gelmektedir. En azından böyle bir faşist sistemleşme, islama bağışık değildir; bu açıdan kolaylıkla Doğu'dan gelen etkilere açık olabilmektedir. Türkiye'nin doğusundaki İran, önemli bir ideolojik yapılanmasını ihraç edebilmek için Türkiye'yi en elverişli bir zemin olarak görmektedir. Öte yandan 12 Eylül 1980 sonrası gelişen paramiliter faşist yapılanmanın bir sınıfsal karakterinden de söz edilebilir. Onyıllardır süren savaşın toz bulutları içinde oldukça güçlü bir sermaye biriktiren bu kesim, devlet yapısını tümüyle ele geçirmeye çalışmaktadır. Bunun yolu da, “*bir ihtilal*”, bir darbe, bir iç savaş durumu olmaktadır ki, zaman zaman faşist yapılanmanın bazı sözcülerinin açıklamalarından bunu son derece açık bir biçimde anlamak mümkündür. Sözünü ettiğimiz toplumsal sıçrama, klasik bir altüst oluş biçiminde olmasa bile, Hitler'in iktidara geliş sürecine benzer bir süreci yaşatma eğilimindedir. Böylesine bir altüst oluş, 70 küsur yıllık kemalist sermayeyi birdenbire ikinci plana itebilecektir. Geri plana böylece itilen sadece sermaye olmayacak, aynı zamanda kemalist ideoloji de tarihe gömülmüş olacaktır. Esas itibarıyla en çok ordu için gerekli olan kemalist ideoloji, bekasını sağlamak için sığındığı kitle tabanlı faşizmin elinde bir ceset olarak kuruyup kalmaktan korkmaktadır. Gerçekten de, kemalizmin Enver Paşa'dan ayrıldığı ideolojik kopuş, böylesi bir durumda dağılacak ve dolayısıyla ona dayanan yaklaşık yüzyıllık sermaye de tasfiye olma durumuyla karşı karşıya kalacaktır.

Yaşanan, Batı dayanaklı kemalist sermaye ile, toplumun yeni, ancak daha ilkel bir dinamiğinin ortaya çıkardığı sermaye

arasındaki çelişkidir. Bu iki kutbun bugüne kadar üzerinde anlaşarak bir araya gelebildiği tek nokta, Kürt sorununa karşı geliştirilen inkarcı tutumdur. Ancak gelişmeler, bu kutupların günümüzden itibaren artık bu konuda ayrı düşünmeye başlayacaklarını ve uzlaşamayacaklarını göstermektedir. Bu uzlaşmama, Kürt sorunu konusunda taraflardan herhangi biri-

pek de o kadar “*yeni*” değildir. En azından Ernesto Che Guevara'nın CIA operasyonuyla Bolivya dağlarında imhaya uğratılmasından bu yana, uluslararası sömürgecilik bütün dünya üzerinde en etkili biçimler altında sürdürülmektedir.

Yeni sömürgeciliğin kendine göre bir dünya haritası vardır; belirlediği toplumsal, siyasal, etnik, askeri etkinlik sınırları vardır.

lahlar olarak çalışabilmektedir. Türkiye'de orta sınıf ve küçük esnaf sermayesi ile kayıtdışı ekonominin üzerinde gelişen yeni faşist karakterli sermaye ile askeri sermayenin yaşadığı çelişkiler, bunun en çarpıcı örnekleridir. Her iki odağın da sermayeleri uluslararası karakterdedir. Her iki odağın da sermayeleri, Kürdistan'da sürmekte olan savaş zemininde geliştirilmiştir. Her iki odağa da faşist karakterini veren özellik, sermayenin bu haksız savaşa ilişkin niteliğidir. İşte bu, söz konusu sermayeler için bir çıkmazdır ve aralarındaki çelişkileri beslemektedir.

Orta sınıf, küçük esnaf ve kayıtdışı ekonominin (buna Kürt halkının haydutça talan edilen zenginlikleri dahildir) oluşturduğu sermaye, özellikle polis ve özel tim adı altında geliştirilen kontrgerilla örgütlerinin finanse edilmesinde kullanılmaktadır. Ancak ilginç olan nokta, bu kesimin geleneksel anlamda sistematik devlet bincinci olmamasına rağmen, devletin özellikle kadro hareketi denen kemalist yönetim ekiplerin ardılları olan kesimleri tasfiye etmeye çalışmasıdır. Aynı zamanda militer ve paramiliter bir yükselme göstermekte ve onun bu türden silahlanmış bir yükselişi; Türkiye'de bugüne kadar tek belirleyici silahlı güç olan askerleri son derece zorlamaktadır.

Gelenek bitmiştir; sözünü ettiğimiz zorlama, faşist karakterde de olsa, son derece ciddidir ve toplumu esas olarak ayakta tutan kesimlerden gelmektedir. Üstelik bu kalkışma, öyle bir darbeye eskisi gibi rahatça kırılacak bir dalga değildir. Direnmekte, son derece tehditkar davranmakta ve açıkça silahlanıp kendisini askeri olarak da geliştirmektedir.

Sorun, kemalist devletin, Batılı emperyalizmin emriyle paramparça ettiği toplumu artık istediği gibi yönetememesinden kaynaklanmaktadır. Artık eski tarzla hiçbir zaman yönetemeyecektir de. Günümüz gereklerine uygun bir politika, özellikle Kürt halkının inkarına dayalı olmayan bir politika geliştirmedeği sürece de, giderek gerileyecek ve yıkılacaktır.

Şu anda Türk ordusu neredeyse Kürdistan'a sığınmış gibidir. Onun bu durumu, 1920 yıllarında Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir'in Kürdistan'a sığınmalarını çağrıştırmaktadır. Batı'da, metro-pollerde sosyal-siyasal denetim büyük ölçüde askeri yapıya alternatif olarak geliştirilen ve silahlandırılan polis ve özel tim ile, bunlarla bağlantılı paramiliter örgüt-

Refah düzeylerinin korunacağı toplumsal veya coğrafi alanlar vardır; yine buna karşılık pervasız bir sömürgeleştirme, ezme politikasının yürütüleceği, karmaşanın / kaosun egemen kılınacağı alanlar vardır. Sürekli bir “*düşük yoğunluklu çatışma*” durumunun korunacağı, uzun vadeli emperyalist planların hayata geçirildiği alanlar vardır. Ne olursa olsun, başta Amerika olmak üzere, sömürgeciliğin bu stratejik dünyasal yönelimi, giderek yeryüzünün birçok alanını halklar zindanına çevirmiş, bunun da ötesinde derin bir kaos yaratmıştır. Konumuz açısından önemli olan Türkiye-İsrail-ABD ittifakı, sadece kaosu denetleme amacı taşımamakta; aynı zamanda, bir yandan Suriye ve İran'ın ideolojik, toplumsal ve askeri gücünü denetimine ve hizmetine almak, öte yandan da PKK dinamiğinin savaş gücünü hareketsiz bırakmak veya yoketmek amacını taşımaktadır. Bu, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, emperyalist sömürgeciliğin hayati çıkarları gereği böyle hesaplanmaktadır. İsrail genel-kurmayı, Türkiye ile İsrail'i Suriye ve Lübnan üzerinden karayoluyla birleştiren bir bağlantının düşünüyorduğundan söz etmektedir. Bunun anlamı, İsrail'in politik ve askeri anlamda Zagros dağlarına kadar uzanmasıdır. Özellikle İran'ın islami ideolojik-siyasal dinamiğinin denetime alınma çalışması, sadece bu ülkeye karşı etkin yönelimlerden oluşmamaktadır. Esasen Refah odağı tarafından toparlanan İran etkisi, yine Refah üzerinden TC devleti ve Amerika ile ilişkilendirilip bağlanarak, nötralize edilmeye çalışılmakta; yine doğrudan İran

Sermayenin milliyeti yoktur

Eğer bir emperyalist globalizmden söz edilecekse, bu anlamda sözedilmelidir. Sömürgecilik, dünya üzerinde artık tek tek devletlerin yönetildiği ve sadece tek bir devletten oluşan bir güç odağının yararlandığı bir sistem değildir. Sömürgecilik, dünyasal bir sistemdir ve buna ilişkin bütün askeri, toplumsal, politik düzenlemeler; milliyeti ol-

● Emperyalizmin derdi, çelişkisi halklardır, rejimlerle değildir.

Bu anlamda, bir ideoloji olarak islam, bir rejim olarak şeriat, emperyalizm için herhangi bir sorun teşkil etmemektedir. Gerek Avrupa ülkelerinin, gerekse de Amerika'nın bu anlamdaki tutumları da çok üstü kapalı değildir. Zaten Türkiye cephesinde emperyalizmin temel problemi bir şeriat tehlikesi değil, geleneksel uluslararası sermayenin karşı karşıya kaldığı tehlikedir.”

ile kurulamayan birçok önemli bağlantılar, bu köprü üzerinden sağlanabilmektedir. Refah Partisi, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı işlevi temel olmak üzere, aynı zamanda emperyalizmin İran'ı kavradığı bir kol olarak da işlev görmektedir.

Fakat sözünü ettiğimiz yalnızca sömürgeciliğin hayalidir ve gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ayrı bir konudur. Emperyalist yeni sömürgeciliğin parçaladığı, hücrelerine ayırdığı Ortadoğu toplumunu yönlendirmenin zorluğu; sadece herhangi bir devrimci hareket için geçerli değildir. Bu anlamda emperyalist sömürgecilik de son derece büyük güçlüklerle karşı karşıyadır ve bazen kendi kullandığı sosyal ve politik araçlar, tersten kendisini vuran si-

rin elindedir. 14 Mayıs 1997'de girilen Güney Kürdistan işgalinin hemen ardından Ege kıyılarında gerçekleştirilen gösterişli tatbikatlar, basında olağanüstü süslenecek verilen hava gösterileri ve buralarda emekli generallerin atıkları zavallılık kokan “*Türkiye laiktir, laik kalacak*” sloganları, bu gerçeği tersinden gösterme çabasıdır. Bugün bulundukları aşama, ileride yoksulluktan gösterişli madalyalarını satacakları günlerin kendilerini beklediğini göstermektedir.

TC ordusu, bugün Kürdistan'a sığınmıştır, ama katliam politikasıyla girdiği Kürdistan'da da dayanacağı hiçbir şey yoktur. Sığınmış olmasına rağmen, Kürdistan topraklarının Kürtlerden arındırılması, Kürt

Kürdistan’da Barzanicilik

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş ile İbrahim Ahmed’in yaptıkları söyleşi –II

Abdullah Öcalan: Zaten Barzani’nin siyasette bilgisi zayıftır. Yine milliyetçilik yönü de zayıftır. Kürt toplumunda bir ses anladığına inanmıyorum? Kürt toplumu hakkında bir şey bilmiyor. Belki dini bazı şeyleri biliyordu. Kluvallah gibi.

İbrahim Ahmed: Barzani Süleymaniye’ye gelince bütün dini bilgisini Şeyh Baban Ali’den alıyordu. Bir de, bir-iki dil biliyordu.

Abdullah Öcalan: Barzani mi? Dil bilmek fazla mesele değildir. Sanırım İngilizce de biliyor.

İbrahim Ahmed: Barzani Rusya’ya ulaşınca mahiyetinin dağıtılmasında, sadece Rusya’nın değil, kendisinin de suçu var. Bir Sovyet subayı Azerbeyecan’da bunları karşılarken kendisine *“İngilizce biliyor musunuz?”* diye sorunca, kendisi de *“Rusya’da gerek yoktur. Ben ABD konsolosluluğuna İngilizce bir mektup yazacağım. Daha önce Tahran’da bize söylemişlerdi. O zaman Tahran’daydık, dünya nasıldır bilmiyorduk. O zaman ABD bize fırsat versin. Şimdi Amerika’dan ve çevremdeki birkaç kişiye, yakınımın mültecilik hakkını vermesini isteyeceğimi”* diyor. Bu yüzden Stalin de kızarak onları dağıttı. Molla Mustafa’nın başka devletlerle olan ilişkilerini Sovyet casusları öğreniyor ve hükümete bildiriyorlar, hükümet de bu tavrı göstermek zorunda kaldı.

Abdullah Öcalan: Burada önemli olan ve açığa çıkan, siyasi görüşünün çok dar olduğudur. Bırkaç İngilizce kelime öğrenmek istemesinin sebebi, Amerika’ya hizmet içindir. Buna işaretler. Bu süreçte dili öğrense de bir şeyler yapmak için değil, kölelik içindir. Sovyetleri tanıma diye bir şey de yok. Kattiyen Sovyet’i tanıma yok. Stalin bakmış ki, adam Amerika’yı arıyor o zaman dağıtmıştır. Bu bir gerçektir. Diğer taraftan da siyasi değil, bilimsel değil ve yüreğinde Kürt ulusu diye bir şey yoktur. Bütünüyle aşiretçilik yönü ağır basıyor. Hatta aşiret bile değil, aileciliktir. O ve çocuklarının anlayışı da budur.

İbrahim Ahmed: Biz İran’dayken, Barzani bazı güçlerini İran sınırındaki Pencevi bölgesine getirdi. Niçin getirmiş diye araştırınca, ortaya şu çıktı: Adam sınırda bizim geçmemizi bekliyor. Sınırdan

sizin çocuklarınızın bizim gibi Barzani olmasını istiyoruz. Karısı kaçırılana yüz dinar, kızı kaçırılanlara da elli dinar vermeye hazırım” diyor. Bu şahısta Barzani’nin divanından çıktıktan sonra şöyle diyor: *“Biz çok kötü de olsa bir Türk’ün ardında yürüyelim, fakat Barzani’nin peşinden gitmeyelim.”*

Abdullah Öcalan: Burada başka bir şeyi ispatlıyor: Ailecilik. Ailesi çok düşmüştür. Her zaman Barzani’lerin çoğalmasını istemiştir. Hatta çevresine *“gidin peşmergelerin, köylülerin kadınlarını kızlarını alın”* diyor. İnaniyorum ki, şimdi de bu devam ediyor. Bu çok geri bir ideolojidir, -bir klan ideolojisidir. İnsan topluluğu oluşmadan önce böyle aileler oluşuyordu. Çok geri ve hiç düşünme nedir bilmiyorlar. Bu kişiliğin ne köleciler toplumda, ne feodal toplumda, ne de kapitalist toplumda yeri vardır. Bu kişilikte çok yalnızlık vardır, -hem de gericidir. Başka bir şey daha var; adam peşmergelerin yaptığı iyidir derken, hatta para teklif etmesi, *“Barzani ailesi çoğalsın, çevresi çoğalsın”* demesi, ne aileciliktir, ne aşiretçiliktir, ne ağalıktır, ne de meliklik. Bu Barzaniciliktir! İçerde herkesle oynuyor. Barzaniler dışında ki, -bunlarda aşiret değil, ailedir kim varsa sonuna kadar herkesle oynuyor. Komployla, parayla, fırsatçılıkla, -nasıl dersene, öyle bu işleri yapıyor. Devletler üzerinde oynuyor. Devletlere çok dikkat ediyor. Daha çok, büyük devletleri dinliyor. İşte, şu devlette ne oldu diye pür dikkat kesiliyor. Bahsettiğiniz gibi devletleri çok dikkate alıyordu. Devletler bir şey söyledi mi, ilk adımı kabul etmekte. Sürekli güçlünden yanadır. Örneğin, İran güçlüdür anlamayı *“boz”* diyor, hemen bozuyor. Güçlü devletlerin dediğini yapmakla, kendini güçlü kılmakta ve her yolu mübah görmüştür. Ailesinin hizmetinde olan her şeyi kabul ediyor. Hatta para bile veriyor. Yok eğer ailesinin hizmetinde değilse suçsuz yere insanları bile öldürebiliyor. Barzani’nin insanları öldürme konusu üzerinde de durmak gerekir. Öldürmeler ulusal bir suçtan değil, parti suçundan da değil, kendi ailesine zarar verdiği için suçsuz yere insanları öldürüyor. Bu oldukça ilkel ve klan ideolojisinin yaklaşımıdır. Birisi o klanın veya kabilenin mensubu değilse derhal öldürecek, -sonuna kadar öldürecektir. Bu çok kötüdür.

Şimdi, bu durumları nasıl göremediniz? Bu kişiliği nasıl tahlil edemediniz? Barzani bir ailedir. Çok geri ilkel bir kişiliktir. Toplum oluşurken klan, kabileler oluşuyor. Bunlar da Kürdistan’da kendilerine kabileler yarattılar. Dışardan bunlara güç vererek yürütüyorlar. 21. yüzyılda, bu Kürtler için ne anlama gelir? Bir kabileyi getirip Kürtlerin başına önder yapıyorsun. Bu Kürtleri bitirmek demektir. Kürtlerin ölümü bu önderlik yüzündendir. Siz diyorsunuz ya; biz bilimsel olarak meseleleri çözelim. Adamda siyaset yok. Şimdi 1942’lerde Stalin hiç böyle bir şeyi kabul eder mi? Elbette, Stalin seni tasfiye eder. Yani siyaseti sıfırdır.

İbrahim Ahmed: İnsanlık ruhu da yoktu Barzani’de. Örneğin, dayısı ve onuç çocuğu için öldürme emri veriyor. Bir çocuk altı yaşında, o da vuruluyor.

Abdullah Öcalan: Bunun bir sebebi var mıydı? Mesele, sadece Barzani’nin kabile bakış açısından başka bir şey bilmemesidir. Aşiret büyüktür. Kabileler büyüyor, yüzyıl sonra aşiret oluyor. Aşiretler büyüyor, birçok aşiret bir araya gelerek halkı oluşturuyor. Halklar, birçok aşiretin bir araya gelmesiyle, aynı dil, aynı kültür üzerinde oluşur. Halkların oluşması epey zaman alır. Halkların sonucunda ulus

meydana gelir. Ulus, toprak bütünlüğüne ve birliğe dayanır.

Şimdi, burada Barzani nedir? Aşiret yanı, büyük bir aşiret kişiliği yok. **Mahmut Berzenci** büyük bir aşiret reisidir. Yine **Bedirxan** bey çok büyük, devlet gibi bir ağıdır. **Şeyh Sait** büyük bir melledir. Bir İslam düşünürüdür. İslam ümmetçiliği içinde, milliyetini inkar etmiyor, dürüsttür. Kemalizme karşı çıkıyor ve doğru bir tavrıdır. Barzanilere bakalım; Barzani’nin bunlarla ilgisi yoktur. Bir ağa bile değildir. Bedirxan bey bilinçli bir ağa, ailesi, çocukları kültürlüdürler. Hatta birçok kitap çıkarmışlardır. Bu, toplumsal, siyasal yönden ilerici olmalarından kaynaklanıyor. Peki, bu aileden büyük kişilikler çıktı mı?

Şeyh Sait melledir, ama dürüst bir melledir. O da nakşidir. Şimdi oğlu var, çok biliyor. Bunlardan bin kat daha siyasi-dirler. Tahlil etmekte çok güçlüdürler. Barzani’de mellelik yok, aşiret yok, ağalık yok. Yani melleliğin esaslarını bilmeyen biri Kürdistan’a önder oldu. İşte, *“Gidin köylülerin kadınlarını, kızlarını alın”* diyor. Çocuk peydahlansın, Barzani’ler çoğalsın diyor. Para da veriyor, oysa aşirette bu yoktur. Bir aşiret reisinin aşireti için bunu yapması mümkün mü? Hayır, aşirette yapamazsın, ağalıkta yapamazsın, meliklik hiç yapamazsın. Bu klanların kanunudur. Dörtbin yıl önceki ataeril dönemin gerisinde olan bir kanundur. Burada beş yaşındaki bir çocuğun suçu nedir? Adamda vicdan yok, bu bir ideolojidir. Barzani birçok kişiyi kendisi öldürdü, birçok aşireti talan etti. Bu ideolojiye göre; kendi ailesi, klan dışında olanların yaşam hakları yoktur.

Kürtler ne tam ağalığın himayesine girdiler, ne de aşiretler konfederasyon birliği oluştu. Eskiden, Medler zamanında bu gibi şeyler vardı, ama yıkıldı. Hz. Muhammed gibi biri de çıkmadı. Barzani bir peygamber gibi yapabilir mi? Ama kendisini peygamber, Allah ilan etmiş. Oysa peygamberler böyle değildiler. Bir sahte Allah, sahte peygamber Kürtlerin başına geçmiş, reformist bir Kürt önderi olmuş.

Sahte Allah’lık ve peygamberlik, dörtbin yıl önceki aşireti, aileyi esas aldığı ve şovenist olduğu için bir şey yapamadı. Kim buna yardım ediyorsa o da sahtedir. Şimdi, Barzani’ye büyük bir melle de denilemez. Bunları söylerken, onun düşüncesine düşmanlık yapıyor, onunla siyasal mücadele ediyorum, yoksa Barzani’yi bir ideoloji anlamında değerlendirmiyorum. Barzani’yi tahlil ederken bir gerçeği ortaya çıkarıyoruz. O, bir aşiretin önderliğini, aşiret reisliğini yapacak gücü yok. Bir önder vicdan sahibi olmalı, oysa bunun vicdanı yoktur. Melleliği sahte, ağalığı sahte, peki neden kendini Kürtlerin önderi yaptı? Bunun üzerinde durmak gerekiyor. Kürdü anlamıyor. Örneğin, Arap aşiretleri var; çok asilirdir. Kavmiyetlerine bağlıdır. Şimdi Kürtlerde bu da yok. Kürtlerde iktidar olma duygusu gelişmiştir. Bu yüzden de parçalanmışlardır. Barzani bir ekoldür. Kürt dindarları neden sahtedir? Çünkü düşmanlarını uyguluyorlar. İslam dini İran’da, İran halkının çıkarları doğrultusunda Şiilik diye örgütlennmiştir. Yine Türkler İslamiyet ve Türklüğü birleştirerek, büyük devletler kurmuşlardır. Kürtlerde ise tam tersi bir durum ortaya çıkıyor; yabancılara hizmet etmekte vardır. Din insan için vardır. Ama Kürt böyle düşünmüyor: Kürt din için vardır, felsefesi hakimdir. Bu nedenle, Kürtler Türk ve Arap sultanlarının, Farsların hizmetinde olmuşlardır. Oysa isteselerdi ordularını dahi kurabilirlerdi. Kanımca Bedirxan Bey’in ulusal yönü

var, bir şeyler yapmak istiyor. Yine **Ehmedê Xani**’nin felsefesinde, Kürt ulusunu birleştirmek istiyor, bundan dolayı ulusallık yönü ağır basıyor. Belki Bedirxan Bey döneminde büyük bir adım atılabilirdi. Şeyh Sait başarıya ulaşsaydı, Kürtler leyhine bir adım atılabilirdi. Eğer başarsalardı bunu yapmaya mecburdular, ama düştüler.

Diğer bir durumda, sanırım Avrupa’daki kardeşi Dilşat söylemiş; *“Kürtlük iyidir, ama bu söyledikleriniz, Mesut’un ayakları altında bir bez parçası gibidir.”* Bir bez parçası ne anlama geliyor? Ayakları altında ne demek? Böylesi Kürtlüğünüz batır. Şimdi, köle olmasaydı, Barzani önderliği olmasaydı kabul ederdik. Al sana bir bez gibi ayağını temizle, derdik.

Halkın her şeyine el atıyorlar. Zorbalık yapıyorlar. Biri kadınlara el uzatmayı 'Barzaniler çoğalıyor' diye onaylar, diğeri ise Kürtlük 'Mesud'un ayağı altında bir bezdir' der. İşte, halkın değerini böyle biliyorlar. Eğer önderlik böyleyse, halk böyle değerlendiriliyorsa, orada ulusallık biter.

Diğer bir husus ise ticaret meselesidir: Eğer bir aydınsan seni satın alır. Neden? Halkla ilişkilerini sağlaması için. Eğer güç sahibiyken seni satın alır, güç sahibi olmak için, destek almak için. Diplomat mısın, dil mi biliyorsun; seni satın alır, ABD ile başka devletlerle ilişki kurabilmek için.

Barzani aileciliği, Barzani ideolojisi Kürt halkının parçalanmasına neden oldu. Hain olup olmaması bizim için önemli değil. Engel oluyorsa fark etmez. İhanet de fazla önemli değildir. Otuz, kırk, hatta yüzyıllar öncesinin bir kabile reisini kendine önder yapmışsın, devlet olmak mümkün mü? Mümkün mü, ulusal kutuluş sağlamak? Hayır. Kendisinde bir devlet düşüncesi, bir halk fikri yok. Aşiretsel düşünce yok, dini düşünce yok, hiçbir şey yok. Düşündüğü tek şey, ailemi ne kadar genişleteceğimdir. Her şey benim için, diyor. Ailesi ne kadar büyürse o kadar önderlik yapıyor. Sadece Barzani’de değil, bu Kürt toplumunun karakteristik bir özelliğidir.

İbrahim Ahmed: Kürdistan kurtuluşu, kişinin sadece ülkeye bağlılığı ile olur. Başka bir şeyle olmaz. En büyük sevgi ülke sevgisidir. Kürt kadını, erkeğini, çocuğunu çoğaltmak demek, köle sayısını çoğaltmak demektir. Çünkü Kürt halkı zaten köledir. Biz sayıyı çoğaltırken, köle sayısını çoğaltmış oluyoruz. Bağlılık ülkeye olmalı, ülke kurtuluşuna olmalıdır. Ülkenin kurtuluşundan sonra her şeyi halledebiliriz. Asıl sevgi; bu köleleri özgürleştirmektir.

Abdullah Öcalan: Bundan dolayı sorunlar ağır. Bırakalım Barzani’yi PKK içinde de bu ağır bir sorundur. Herkes eskisi gibi yaşamak istiyor. Kızlar, erkekler bir anlık keyifleri için partinin düşmesini istiyorlar. Bir kadın için, ülke, parti ve savaş meselesi bir tarafa bırakılıyor. Kürdistan değil, hep bireysel öne çıkıyor.

Kadın nedir? Aileyle bağı nedir? Bu ailenin devletle ilişkisi nedir? Vardığım sonuç şu oldu: Eğer, ben eski Kürt erkekliğini, kocalığını, klasik erkekliliği öldürmezsem, PKK’yi, Kürtlüğü yürütmem mümkün değil. Kadına karşı PKK’yi güçlendirmemiz gerektiğini gördüm. Eski kadın kanunlarını kırmazsak ne parti olur, ne de Kürtlük olur.

İşte Barzanicilik budur. Yine bırakalım Barzani’yi bir arkadaşımız, kardeşim Osman kaç tanesini etrafına toplamış bura-yı getiriyor. Baktım ki, kendisi böyle şeyler yapmak istiyor. Ali Haydar Kaytan, 1980’lerde bunu yaptı, o ise 1990’da yapıyor. Baktım parti elden gidiyor. Diğer bir şey; arkadaşlığımı, kardeşliğimi anlamı-

yor. Halbuki ben isyanımın babaya, kardeşeye, aileye karşı başladığını söyledim. *“Ben savaşın içinde kaldım, adımlı herkes duymuş, büyümüşüm”* diyor. Benim içine *“o nefes alamayacak durumdadır, zorladır”* diyor. Gitti Barzani’nin denetimi altına girdi. Barzani ile ittifak geliştirmek istedi. Barzani de üzerinde oynamak istiyor. Biz uyarınca çok kızdı, *“Neden ken-*

“Barzani’de mellelik yok, aşiret yok, ağalık yok.
Yani melleliğin esaslarını bilmeyen biri Kürdistan’a önder oldu.
İşte, 'Gidin köylülerin kadınlarını, kızlarını alın' diyor.
Çocuk peydahlansın,
Barzani’ler çoğalsın diyor. Para da veriyor, oysa aşirette bu yoktur.
Birinın aşireti için bunu yapması mümkün mü?”

dimi büyütmemi istemiyorsun?” dedi. Yine evliliğe yol veren bir karar çıkartmak istedi. Eski Kürtlük kanununu dayatmak istiyor. Barzani bunu kandırmak istiyor. Kişiliğini çok güçlü görüyor. Barzani bunun için şöyle diyor, *“Dünyada böyle bir şey görülmemiştir. Apo kardeşini öldürmek istiyor.”* Tabii ki, böyle bir şey yok. Biz parti meseleleri üzerinde duruyoruz. Biz ulusallığı güçlendirmeye çalışıyoruz. O da feodal, aile ilişkilerini dayatıyor. Hatta şunu diyor; *“Türkiye’de bir kızkardeşimiz var, çağıralım gelsin.”* Bunu kadının kamuflajı için yapıyor. Hemen tahlil ettik. Bu eski Kürt’tür dedik.

Osman böyle yapınca ben kendisine, *“Kardeşliğin, arkadaşlığın eski toplum görüşüdü”* dedim. PKK’de en büyük tehlikenin bu olduğunu söyledim. Çoluk çocuğun yeterli olduğunu, böyle çocuğun tıpkı çorak arazide yetişen domates gibi olacağını söyledim. Kurak arazide yetişen domatesin çekirdeği çok olur. Mamosta’nın dediği gibi, bu kölenin çoğalması demektir. Kölenin kıymeti yoktur.

Ali Haydar Kaytan çok dürüst bir arkadaşımız, söylediği bir şey vardı: Hz. İsa şöyle demiş, *“Eğer İsa’yı seveceksen, kadını sevmeyi bırakacaksın.”* Oysa biz PKK’de sevme olayını geliştirdik. Sevmek, PKK’de büyüme. Barzani’nin kabile, klan usulü büyüme değildir. Kahramanlıkla, ulusallıkla, yurtseverlikle, halk sevgisiyle büyüme. Eğer kişi yurdunun hizmetindeyse, halkının hizmetindeyse bir değeri olur. Parti de ona değer verir. Onun için eski sevgi anlayışı, erkeklik anlayışı, büyüme anlayışı aşılmalı, dedim. Bu büyük sevme olayı olduktan sonra tehlike aşılır. O zaman yurtsever olursun, general olursun, askerini sonuna kadar sevebilirsin. Agit olursun, sonuna kadar parti ile olursun. Aşiretçilik yoktur, ahabça-vuşluk yoktur, mıntıkacılık yoktur, ulusallık vardır. Partide aşiretçilik, mıntıkacılık olmaz. Partide halk, ulus, insanlık vardır. Bir de savaşta kahraman olmak vardır. Böyle bir Kürtlük yarattın mı, Kürdistan’ı kurarsın. Sen doğruyu hakim kıldın mı, kim ne derse desin, ne yaparsa yapsın artık doğrular yürüyecektir. Bu dört önemli hususu yaptın mı, zafer kendiliğinden gelir.

geçince bizi tasfiye edecek. Yine Pencevi mıntıkasının bir köyünde **Mustafa Mecit** adında biri Barzani’ye şunu söylüyor; *“Önderimiz, sizin komutanlarınızın, askerleriniz namusumuza, kadınlarımıza, kızlarımıza el atıyorlar. Siz ne diyorsunuz?”* diyor. Barzani de onlara şöyle cevap veriyor; *“Ne olacak yani, bir şey olmaz. Biz*

Zilan, 1996 yılının 30 Haziran günü, Dersim’de bir düşman birliğine saldırarak, 13 sömürgeci askeri imha etti. Bu eylem, sadece Dersim’de değil, bütün Kürdistan’da kadına vurulan zincirlerin param-parça edilmesiydi. Kürt kadını, artık bir silah olduğunu haykırıyordu; Kürt kadını, sömürgeleştirilmek bir yana, sömürgeciliğin en korkutucu bir düşmanı olduğunu ve ne pahasına olursa olsun onu yeneceğini amansızca dile getiriyordu. Eylem, görkemli bir meydan okumaydı. Daha birbuçuk ay öncesinde, Kürt halkının düşmanları, onun önderliğine başarısız bir suikast girişiminde bulunmuşlardı. Buna bir cevap verilmeliydi ve Zilan’ın eyleminin gerçek anlamı da buydu. Kürt halkının önderliğine kalkan eller, Kürdistan’ın en kuzey ucunda, Dersim’de Kürt kadınının acımasızlığı ve önderliğine sevgisiyle karşılaşıyordu. Halkın önderliğine karşı girişilen saldırıya karşı, Zilan kişiliğinde, tarih açıcı bir eylemle cevap veriliyordu. Zilan’ın eyleminin ilk anlamı budur.

Kürdistan’da sömürgecilik sadece tankla-topla uygulanmıyor. Bugün Türk faşizminin Kürdistan’daki tahribatları henüz tam anlamıyla ortaya çıkarılmış değildir; yarın daha iyi görülecektir. Türk egemenliği, 1980’den bu yana ve 1990’lı yıllarda tırmandırarak, Kürt kavmini yeryüzünden silmeye çalışırken, akıl almaz bir namussuzluk dayatmaktadır. Düşürülen Kürt kadınlarının haddi hesabı yoktur. Dehşet verici bir ihanet dayatmasıyla teslim alınan çeteler ordusu, sadece askeri olarak ihanete bulaştırılmış değildir. Onlar aileleriyle, kadınları ve çocuklarıyla birlikte teslim alınmışlardır. Bir soy olarak öldürülmüşlerdir, tecavüze uğramışlardır. Sömürgecilik, özellikle son 20 yıl içinde azgınlaşarak Kürdistan’da piç bir nesil yetiştirmek, bu soysuzlaştırılmış nesille Kürtlüğü kahretmek istemektedir. Sadece fiziki anlamda değil, kültürel, siyasal, sosyal, her alanda soysuzlaştırma politikası gündemdedir. Göçtilen insanlar üzerinde hangi projeler uygulanmaktadır? Büyük metropollere yığılan Kürt insanları, yaşamlarını nasıl sağlamaktadırlar? Bunlar hangi işlerde çalışmaktadır? Özellikle PKK ile ilişkilendirme imkanı bulamayan insanlarımız, nasıl bir sosyal politik eğilim içine girmektedirler? Bunlar biraz derinliğine araştırıldığında, karşılaşılabilecek tablo korkunçtur. Zilan’ın eyleminden bir ay kadar önce, Med-TV’de yayımlanan bir söyleşide, Adana’da açlık grevine giren bazı kadınlar ağlayarak şunları söylemekteydiler: *“Özel timler boşaltmak için köyümüze baskın yaptıklarında, genç kızlarımızı ayırdılar. Başka bir yere götürdüler. Onlar, şimdi kendilerine neler yapıldığını anlatmıyorlar. Sorulduğunda sadece ağlıyorlar...”* Sömürgecilik, eğer Türk devletinin bir eylemiyse, dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş derecede dehşet vericidir. Söz konusu olan burada, bir kişinin, bir grubun, bir ailenin, bir köyün, hatta bir şehrin tecavüze uğraması değildir. Bir halk tecavüze uğramaktadır, bir halk düşürülmektedir; bir tarih gömülmek istenmektedir.

Bir halk tarihten silinebilir; girdiği bir meydan savaşında kaybedebilir, yenilebilir ve böylece gücünün egemen olduğu bir dünyada yerini başkalarına bırakabilir. Fakat bugün söz konusu olan bu değildir. Türk sömürgeciliğinin hiçbir adalet anlayışı yoktur, savaş yasaları yoktur,

karşısındakini insan olarak tanımamaktadır; bırakın insanı, karşısındakini herhangi bir canlının statüsüne koymak istememektedir. İnsana ait ne varsa, Türk sömürgeciliği onun inkarı üzerine kurulmuştur. Yaşama ait ne varsa, Türk sömürgeciliği onun kirletilmesi üzerine kurulmuştur. Böyle bir düşmanla nasıl savaşılabilir? *“Bu topraklarda canlı bir ot bile yeşermesine izin vermeyeceğim”* diyen bir düşmana karşı nasıl savaşılabilir? Elbette bu, sıradan bir savaş olmayacaktır. Bu türden dehşet veren bir düşmana, onu kahredecek bir dehşetle yönelmek gerekmektedir. Böyle bir düşmana karşı savaş tarzı ile, genel anlamdaki savaş tarzları arasında fark olmak zorundadır. Çünkü Kürt halkının karşısındaki düşman, genel düşman tanımlamasına uymamaktadır.

İşte Zilan, bir anlamda bu dehşetin adidir. O, düşmanın en derinlikli bir biçimde anlamış bir savaşıdır. Düşmanına göre bir savaş tarzı geliştirmiştir. Bu savaş tarzının ilk işaretidir: Düşmanın içine gireceksin, hiç beklemediği bir anda, en güçlü olduğunu düşündüğü bir zamanda, en iyi korunduğuna inandığı bir yerde; sen tek başına da kalsan, bir orduyu düşüreceksin. Düşman, sadece dehşete kapılmakla kalmayacak, aynı zamanda sana saygı duymak zorunda kalacak. Sadece yenilmekle kalmayacak, aynı zamanda yenilgisinin nedenini anlayacak. Onun kirli savaştaki ısrarını kıracaksın. Onu, evrensel savaş yasalarına uymaya davet edeceksin ve bunu yaptıracağını, insanlık adına, insanlığın bir emri olarak ona diz çöktüreceksin.

Zilan, Kürt kadınının düşmana hizmetkarlar doğurmak yerine, kendi halkı için savaştan bir nesil doğurduğu zamandır. Utanç içinde eğilmiş başlar, onun Kürt göğü altında koşan ateşten gövdesini gördüklerinde, başlarını kaldırdılar. Kürt halkı, Zilan’dan sonra daha az utanç içindedir. Kürt halkı, Zilan’ın öğrettiklerini, emrettiklerini anladığı ve anladığını gerçekleştirebildiği zaman, sömürgeciliğin esaretinden, böyle bir esaret altında yaşama utancından sonsuza dek kurtulmuş olacaktır.

Zekiye, Rahşan, Ronahi ve Berivanların eylemleri; Kürt kadınının ateşte yıkanma, kendilerine giydirilmiş utancın giysisini ateşle temizleme eylemleri idi. Zilan ise, düşmanın eseri olan bir utancı, ona geri vermiştir. Zilan, Kürt öfkесinin dirilişidir. Bu öfkenin, savaştaki en güçlü ifadesidir. Köleleştirilen bir ulusun, uzun bir tarih süreci boyunca dile getirilmemiş, gizli intikam duygusunun su yüzüne çıkmasıdır. Binlerce yıl yeraltında kalmış bir öfkenin, bir volkanın damarını bulması ve patlamasıdır.

“Kadın, köleliğinden; erkek, gücünden özgür, -bu ateşten kartallara boyun eğmeli her şey” diyordu bir Latinamerikan şair.

Özgürlük, insanın *“ulaştım”* diyebileceği bir hal değildir. Özgürlük, her şeyden daha fazla, süreklilik ister; kişi sadece, yaşam içinde, yaşamı yüceltme hedeflerine doğru koşarak özgür olabilir. Zilan, özgürlüğün süreklileşmiş biçimidir; gerçek biçimidir. O bir özgürlük rüzgarıdır. Onun ulaştığı anlamda rüzgara ulaşanlar, özgürlüğe ulaşmışlardır ve Kürdistan’da rüzgar onların söylemi, ifadesidir. Zilan, özgürlük peşinde şiddetle gerçekleşen bir koşunun rüzgara dönüşmüş, süreklileşmiş biçimidir.

Özgürlüğe ulaşmış olanlar, ondan bir daha asla geri dönemeyenlerdir. Onlar, zaman ve mekana karışmış-

lardır; nerede ve ne zaman gerçekleştikleri belirlenemez bile. Ama her zaman yaşam içindedirler, eylem halindedirler. Kendileriyle birlikte ve kendilerinden sonra gerçekleşen her yücelmede, onların izi vardır.

Düşmandan özgür olmak ise, onun tesbit edemeyeceği bir mekan ve zaman içinde yaşamaktır, zaman ve mekanın onun dışında kurmaktır. Düşmandan özgür olmak, sadece ondan uzaklaşmakla gerçekleşmez; en hızlı uzaklaşmanın, bir anda gerçekleşen bir yaklaşma olduğunu bilerek ona yaklaşmak, özgürleştirebilir.

İçimizdeki düşmanı, efendisine karşı çıkabileceğine, onu yokedebileceğine ikna etmek, -başkaldırı budur. İçimizdeki düşmanı efendisine karşı ayaklandırdığımız zaman, düşmanın kuvvetine, ona karşı biz sahib oluruz.

Özgürlük, toprakla özdeş olmaktır, yani dört mevsimin galibi. Zilan, toprakla özdeş olmayı başardığı için, bütün koşulların galibidir; bütün savaşlarda muzaffer olandır. O, toprakları için savaşmaktan da öteye, hem bu savaşı gerçekleştirmek, hem de bu ülkenin kendisine dönüşmek, toprakla özde eş olmak anlamındadır.

Bir savaşta olmak, savaşın kendisi olmaktır. Bütün çağların savaş meydanı olan Kürdistan’a bir bakın: Hiç savaş görmemiş gibidir; hayat, her zaman mutlu olan Kürdistan toprakları üzerinde, her dönemde barış içinde geçmiş gibidir. Kürdistan toprakları, sürekli savaş alanları olmasına rağmen, hiç savaş görmemiş kadar, tarihin başlangıcındaki kadar diridir. Demek ki savaş, gerçekte savaşanların ruhunda gerçekleşir; onlar, sadece savaşçılar değil, savaş meydanlarıdır. Zilan, bir savaş biçimi ve bir savaş meydanıdır. Kürdistan için savaş, bizzat onun kendisinde gerçekleşmektedir. O, eylemiyle bütünleşmiştir; Zilan, bir zafer tarzı, bir eylemdir.

Kendi içinde hapis olmayan, hiçbir yere hapsedilemez. Zilan, her şeyden önce, kendi zindanını paramparça edendir. Onun herkesin anlayacağı bir dille ifade ettiği gerçeklerden biri de budur.

Zilan’ın eylemi, düşmanın Kürdistan ve Kürtler üzerindeki imhacı politikasını durduracak bir tarzı ifade etmektedir. Böyle bir tarz karşısında, tarihte ilk kez olarak düşmanın teslim olmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktur. Bu anlamda onun eylemi, aynı zamanda siyasal bir çıkıştır. 30 Haziran 1996’da sarsılan sadece Türkiye Cumhuriyeti değildir; emperyalizm de bu tarihten sonra uyguladığı sömürgecilik üzerine iyiden iyiyeye düşünmeye başlamıştır. Kürt halkının ve Kürdistan’ın düşmanları, Zilan’ın çoğalmasından, ordulaşmasından, halklaşmasından, bir halkın savaş tarzı haline gelmesinden; ölümden korkar gibi korkmaktadırlar. Çünkü Zilan’ın halklaşması, Zilan’ın ordulaşması, gerçekten de sömürgeciliğin bitişi demektir. Ne kadar yüksek tekniğe sahip olursa olsunlar; ne kadar büyük ordulara sahip olurlarsa olsunlar; kendini bu derecede bir silah, bir tarz, bir eylem ve bir yaşama, yaşam yaratma biçimi haline getirmiş bir halk karşısında hiç kimse-nin dayanması mümkün değildir. Zilan, sadece ve sadece ezilen halklara özgü, ezilen halkların kul lanabilecekleri bir silah ve savaş tarzıdır; bu tarzı halkın düşmanlarının kullanması mümkün değildir. Çünkü Zilan, ezilen bir halkın en soylu, en derinlikli duygularının

bütünlüklü bir anlatımı, mükemmel bir ifadesidir.

Onun eylemi, daha gerçekleştiği ilk günlerde Başkan Apo’nun hemen vurguladığı gibi, bir intihar eylemi değil, bir yaşam ve diriliş eylemidir. Onu uygulamak, intihar eylemleri gerçekleştirmekle veya sadece intihar eylemi gerçekleştirmekle başarılamaz. Sorun, bunun bir ordulaşma, halklaşma, sahip olduğu çelişkileriyle kendi bedenini ve bilincini düşman ordusunu dar-madağın edecek bir silah haline getirme sorunudur. Bu da, PKK tarihinde yeni bir aşamaya işaret etmektedir. Savaşın görülmemiş bir biçimde uygulanacağı yepyeni bir tarihsel dönemi açmaktadır.

Ateşten bir kartaldır, bir gökyüzü kurucusudur.

Fırtınanın habercisi değil, kendisidir.

Neden insan bir silah haline gelir, onca silah varken yeryüzünde...

Çünkü insan isterse eğer, bütün silahlardan daha etkilidir.

İnsan, düşmanı ile birlikte kendisini öldürebiliyorsa, öldürdükleri de sonsuza kadar ona saygı duyacaklardır.

Zilan; toprağa, rüzgara karışmaktadır.

Zilan, zamanla özdeş olmak, zamana karışmaktır. Yaşama tutkusunun tarihe dönüşmesidir. Tarihsizlik üzerine tarihin, bir çöl bilinci üzerine cennet bilincinin yerleşmesidir. O, her şeyini yitirmiş bir neslin, ona kaybettirenlerle birlikte öldürülmesidir.

Zilan, büyümekte, hareket etmekte; yaşamakta olan bir sözdür.

Yükselen bir alev, ateşten bir konuşucu; bir PKK’li yani.

Bir tarih duygusu, -sömürgeciliğin her şeyi piçleştirmek istediği bir ülkede, aşk ve sevgi adına soysuzlaşmanın yaşandığı bir ülkede; fırtınalı bir duygu gösterisi. Bir sevgi ulusunu, sevginin milliyetini doğuracak bir birleşme, -toprakla ve rüzgarla bir birleşme, baştanbaşa Kürdistan bir savaştır. Kürdistan’da aşkın ve savaşın hangi ölçülerde gerçekleşebileceğini gösteren 30 Haziran eylemi, bütün Kürt halkını olduğu gibi, PKK savaşçılarını da, savaş ve yaşam ölçülerini testleştirme çağrısıdır. Fırtınayı haber vermek değil, başka bir fırtınayı gerçekleştirmek değil, onun bizzat kendisi olmak, fırtınaya dönüşmek gereğinin adıdır. Yaşamda yanılmış olmak, sömürgeci bir eğitim mekanizmasından geçmiş olmak, köleci etkilere maruz kalmış bir kişiliğin sahibi olmak, Zilan’ın eyleminden sonra, herhangi bir başarısızlığın veya eylemsizliğin gerekçeleri olmazlar.

Önümüzdeki günler, yıllar, PKK gerçekliğinin bu eylemin açtığı yeni dönemde, hangi koşullar altında olursa olsun sömürgecilik karşısında mutlaka muzaffer olduğu bir süredir. Zilan’ın emrettiği yaşam ve eylem tarzı, şimdiden kişilikleri ve yaşamları netleştirmeye başlamıştır. Etkileri, şu veya bu ölçüde, Kürt insanının bulunduğu ya da ilişkilendiği bütün alanlarda şekil almaya, görünür olmaya başlamıştır. Güney Kürdistan’da Türk ordusunun hainlerle birlikte geliştirdiği saldırılara karşı girişilen Zilan tarzı eylemler, daha şimdiden bu halkın hiçbir koşul altında artık teslim alınamayacağını göstermiştir. Kürt halkının gücü, kendisini gerçekleştirmek, ifade etme, kendisi ve bütün insanlık için bir anlama kavuşma ve bunu herke-se reddedilemez ve inkar edilemez biçimde kabul ettirme aşamasına ulaşmıştır.

Ateşten bir koşucu Zilan

**“Zilan, büyümekte,
hareket etmekte;
yaşamakta olan bir sözdür.
Yükselen bir alev, ateşten
bir koşucu; bir PKK’li yani.
Bir tarih duygusu,
-sömürgeciliğin her şeyi
piçleştirmek istediği
bir ülkede, aşk ve sevgi
adına soysuzlaşmanın
yaşandığı bir ülkede;
fırtınalı bir duygu gösterisi.
Sevgi ulusunu, sevginin
milliyetini doğuracak
bir birleşme, -toprakla ve
rüzgarla bir birleşme,
baştanbaşa Kürdistan
bir savaştır.”**

Zilan, kesin özgürlük istemi, yaşam arayışıdır

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş değerlendiriyor:

“Sevgiyi yüceltmenin, en az savaşı geliştirmek kadar zor bir iş olduğunu iyice anladık ve ortaya koyduk. Fakat, hâlâ bu anlamda birer hastasınız. ‘Sevgi hastası’ veya ‘sevgiden yoksun olmanın’ hastası.”

dar bütün alanlarımız etkili bir karşı koyuşu yıl için planlayıp, hayata geçiremediler. Güney’de bile, esasta buradaki savaş durumumuz olmasaydı belki de ardına kadar bir yenilginin kapısına açık bir yönetim yoğunca yaşıyordu.

Ama bizim çok katı kararlılık ve hazırlık düzeyimizle, bütün alanlarda bir gerileme olsa da, sonuçta bizde duracaktır. Nitekim operasyon durdurulmuştur. Durdurulmasından da öteye çok ağır ve son bir sefer olma konumuna indirgenmiştir. Ve aynı zamanda işbirlikçiler için de bir son ihanet seferine dönüştürülmüştür. Bu da bizim savaş tarzımızın bir ifadesidir. İster yaşayın, ister ölün, ister kaybedin, ister kazandırın. Ne olursanız olun, önderlik gerçeğinde verilen söz önemlidir ve söze kati bağlılık vardır. Bu da sizin söylediğiniz gibi değil, günlük, anlık pratik hazırlıklara, kendini kanıtlamakla olur. Ve çok açık ortaya çıkmıştır ki, bu operasyonlar bir anlamda *“yenilgimizdir.”* Zihniyet olarak, ideolojik, siyasal, örgütsel düzeydeki güçlenme olarak bir başkaldırı ve başarma yakalanmamıştır.

Biraz daha değerlendirmeleri yoğunlaştıran ve göreceksiniz ki, sizlere kalsa, ne kadar savaşsanız da yenilgi bir yerde kaçınılmaz oluyor. Şimdi, bunun Zilan kişiliğiyle bağlantısı nedir? Bu eyleme kalkan bir kişilikten anlam çıkarılsa, bir yıl ona göre şiddetle değerlendirilse, yenilgi olmayacak. Neydi o? Şiddetle kendini bomba olarak patlatırken, sen onu düşüncede şiddetlendireceksin. Politikada, örgütlemeye, bizzat askeri yoğunlaşmada şiddeti göstereceksin ki, yenilmeyesin.

Zilan; bunun işareti, sembolü, çağırısı ve gerçeğiydi! Ya böyle savaşçı bir kişiliğe ulaşırsınız, ya da yenileceksiniz!

Gerçekleştirilen eylem Dersim için olduğu kadar, bütün ülke için, halk içindir. *“Ya böyle kendinizi her anlamda bombalar haline patlatırsınız, ya da yenilgi kaçınılmazdır.”* Bu çok önemli ve değeri büyüktür. Aslında kendi payıma bazı sonuçlar çıkardım ve çok zor da olsa gereken cevabı vermeye çalışırız, dedim. Öyle ağılayarak, sızlayarak, imkanlarla oynayarak değil, kendi tarzımızdaki derinliği, çok yönlülüğü, yaratıcılığı eksik etmeden; verili kazanımlar kadar, yeni kazanımları da buna ilave ederek cevap vereceğiz. Bizim için bu artık önüne geçilemez bir emirdir. Ve başarı yürüyüşü zafere kadar sürdürülecektir.

Bir yılı değerlendirdiğimizde, ciddi bir yetmezliği kendi payımıza göstermedik ve tehlikeli bir başarısızlığa neden olmadık. Başarı için hemen her şey vardır. İşte bu, doğru karşılık vermek oluyor. Siz acaba böyle bir karşılık verme gücüne ulaşabilir misiniz? Bu, artık kendinizi sorgulama, buna göre yaratma ve o gücü gösterme yükütlüğüdür. Kim olup olmadığınızı, ne kadar yapıp yapmayacağınızı ortaya koyacaktır. Ve önderlik kendi payına düşeni yaptı diye düşünüyorum. Elbette bütün partililer yapmalıydı. Çünkü çağrı onlaraydı, halka da, hatta insanlığa da çağrı vardı. Kısmen cevap olunabilirdi, bundan sonra da cevap olunabilir. Birinci yılında yapamadıysanız, ikinci yılında yapabilirsiniz. Eğer bağlılık gücünüz varsa, bütün bir ömür bunun tedbirlerini alabilirsiniz. Dediğim gibi, bütün şahadetlerden sonuç çıkarabiliyorsanız, bunun yolu ardına kadar hepiniz için açıktır. Umarım, ihmal etmezsiniz, gafilce, unutkanca, öyle alışılageldiğiniz sığılka bu şahadetleri geçiştiremezsiniz. Mutlaka kendinizi katlayarak bir cevabı vereceksiniz. Vermedikçe fazla yüzünüzün ağaramayacağı, yine yaşamı kazanamayacağınız da o denli açıktır.

Şehitlerini unutan, onlara gereken anlamı veremeyenler, lafta geçiştirenler fazla iflah olmazlar. Büyüklük, şehitlere verilen anlamla orantılıdır.

Anlam vermek, bir ölüye gösterilen ilgi değildir; anlam vermek, onları yaşamsallaştırmakla mümkündür.

Benim biraz daha özgün olarak bu şahadette düşündürmek, duyumsatmak istediğim yanlar var. Mektubun son cümlelerinde büyük yaşam istemi, büyük yaşamın büyük eylemle bağlantısı çok çarpıcıdır. Yine özgür kadın şekillenmesine yaklaşım oldukça çarpıcı.

Kesin bir yeni yaşam arayışıdır. Müthiş bir *“özgürlük”* istemidir.

Varolan düzen dahilindeki yaşamlara tepkidir. Zaten o yaşama iğne ucu kadar değer verse, bu eyleme cesaret edemezdi. Bu eylemi aynı zamanda geçerli yaşama müthiş bir darbedir. Klasik kadın-erkek arasındaki yaşama darbedir. Düzen dahilindeki kadın-erkek, evlilik, cinsellik, sevgi, duygu bütün bunlara büyük bir darbedir. O küçük yaşam -kendisi evlilik denemesi de geçirmiştir- herhalde ona bir hiç gibi geliyor. Hatta itici geliyor. Dolayısıyla eylem üzerinde etkili oluyor. Bunun yanında büyük yaşam arayışı çok net. Bunun için, güzel yaşam, savaşla bağlantılı yaşam, eylemle bağlantılı yaşam çok çarpıcı. Bunun üzerine salt siyasi değerlendirmeler yapmakla açıklığa kavuşturma işini sağlayamayız. Bu biraz da edebiyatın konusu oluyor. Romanlaştırlarak daha iyi dile getirileceği kanısındayım.

Bunun bir sembol olması, bütün şahadetlerin anlamını içermesi şartıyladır. Özellikle son bir yılın kadın şahadetlerinde bu çok nettir. Gerek zayıflık nedenleriyle gerçekleşen şahadetler, gerek eski yaşama şiddetle tepkinin verdiği cesaretle teslim olmanın, kendini sürekli bombalama biçimindeki şahadetler aslında bir yaşam arayışıdır. Bir şeylere hiç değer verilmiyor veya basit, küçük amaçlı yaşamlara, bu şahadetlerde hiç yer yok! Ama diğer yandan aynı zamanda aşk derecesinde bir yaşam anlayışı vardır. Buna, büyük yaşam, yüce yaşam diyoruz. Küçük yaşam yerle bir edilirken, büyük yaşam müt-hiş yüceltiliyor.

Bu şahadetlerin en çarpıcı özelliği burada, yani büyük yaşayacaksınız!

Büyük yaşam ne demek? Büyük duygular, büyük düşünceler, büyük eylemler. Kadın özgülünde, özellikle derinleştirmek istediğim de, tam da bu noktada çok önemli.

Zilan kişiliğine vereceğim en iyi karşılık; bir defa küçük içerikli yaşamları yerle bir etmektir.

Ben bunu yaptım mı? Yaptığıma inanıyorum. Son yılda dikkatinizi çektiğim gibi küçük amaçlı yaşamların adeta yerle bir edilmesi gerektiğini işledim ve önemli oranda da bunu aştım. Demek ki, anıya karşılık verme bu biçimde olmuştur.

Bütün küçük duyguları öldürdük.

Kişiyi ucuz bağlılıkları, eyleme dayanmayan bütün sevgileri, bağlılıkları yerle bir ettik. Bunu bilinçli yaptık. Aşağıladım, lanet getirdim ve çılgınca yaptım adeta.

Diğer bir şey daha yaptık, büyüme işini geliştirdik.

Eylemi büyütmek, yaşamı büyütmek!

Bu çağrıya kendi kişiliğimizde kısmen cevabı şöyle verdim: Kadın yaklaşımında büyüklükler, duyguları büyütmek, sevgileri büyütmekte oldukça ilerleme kaydettim. Daha cesaretliliğe, -elbette bunu sağlarken hep bir çelişkiye göre; yani içeriksiz, çirkinliğe ve kayba götüren; büyük eyleme değil, eylemsizliğe götüren; çirkinleştiren ne varsa onu bir yana iterek, gerisini de veya ona karşı olanı da yü-

celterek, böyle bir çelişkiyi ona diyalektik bir mantığı dayatarak işlettik.

Sonuç ise, bazı önemli gelişmelerin sağlanması oldu. Bu, aslında en zor olanı ve gerekeni yapmadı. Zilan kişiliğinde özellikle, dikkatle değerlendirilirse böyle bir istem var, -ama kendisi bunu başaramıyor. Çünkü gücü yok. Gücü ancak bir sembol olmaya var. Bunu küçümsemiyorum. Bana göre bu tanrılara mahsus bir şey, ama yine de bir zayıflığı içeriyor. Yaşamsallaştırabilse, eylemini ve onun örgütlülüğünü süreklileştirecek bir bomba haline gelecek. Bunu anlıyor, bunu istiyor da, son değerlendirmesi, son talebi bu. Böyle olmak istiyor ve bu şansı yakaladığı için adeta bu eyleme koşarcasına gidiyor.

Ölüme değil, büyük yaşama koşuyor. Burada bilinçsizlik yok, bir güven var. Önderlik gerçeği başta olmak üzere, PKK’ye hem eleştirisi var, hem güveni var. Gerisini yapmaları gerekir diye bu cesareti gösteriyor. Elbette her gün kendini büyük bir güçle yaşama katmak, öyle kolay bir iş değil.

Düşünün, ben bile bu kadar zorlanıyorum, peki sizler nasıl yapacaksınız? Böyle eylemsel, böyle örgütsel, böyle düşünülmesi bile insanın nefesini kesen bir sembol olmayı ve onu her an yaşamsallaştırmayı kim, nasıl sağlayacak? Sorunun ağırlığı burada. Kendisi zaten bunu belirtiyor. Bu şansı yakaladım diyor, onun için büyük cesaretle eyleme yürüyor. Zor olanın gerisini getirmek olduğunun da tamamen farkında. Şimdi biz o sonrasını yapmaya, süreklileştirmeye çalıştık. En zor olanı yine kendimize görev belledik.

Şüphesiz bu ilk değildi. Onun daha öncesi de vardı. Çok büyük kadın kahramanlıkları vardı, ama bu zirveyi teşkil ediyor. Ve daha çarpıcı bir ifade haline gelmiş. Bizim de bu yılı böyle yoğunluklu ele almamız şehitlerimize, özellikle kadın şahadetlerine karşı en anlamlı cevaptı. Kadın özgürlüğünde kesin bir gelişme ortaya çıktı.

Kürdistan gerçeğine baktığımızda, kadının yaşamıyla eylemliliği arasındaki ilişki sağlam kurulamamıştır. Hatta toplumsal bir gerçekliktir; kadın fazla yaşamsallaştırılamamıştır.

İşte, Kürdistan’da bunun en cesaretliliği bu eylemle atılıyor. Bizim bu işe böyle girişmemizin özgünlüğü burada. Kürdistan için olmakla birlikte, aslında bir evrensel anlamı da vardır. Zaten eylem dünyanın dikkatini çekti. Dikkatini çektiği kadar, son bir yıldaki kadın ordulaşması da ilgisini çekti. Bu nasıl bir işti diye soru sormaya kalmadı. Kendi ülke somutumuzda zaten başlı başına yeni bir olay. Hemen hepinizin hafızalarının, ruhunuzun pek algılayamadığı bir durum.

Kadın-erkek ilişkilerinde düşüş müthiş boyutlarda. Düzen dahilindeki bütün yaşam özelliklerinde bir bitiş var. Kadın-erkek ilişkilenmesinin feci bir boğuntu hali çarpıcıdır. İster aile, erkek-kadın veya karı-koca veya baba-ana veya sözlü-nışanlı bilme sevgi, aşk; -bütün bu kavramlar müthiş düşüş kavramları ve tabii ki kurumları halinde geliştirilmiştir. Yani eylemliliği tamamen bu düşüşü yerle bir etme eylemliliği ile oluyor. Peki bunun yerine yüceltilmesi gerekenler, kavram ve kurumlar nasıl konulacak? İşte, bu her babayığidin işi değil.

İsrarla vurgulamaya çalıştım: Büyük sevgi veya yerinde bir sevgi, büyük bir savaşa benzer.

Veya büyük bir savaşı düzenleyemeyenin sevgisinin de gelişmesi mümkün değildir. Nitekim, savaşı ne kadar geliştirdiysek, sevgi boyutunu da eklemek istediğimizde, bu çok çarpıcı ortaya çıktı.

Savaşın gelişemeyişinin en önemli bir nedeni de; sevgi kişiliğinin olmamasıdır.

Yetmez ve çözümsüz kişilikler, savaşa müthiş yansıyor. Kabadırlar ve ne kadar savaşsalar da yenilgiye götürüyorlar. Kürt kavgacılığının, Kürt sevgisizliği ile bağlantısını kurduk. Ve baktık ki, duygular yok! Yüce duygular hiç yok! Her şey yetersiz, her şey ilkel, her şey düşmana götürüyor.

“Seni seviyorum” denildiği noktada düşmana dört-nala koşuluyor. Düşülerek, örgütten kaçarak, eylemden kaçarak, düşmana zemin olunuyor. Her ilişkilenme neredeyse bir kayıp nedeni olarak düşünülüyor. Bunu alaşağı etmek -aşağı olmuş zaten- ve bundan bir yüceliğe merdiven dayamak en zor sorundur. Savaşçı çözmek de buna bağlıydı. Bu yıl bunlar çok tartışıldı. Kişilikleriniz savaşı geliştirmiyor. Hazır savaş olanaklarını bile ordulaştırmıyor. Hatta en *“benim”* diyenler, niyetleri ne olursa olsun, savaşı, partiyi yerle bir ediyorlar. Bakıyoruz aynı kişiliğe, aynı kimliğe; sözde çok savaşanı, yaşamı, tarzı, kadınla ilişkilenmesinde ifadesini buluyor. Bencil, dar amaçlı, fazla duyguları yok. Kaba bir cinselliği fazla aşamamış, sevgiyi boyutlandıramamış ve bunu kadında çok somut ortaya koyuyor. Bir baktık ki, bunun da savaşa fazla vereceği bir katkısı yok.

Sevgiyi yüceltmenin, en az savaşı geliştirmek kadar zor bir iş olduğunu iyice anladık ve ortaya koyduk. Fakat, hâlâ bu anlamda birer hastasınız.

“Sevgi hastası” veya *“sevgiden yoksun olmanın”* hastası.

Sevgi, duygu adı altında bir şeyler karıştırıyorsunuz, onların da büyük bir kısmı aşığılanmadan öteye bir anlama sahip değil. Çoktan içi boşaltılmış, karıkoca duyguları, erkek-kadın ilişkileri. Saygısı yok, canlılığı yok, kurutucu, bitirici ve bir nevi zehirlenme düzeyine varmış bir yaşam felsefesi veya bir yaşam tarzı. İşte, biz bütün bunlara karşı direndik. Nitekim bu yıl kendimden başlamak üzere yaptığım en önemli işlerden biri de; bunun izah edilmesi, açıklığa kavuşturulması ve bunun bir kader olmadığının kabul ettirilmesi idi. En az savaş kadar bu konuyla ilgilenmemizin nedeni bundan başka bir şey değildir.

Kendi soyumuza, kendi cinsimize neden böyle çirkin, kurutucu yaklaşıyoruz? Kadın duygulanmasına bakıyorsun, nefes alamayacak duruma gelmiş. Eğer bu böyleyse hiç yaşanılmaz. Erkeğe bakıyorsunuz, ufak bir hakimiyet ilişkisiyle her şeyi yerle bir ediyor. Hiçbir yığıtlık yok! Basit bir kıskançlık, çekememezlik yüzünden kişiliğinizi yiyip bitiriyorsunuz.

Bu aşk olamaz, duygu olamaz, bu ilişki arayışında da anlamı olamaz! Böyle olacağına yaşamı durdurmak daha iyidir. Bomba gibi kendinizi patlamanız daha değerlidir. Zaten çağrının anlamı da budur. Yapamıyorsanız kendinizi bombalayacaksınız. Ben Zilan kişiliği tamamen budur demek istemiyorum, ama çağrısının bir özelliği de burada, sizleredir. Neden böyle yaşıyorsunuz, neden böyle ruhsuzsunuz, neden böyle örgütsüzünüz, neden böyle düşürücünüz? Öyle olacağınıza kendinizi bomba haline getirin.

Elbette doğrusu, daha tercih edilmesi gerekeni, büyük yaşamı gerçekleştirmektir. Bu bir sanat işidir. Ben kendimi ortaya koydum; sevgi düzeyinde, savaş kişiliğimle bağlantılı olarak ancak bu kadar olabildim diyorum. Ulusal, hatta evrensel çapta kendimi çözümlererek...

Bir kadın karşısında nasıl olunmalı ilkesiyle, yaklaşım tarzıyla ve her boyutta, -yaratıcılık nasıl olacak? Adamakıllı sorguladık ve biraz kabul edilebilir

**“Zilan kişiliğine
vereceğim en iyi karşılık;
bir defa küçük içerikli yaşamları
yerle bir etmektir.
Ben bunu yaptım mı?
Yaptığıma inanıyorum.
Son yılda dikkatinizi çektiğim
gibi küçük amaçlı yaşamların
adeta yerle bir edilmesi
gerektiğini işledim ve önemli
oranda da bunu aştım.
Demek ki, anıya karşılık verme bu
biçimde olmuştur.
Bütün küçük duyguları öldürdük.
Kişiye ucuz bağlılıkları, eyleme
dayanmayan bütün sevgileri,
bağlılıkları yerle bir ettik.”**

bir kişiliği yakaladık. Son yılda kadın yaklaşımları kişilikler etrafında daha güçlü bir oluşuma yol açtı. Bu, kesinlikle yapılan işlerle bağlantılı. Yani daha fazla kadını anlamak, daha fazla yolu aralamak, kaderciler bir kişilik olamayacağı, yaşamsal olabileceği, aslında güzel kılınabileceği değerlendirildi.

Geleneksel birçok yaklaşım yerle bir edildi. Ayıplı, çirkinleştiren yaklaşımlar, düşünceden ve temel değerlerden, yurtseverlikten, siyasallık-örgütsellikten uzaklaşmalar tümüyle yerle bir edildi. Tam tersine bütün bu konularda güç veren bir ilişkiye dönüştürülebileceği ortaya çıkarıldı. Yine bir mülk konusu olmak değil, müthiş değerleri paylaşmakla yürüyen bir yaşamın geliştirilebileceği ortaya çıkarıldı. Benim açımdan herhangi bir kadınla bu anlamda yürümek hiç sorun değil. Şimdi, bu değişik ve aslında çoğunun henüz anlamaya güç yetiremediği bir durum.

Sözleşme, aşk, evlilik hepsi bu kavramın içinde gizlidir.

Benim için herhangi bir kadınla, herhangi bir yerde ve zamanda bu biçimde anlaşılabilir, yürünebilir, savaşılabılır. Bir çözüm var, ulusal bir çözüm, hatta bir evrensel bir çözüm. Aslında bu ileri düzeyde yakalanmış bir durum. Belki kişiselleştiriyorum, benim için fazla kişiselleştirme zaten tehlikeli, fazla uygun olmaz, genelleştirme, derinleştirme daha önemlidir. Ve bunu da başarıyla yürüttüğüme inanıyorum. Öyle tüketme değil de, üretmeyi bilmek çok daha önemlidir.

Dikkat edilirse, bu son yılda müthiş bir üreticilik var. İlişkide derinliğine, genişliğine büyüme üretimidir. Tarzımda bir derinleşme oldu. Mesela, benimle her ilişkilenen veya benim sahama giren, benim şartımla, benimle yürüyen, benimle ilgilenen sıradan bir dost bile kesin üretiyor. Ama dikkat edilirse, çoğunun ilişki tarzında bir tüketme vardır. Zaten en ufak bir ilişki “bitirdim” diye bir deyimle son buluyor. Bu, bana anlamlı gelmediği kadar, çirkin ve tehlikelidir.

Neden ilişkiler bu kadar tüketici? Tüketici yalnız cinsi boyutta değil, kavramda tüketici, duyguda tüketici, eylemde, örgütlenmede tüketici. Ufak bir ilişki örgütün içini boşaltıyor. Örgüt gitti, siyaset bitti. Ne uğruna; küçük bir aşkı varmış. İşte, bu büyük saygısızlıktır, tam tersi olacaktı. İster bireysel, ister genel anlamda bir yücelişi yaşadığın an, üretime koşacaksın. Kadın-erkek ilişkisi boyutlanmasında gelişmeler var. Siyasete etkisi çarpıcı, ordulaşmada etkisi çarpıcı ve örgütlenmeyi müthiş etkiliyor.

Şimdi bazı bölgeleri ele alıyorum: Dersim’den tutalım Moskova’ya kadar, zindandan tutalım dağların doruklarına kadar, ilişkilerde tüketici düzeyi aşılmamış. Bu temelde izin istiyorlar, acaba parti ne der? Şimdi, bunun izni de o kadar önemli değil, ilişkide sen tükeniştysen istersen on imam gelsin nikahını kıysın veya meşrulaştırsın, bu hiçbir şeyi ifade etmez. Çünkü senin ilişkin tüketici ve bir değeri yok. Burada yüceliğin, aşkın inkarı var, bunun nesini biz kabul edeceğiz? Aşk aslında anlamını bulursa çoğu-

nuzun kişiliğinde ve eyleminde; öyle kanun izini istemez, öyle ayıplı, köhne yaklaşımlara da fazla izin vermez.

Gerçek anlamda aşk cesurdur, aşk bilinçlidir, aşk çarpıcıdır, aşk vurucudur, aşk sonuç alıcıdır!

Nitekim bizim kadın kimliğinde, kişiliğinde bu ortaya çıktı. Vurucu olduğu, keskin olduğu, güzel olduğu, çarpıcı olduğu, ayıplı olmadığı önemli yönleriyle netleşti. Önderlikte bu biraz gerçekleşti.

Bir yücelmeyi sağlamak gerek. Kürt kişiliğinin dönüşümünün sırrı, onun kendi cinselliğini dönüşüme uğratmasındadır. Kadın zaten boşuntuya getirilmiş, onun cinsellikte fazla bir iddiası yoktur, ancak kendini pazarlar, ama erkeğin kendini öyle tüketmesi affedilir gibi değil.

Önderlik gerçeğinde gerçekleştirilen en önemli bir gelişmenin bu olduğunu vurguladım. Klasik yaklaşımın cins, cinsiyet güdüsüne bir gem vurması kadar, bir yüceltmeye, siyasete kadar taşırmaya güç yetirmiştir. Bu önemli bir gelişmedir. Hani derler ya, “*makus talihi yenmek*”, bizde biraz da böyledir. Talihsizliği aşmak böyle bir kişiliği dönüştürmekle mümkündür. Ama dediğim gibi, bu çok zor bir iş. Nasıl ki, önce ilişki sizi her sahada tüketiyorsa, bizim tarzımız da müthiş üreticiliğe götürüyor. Mesela, müthiş örgütçü, müthiş siyasal yoğunluklu, müthiş çekici, müthiş büyütücü ve müthiş eyleme çağırıcı anlama sahip. Mümkün müdür, benimle en ufak bir yaklaşımı olan bir kadın beni tüketmeye götürsün? En sıradan olanı bir Zilan eylemliliği, gerisi hemen hepsi böyle fedai kişiliğiydi. O ortaya çıktı ve bu bir gerçek oldu. Düşünün, hepiniz dürüstçe yaklaşabilirsiniz. Böyle kişilerle dünyalar fethedilir. Ama insan endişeleniyor, yani istediğiniz anlamda serbest bırakılırsanız -zaten kavrayış düzeyiniz zayıf, kendinize hakimiyetiniz zayıf, kişiliğiniz yenilgi kişiliği, dolayısıyla birbirinizi ne hale getireceğiniz belli değil. Erkek tümüyle geleneklerin ağır etkisi altında, “*mutlaka karım olmalı, mutlaka mülküm olmalı*.” İşte, namustan anladığı bu. Kültürü, kimliği, kişiliği bundan fazlasına elvermiyor. Mesela, bende bu yok. Annemden tutalım bütün kadınlara kadar, böyle bir yaklaşım oldu mu, yerle bir ederim. Mal olma! Kendisini de mal gibi sunmaya çalıştı mı, bitti. Orada red, orada yerle bir etme vardır. Dikkat edilirse, bu her kadında siyasal olmaya, kendini güzel kılmaya, eylemli, örgütlü kılmaya yöneliyor. Önderlik kişiliğiyle az çok ilişkilenecek; düşüncesinde, ruhunda böyle bir kimliği yakalamakla mümkün, başka türlü bu önderlik hiçbir şeye izin vermez. Kurulmuş, kurumsallaşmış bir kişilik budur ve bunu da sırf kendini tatmin etmek için yapmıyor. Bir derviş gibi, nefis savaşı da veriyor. Ve bunu büyük bir eylem olarak yürütüyor. Dinamiktir! Salt kendini terbiye etmekle değil. Savaşır, güzel bir savaş, sonuçları olan bir savaş. Düşünün, kendinizi böyle boyutlandıramadınız, doğru temelde birisinin sevgisini veya sevmesini örgütleyemediniz. Ben hepinizden boşuna korkuyorum demiyorum. Ne kadar örnek varsa hepsi örgütü teh-

dit ediyor, savaşı terk ediyor. Ayrıca kendinizi kolay bitiriyorsunuz. Bu aşk değil, bir felakettir, hastalıktır. Güçsüzlükten dolayı böyledir. Öyle kasıtlı, art niyetli yapıyorsunuz demiyorum, kişiliğiniz böyle kurulmuş, yaratıcılığı gösteremiyor. Bunu bir kader gibi alamayız, bir çaresini bulacağız.

İşte, çaresi Zilan dedik.

Büyük eylemlilik, büyük yaşam, büyük aşk istemi!

Bu bir başlangıç ise, başarabilirsek, toplumsal gerçekliğimizde bütün kadınlarımızı, erkeklerimizi bu temelde yeniden yapılandıracağız, şekillendireceğiz. Zaten ulusların özgürleşmesi de ancak böyle mümkün olabilir. Her halkın tarihinde böyle dönüştürücü değerler vardır. İşte, bunu biraz kendi gücümüzle orantılı olarak yapmaya çalıştık. Bu bir çabadır, tam bir zafer, toplumsal kurumlaşmaya götürme değildir. Benim bütün yapabildiğim bir şeyler yıkmak kadar, bazı olumlu, yaşanmaya değer gelişmelerin de önünü açmaktır. Sanırım bu konuda fazla hata yapmadık ve en önemlisi de bazı gelişmelerin yollarını herkes için alabildiğine açtık. Ama anlayamamanız bizi öfkelen-diriyor. Bazıları bunun üzerine yalnız binalar kuruyorlar. Benciliklerini daha da inceltiyorlar, tabi yanlış hesap yapıyorlar. Kesinlikle bunlardan uzak durmayı bilmeniz lazım, aksi halde kötü durumlara düşmeniz kaçınılmazdır. Tam bu noktada savaş kadar yiğitlik istiyor kişilikte; bunun önü açılmıştır, kapatmayalım; öyle aceleyle, egemenlikle sağlanacak bir gelişme değildir. Bazıları bu yıllarda yetkiye dayanarak, ‘güçlü olan kimse kadın orada veya onun arzuları yerine gelir’ dediler; kesinlikle bu da yanlıştır ve bunu aşmak çok önemlidir.

Hatta benim söylediğim diğer bir husus şuydu: “*Güçlü olmadığım dönemlerde, ben aşkın daha anlamlı olabileceği kanısındaydım*.” Güçlü olduğum dönemlerde benim için aşk veya kadın fazla geliştirici olmadı.

Neden?

Çünkü herkes güce koşuyor. Güç olmaya geliyor, güç vermeye değil. Zayıf geliyor, kendi çirkinliğini aşmak için benden bir şeyler almak istiyor. Erkek-kadın hemen hepsi böyle. Bu da benim için müthiş bir zorluk demektir. Kendimi neredeyse mahvettim. Evet, herkes vermeye değil, almaya geliyor. “*Bana da biraz sevgi, bana da biraz güç, bana da biraz güzellik, bana da biraz başarı*” diyor. Dikkat edilirse, son yılların önemli bir gelişmesi de budur. Çok azınız “*ben de bir şeyler vermeye geldim, benim de gücüm var, ben de gençliğimi, çabalarımı bu temelde başarıyla sunabili- rim*” diyebiliyor. Çok azı ortaya çıktı, lafta söylese de, pratiği bunu getirmiyor. Artık ben de kendimi mecburen veriyorum. Önderlik kendini halkına tümünden verir, -eriterek verir. Düşüncesini verir, duygularını verir, kendisini bitirerek verir ve sonuçta halk önderi, kadınların önderi de olur.

Gücümü nereden alıyorum dersenez, gücümü kendimi böyle verme tarzında alıyorum. Bu konular da çok ustayım. Hemen herkese imkan verebilirim.

Eğer siz de genelleşmek istiyorsanız, herkesin vazgeçmeyeceği bir kişilik olmak istiyorsanız, kendinizi vereceksiniz. Bireysel arzu, bireysel hakimiyet, sizin anladığınız anlamda yaşam ve benzeri şeylerden eser kalmıyor, sadece yücelmiş duygular kalıyor. Hemen her ilişki yaklaşımında bir büyüme olayı kalıyor, bu da çok daha değerlidir. Toplumdaki düşkün kişilik yerle bir oluyor. Tersinden genellemeci kişilik, bu tip düşkünlükleri yerle eden kişilik de, olağanüstü bir büyüme kişiliği oluyor. Gelen kadınlar melek gibi olacak, erkeklerin hepsi kahraman gibi olacak ve bu PKK’nın büyüklüğünü ifade edecek. Dikkat edilirse kısmen bu noktaya doğru geliniyor. Her gelen kadın bu düzeyde Zilan kişiliğini gözönüne getirirse; bir tanrıça gibi, bir melek gibi, bir savaş kahramanı gibidir. Ve erkeğin de, öyle klasik ölçülerle benim karşımda durması mümkün değil. Böyle erkekler, utançlarından yerin dibine girerler. Ne erkekliliği, -erkeklik yapacak hiçbir şeyleri olmadığını derhal fark ederler. Bu da yeni erkeğin ortaya çıkması anlamına gelir.

İşte, bu yıl önderlik bunu biraz sağladı ve biraz daha derinleştirdi. Bu da güzel bir şey. Bir yerde Kürdistan toplumundaki bütün düşkünlüklerin yıkılmasıdır. Müthiş bir yıkma işidir, yıkılabilirse yüceliklere ön açmadır, -dikkat edilirse önü de açıktır. Müthiş yiğitlikler geliyor. Önderlik kişiliği bence güzel de geliyor. Kendimizi kimseye zorla kabul ettirme derdinde değiliz, devleti olanlar bile bize muhtaçtırlar. Bizde bir güzellik bulurlar. En büyük imparatorluk sahibi olan Amerikalılar bile bizim karşımda komplekslidirler, -en azından böyle kaba güçlerinden başka bir şeyleri yoktur. Hiçbir moral değerleri, hiçbir siyasi değerleri yoktur. Onlar kala kala kaba güçleriyle bırakılmışlardır ki, yeniktirler bu anlamda. İster imha etsinler, ister atomu patlatsınlar, -bu onların insandışılıklarını gösterir.

Demek ki, insanlar kendilerini yaratabiliyor. Belki hâlâ anlayamadınız, size hayal gibi geliyor, ama karşınızda kadın mı istiyorsunuz, -böyle bir kişilik oluşturun, bütün kadınlar en yüce sevgi değerinde size gelebilir, koşabilirler. Bir kadın, kendini böyle şekillendirse, bütün erkekleri peşinden koşturabilir, onları savaştırabilir de. Yalnız cinsi anlamda koşturur demek istemiyorum, o işin basit bir kısmı, onları adam edebilir, onlara komuta edebilir. Önderlik olayını biraz inceleyin, bunların hepsi az çok ortaya çıkmıştır. Onun için, ‘ya bunda yaşam bulamıyorum...’ Tamam, sen anladığın anlamda yaşamı bulamayabilirsin. Diğer tarzda yaşam var, işte biraz benim boyutumu yakalayalım. Kadın mı istiyorsunuz veya erkek mi -kendinize layık istiyorsunuz? İşte ölçüler var.

Hiç ayıp değil, benim için her kadın değerlidir ve istediğim gibi yaşarım. Öyle istedim, göz koydum, seni kandırdım, sana kendimi dayattım, sana hükmettim, seni aldım kanunlara göre, şahadetnameye göre seni şöyle yaptım... Bu kelimelere hiç yer yok, aşk biraz da budur zaten. Düzen işe hep bu kayıtlamaları getirir. Egemen düzen, baskıcı, sömürücü, düzen, kayıt yapar. ‘Sen şuna şu kadar bağlan, görevin şöyle olmak, şöyle boyun eğeceksin’ -ahlakına kadar ölçü koyar. Bu doğru mu? Hayır! Bu bizde her şeyin kaybettirilmesine kadar götürür. Bütün kızların yapabildiği, hiçbir şeyi olmayan, ona kesinlikle bir parça ekmek bile getiremeyecek olan zavallı bir erkeğe çok zavalıca bağlanmak. Ben bunu çocukluğumda gördüm ve ayıp dedim böyle bağlanmaya. Ve asla dedim, ne ben böyle bir erkek olurum, ne bir kadını böyle kendime bağlarım, isterim! Sonuç işte bugüne kadarki geliş hikayesi. Ve siz tenezzül ettiniz. Tenezzül ettiğiniz için bana kişiliğiniz bugün büyük kahramanlığı geliştirmiyor, büyük bir savaş komutanı olamıyorsunuz. Kişiliğiniz fazla sevilmiyor, açık söyleyeyim. Yani ben mi söylüyorum sevilmezesiniz, hayır sevilbilmeniz için ben her şeyi yapıyorum. Ama bunu kendinizde somutlaştıramadığınız için bir çırpıda düşünüyorsunuz, insan size güvenmiyor. Hangi kutsal emaneti sırtınıza bindirsek ihanet ediyorsunuz. Söz veriyorsunuz, gereklerini yerine getiremiyorsunuz. Yetki veriyoruz yerle bir ediyorsunuz. Kadın veriyoruz, bitiriyorsunuz. En değme kahraman erkek gençlerimizi veriyoruz, onları da bitiriyorsunuz.

Tabii ki senin sevimleye değil, yerle bir edilmeye layık olma durumun var. Demek ki aşk kişiliği öyle sıradan bir kişilik değil. Ülkesine, insanlığı, zaferine anlam verecek, güzel, çekici ve sonuç alıcı olacaktır. İki kelimeyi bir araya getiremez, neyin başına hangi felaketi getireceği belli değil. Ölçsüz, dengesiz, serbest kaldığında kime ne yapacağı belli değil, şimdi böyle erkeğe, böyle kadına biz güvenemeyiz en azından. Onların üzerinde sıkıca duracağız, -adam oluncaya kadar. PKK olayında kişiliğin gerçekleşmesi böyledir. Bu bana göre hem çok önemli, hem tek çare. Ben si-ze kadın ve erkek olmayın demiyorum. Böyle, kadın ve erkek olun, ilişki olmasın demiyorum, böyle ilişki olsun diyorum. Bana bunu kanıtlayacaksınız, ama bunu yaşamınızla, savaşınızla göstereceksiniz, -ki ben kendi verdiğim sözün, bana emenet edilen bu değer-

Çaçê daha bir sevdalıdır gerillaya. Zira Agit’le tanımıştır gerillayı, Agit’le tanımıştır özgürlüğü, onunla duymuştur özgürlük kurşunlarının sesini. O almıştır düşmandan intikamını. Sonra dizi dizi dolmuştur Çaçê’ye Agitler ve o gün bugündür Çaçê’nin tutkusu olmuştur gerilla. Gerilla ile tanık olmuştur destansı direnişlere. Gerilla ile sevdalanmıştır özgürlük türkülerine.

Mayıs’ın Haziran’da el verdiği günlerdi. Çaçê yeşil giysilerini giymiş, baştan eteğe rengarenk çiçeklerle donatmıştı kendini. Zozanlarda karlar yerini apak iri mantarlara bırakmıştı. Kayalıklarında keklik, bülbül ötüşleri gün boyu yankılanıyor ve yan yana dizili kaynaklarından çok berrak, çok serin sular aşağılara ve coşkuyla akageliyordu. Ağaçlar, henüz çiçeklenmiş arılar, özlerini toplayarak hızla ağaç kovuklarındaki yuvalarına uçuşuveriyorlardı.

Çaçê mutluydu, sevinçliydi, gururluydu; gerillalar erken uğramıştı doruklarına ve kol kol dizilmişlerdi kayalıklarında.

Çaçê’ye üslenen gerilla birliği sabah içtimasından sonra dinlenmiş ve öğle sonrasında yeniden lojistik temini için hazırlıklara koyulmuştu. Katırlar hazırlanacak, dost köylere gidilerek erzak getirilecek ve bu arada keşif çalışmalarıyla düşmana karşı tedbir geliştirilecekti.

Birlik içtimaya dizildi. Komutan: “*Ra-westin*”, “*amade bin*” dedikten sonra elindeki düzenleme listesini çıkartıp okudu. Düzenlemeye göre keşif birimi, pusu birimi ve erzak birimi ile noktada kalacaklar ayrıştı. Komutan “*Xebat xweş be, heval no*” dedikten sonra herkes silahını alarak görevinin başına koştu.

Noktadan ilkin keşifçiler ayrıldı. Hafif silahlarını ve dürbünlerini alarak yola koyuldular. Daha gün kararmadan keşif yerine ulaşmaları ve erzaka gidecek birimin yürüyeceği yolu keşfetmeleri gerekirdi. Yol güzergahında düşman hareketliliğinin olup olmadığını izleyecek ve buna göre telsizle haber vererek diğer birimlerin harekete geçip geçmemesini belirleyeceklerdi.

İlerleyen saatlerde keşif çalışmalarının olumlu sonuçlanması üzerine, pusu birimleri hazırlanarak noktadan ayrıldılar. Bunlar düşmanın yol güzergahına, inebileceği noktalara ve köy yakınına mevzilenecek, düşman gücünün müdahalesi durumunda erzak biriminin sağlam kurtulmasını sağlayacaklardı. Bunun için yanlarına bol miktarda mermi, el bombası, mayın ve ayrıca roketatar, BKC gibi orta otomatik silahlar da almışlardı.

Pusu birimlerinin de ayrılmasıyla lojistik birimi hazırlıklarına koyuldu. Birkaç savaşçı hemen yaylalara koşarak, diz boyu körpe otarın arasında sabahtandır otlanan katırları yakalayarak getirmeye çalıştılar. Katırlar savaşçıları görmeyle yürüyecekleri uzun yolu anımsayıp yayladan ayrılmak istemezcesine sağa-sola koşuşuyor ve savaşçılarla adeta köşe-kapmaca oynuyorlardı. Katırların bu inatçı huyundan tecrübe edinmiş savaşçılar, sanki ilgilenmiyormuş gibi yaparak katırlara yanaşıyor ve epey yaklaştığında birden boyunlarındaki ipin ucuna atlayarak sımsıkı kavrayıp çekiyorlardı. Katırlarsa gafil avlanmış olmanın sıkıntısıyla kaçmaya çabalıyor ve bir direnç kavgasıdır başlıyordu. Ancak katırlar da savaşçıların görev konusunda onlardan az inatçı olmadıklarını artık tecrübe edinmişlerdi ve ipleri gerillaların eline geçtikten sonra direnmenin faydasız olduğunu da biliyorlardı. Fazla nazlanmadan boyunlarını büküp gerillaların peşine diziliveriyorlardı.

Gerillalar katırları soğuk akan kaynaklardan birine götürüp doyasıya su içmelerini sağladıktan sonra noktaya götürüp bırakıyordu. Noktaya giden her katır artık inat etmeden duruyor ve kuşandırılıp hazır edilmesini bekliyordu.

Sırtlarının üzerine önce bir battaniye parçası seriliyor, ardından semeri konularak önden ve arkadan bağlanıyor, semerin üzerine *tenğ* bağlandıktan sonra, iki gözlü ter konuluyor ve *weris* ile bağlanarak hazır halde bırakılıyor. Tüm katırlar öyle hazırlandıktan sonra aralarına savaşçılar yerleşerek yola koyuluyorlardı.

O gün de böyle oldu. Pusu birimlerinin ayrılmasından sonra harekete geçen savaşçılar, kısa sürede katırları yayladan getirerek

hazırladıktan sonra, gün daha tam batmadan Ş... ziyaretinin sık ağaçlıkları arasına ulaşıverdiler. Oradan ötesi, artık düşman gözetlemelerinden gözüktüğü için havanın daha da kararmasını beklediler ve görüş menzilinin daralmasıyla ziyaretten ayrılarak Çaçê dağıntı gerilerinde bıraktılar.

Epey bir yol alıktan sonra, keşiften dönen

Şehit Numan

arkadaşlarıyla karşılaştılar. Birbirlerine seslenerek tanıdıktan sonra yoldan ayrılıp bir kuytulukta oturdular. Tütün tabakalarını çıkarıp birer sigara sararken düşmanın durumu ve keşfin sonuçları üzerine konuştular.

“*Dijmin troy bê deng bû*” diye belirtti, keşif komutanı. Düşmanın sessiz oluşu içine bir tedirginlik düşürmüştü. Hiçbir hareketliliğini görmemişlerdi. Düşmanın operasyon hazırlığı içinde olduğunu daha önce bilgi edinmişlerdi. Bugünkü durgunluk bunun için tedirgin etmişti onu.

“Li derdorê tiştek nîne, lê dîsa jî hişyar bin” diye arkadaşlarını dikkatli olmaları yönünde uyardı. Bu arada sigara içimlerini tamamlayan gerillalar, izmaritleri toprağın altına bastırdıktan sonra vedalaşarak birbirlerinden ayrıldılar. Keşif birimi noktaya yönelirken, erzak birimi de katırlarını yeniden yola dizip yönlerini gidecekleri köye çevirdiler...

Epeydir operasyon hazırlıklarını yürüten düşman, ayın doğarak gecelerin aydınlanmasını beklemiş ve Mayıs sonunda harekete geçmek için daha gündüzden bir sessizliğe ve hareketsizliğe gömülmüştü. Akşam olduğundan garnizonlarından çıkacak ve yolları, geçitleri, tepeleri tutarak Çaçê dağına yönelecekti...

Köye yürüyen gerilla birimi yolda telsizle pusu birimleriyle bağlantı kurarak son durum hakkında bilgilendi. Bu sırada *Girê Niskê*’nin doruğuna tırmanan ayın şavkı doğaya hafif bir aydınlık katmış ve görüş menzilini daha da uzatmıştı.

Gerillalar çok geçmeden köy yakınındaki randevu noktasına ulaştılar. Daha noktaya girmeden durup mevzilenmiş ve içlerinden ikisini önden göndermişlerdi. Randevu noktasına giden öncüler, milislerin hazır beklediklerini görünce geri dönüp arkadaşlarını çağırmış ve yeniden milislerin yanına dönerek otururlarken, görevli savaşçılar da milislerin getirdiği erzak katırlara yüklemeye ve yüklerini bağlamaya koyuldular...

Milisler birlikte bir öğünlük yiyecek de getirmişlerdi; taze peynir, soğan ve tandır ekmeğiydi. Oturup birlikte yerlerken köylülerin durumu ve düşmanın hazırlıkları üzerine sohbetle koyuldular.

“Heval wê dijmin van rojan derkeve, haziriyan ji mêj ve dike” diyen milisler düşmanın son durumunu dile getirdiler.

Yemek yenildikten, sigaralar içildikten sonra getirilen erzakın hesabı yapıldı, yeni erzak için liste verildi ve köylüler vedalaşarak evlerinin yoluna koyulurken, gerillalar da yüklü katırları önlerine katarak Çaçê dağına doğru dönmeye koyuldular. Erzak birimi komutanı, arkadaşlarına; “*Hevalno lezkin û hişyar bin*” diye uyarıda bulundu. Aldığı bilgi-

lerden sonra belli bir tedirginliği yaşamasına rağmen, yolda arkadaşlarının pusuda beklemelerinin verdiği iç rahatlığı bu tedirginliğini dindiriyordu...

Ayın şavkı *Girê Niskê*’nin arkasından gözden yiterken, Eruh topraklarına yeniden bir karanlık çöktü. Düşman, garnizonlarından ayrılmış, köy korucularını önlerine katarak beş koldan gerilla mevzilerine doğru harekete koyulmuşlardı. Düşmanın harekete geçen kollarından birisi Eruh’tan, biri Eski Eruh’tan, biri *Tîrya*’dan, biri *Memira*’dan ve biri de *Milê Kêrê*’den yola koyulmuş ve destek amaçlı olarak da Herkol taburuna güç yığdırılmıştı.

Milê Kêrê’den gelen düşman gücü Girê Niskê’ye, Memira’dan gelen güç Girê Mêşê’ye, Tîrya’dan gelen güç Girê Dermana’ya ve Eruh ile eski Eruh’tan gelen güçler ise Çaçê’ye yönelecek, böylece Çaçê’yi bir çembere alarak iki güçle üzerine gidip ezecek ve geri çekilme durumundaysa Xerkol’a yığılan güçle gerillanın önü kesilerek tümenden imha edilecekti!

Bu planla binlerce askerini ve yüzlerce köy korucusunu harekete geçiren düşman, alanda sadece bir bölüklük gerilla biriminin olduğunu bildiğinden kendinden oldukça emin ilerlemekteydi...

Kuzeydoğu’dan Güneydoğu’ya tek bir sırt halinde uzanan Çaçê, volkanik bir dağdır. X-rekol’un batı etekleri boyunca ona paralel uzanır. Dorukları sık ağaçlıklar ve sarp kayalıklarla kaplıyken, batı etekleri yaylalıktır. Birer piramidi andıran Girê Mêşê ve ardından Girê Niskê kuzeybatı yönünde uzanırlar. Güneydoğusu geniş bir vadiyle Pîro dağına uzanır. Doğusunda bağdaş kurmuş bir insanı andıran Girê Dermana’ya oturur. Kuzeydoğu yamaçları dar bir vadiyle Eski Eruh tepesine bağlanırken, kuzeybatısında Eruh arazisi açılır. Çaçê’nin doğusunda yükselen Herekol dağının Çaçê’ye bakan eteklerinde düşmanın Xerkol ve Tîrya taburları bulunur.

Çaçê gerillanın barınağıdır. Gerilla burada üslenir, hazırlanır, düşman üzerine yürür. Buraya ilk Agit heval ayak basmıştır. Bunun için gerilla Çaçê’yi daha bir sever. 15 Ağustos Atılımı’nın hazırlıkları Çaçê çevresinde yürütülmüş ve Agit heval komutasında Eruh baskınıyla gerilla savaşının ilanı bu topraklarda gelişmiştir. Onun için bu topraklar sevinçlidir ve gerilla bu topraklara gururludur. Ve düşman bu topraklara kinlidir. Burada mezarının kazıldığını iyi bilir. Bunun için buralara tırmanırken dizleri titrer, ancak tüm gücünü

Şehit Selcan

toplayarak yönelir. Agitlerin direniş, savaş ruhunun doruklarda yaşadığını bilir, çekinir, ürker...

Yüklü katırlarıyla Çaçê dağındaki üslenme noktasına ilerleyen gerilla biriminin önünde yürüyen Numan heval, kısa boylu, esmer tenliydi. 1989 yılında askeri kanunla saflara katılmış, Herekol doruğundan Çaçê eteklerine kadar açılan Erkent vadisinin ağzındaki aynı isimli köyden yoksul bir ailenin çocuğuydu. Gerillaların köylerine gelişlerini,

toplantı yaptıkları ve sonra askeri kanunla onu saflara aldıklarını, katıldığı eğitim devrelerinden sonra kendisinin de gerillacılığa başladığını dün gibi anımsıyor ve hep, “*İyi ki beni askeri kanunla aldılar*” diye sevincini belirtiyordu. “*Neden?*” diye soran aradaşlarına, “*Gönüllü gelmemi bekleselerdi geç gelirdim*” diye cevap vererek, bir gün mutlaka gerilla saflarına katılacağını vurgulamak istiyordu. Bununla saflara gönüllü katılan arkadaşlarına “*Ben de katılmıda gönüllüydüm*” imajını vererek askeri kanunla saflara gelmiş olmanın burukluğunu atmak isterdi.

Önde yürüyen Numan heval, silahını omuzundan indirip sol eline alarak adımlarını hızlandırdı. Köylülerden ve daha önce de keşifçilerden aldığı bilgileri bütünleştirerek, düşmanın operasyona başlama hazırlıklarının sona erdirdiği kanaatine varmıştı. Yüklü katırlarla küçük bir birim olarak düşmanla karşılaşmasının uygun olmayacağını bilincindeydi. Bir an önce üslenme noktasına ulaşmak, hem arkadaşlarını haberdar etmek, hem de tedbir alarak savaşa hazırlanmak düşüncesiyle adımlarını daha da açtı.

“Heval li paş min” diye ardındaki arkadaşla seslenince durdu. Arkadaşlarının ulaşmasını bekledi. Ulaştıklarında acele etmelerini söyleyerek yeniden yola koyuldu. Gerillalar katırları hızlandırarak adımlarını daha da açtılar. Çok geçmeden Pîra Avanos denen yol üzerindeki köprüye ulaştıklarında:

“Kiye?” diye bağırın sese, “*emin, hevalin*” diye karşılık vererek güvenliklerini sağlayan pusu birimleriyle buluştular. Pusudaki gerillalar bir kısmı öne, bir kısmı arkaya dizilip arkadaşlarına katılarak birlikte Çaçê’nin yoluna koyulurken, Numan heval: “*Hevalno, mesafê vekin û lezkin*” diye arkadaşlarını uyardı.

Pusu biriminin başında bulunan takım komutanı Rıza heval, arkadaşlarından köylülerin durumu, getirdikleri erzak ve düşmanın durumu hakkında bilgi edindi. Grubun komutası kendisindeydi, bunun için güvenliğine büyük önem veriyordu. Bilgileri Numan hevalden aldıktan sonra uzun uzun düşündü, ve düşmanın araziye çıkması durumunda karşı koyma taktiklerini nasıl geliştirecekleri üzerinde zihninde kendi kendisiyle tartışmaya koyuldu. Derin düşüncelere daldığından adımları bir hızlanıyor, bir yavaşlıyordu. Bazen grubun önüne geçiyor, bazen arkadaşları gelip onu geçiyor ve gerilerde kalıyordu. Sonra yeniden ulaşp arkadaşlarını geçiyor, etrafı dinleyerek yürümeye devam ediyordu.

Arkadaşları bu durumunu bildikleri için fazla şaşırmadılar ve için için sevinдилer. Çünkü düşüncelere daldığında mutlaka hep eylem planları geliştirdiğini bilirlerdi. Gerillalar eylem sevinciyle katırlarını daha da hızlandırarak, adımlarını açiverdiler.

Rıza heval uzun boylu, gür bıyıklı ve keskin bakışlıydı. Güney-Batı Kürdistan parçasında doğup büyümiş ve saflara katıldıktan sonra Mahsum Korkmaz Akademisi’nde eğitim görmüş, ardından sıcak savaşım sahası olan Kuzey Kürdistan’a geçmiş, yapılan düzenlemeyle 1994 yılına kadar Zagros eyaletinde yer almış, birçok savaşıma katılmış. 1994 yılı sonlarında gönderildiği kadro eğitim devresi ardından Botan eyaletinde savaşımaya devam etmek üzere Garisan alanına verilmişti. Burada önce siyasi komiserlik görevini yürüttü, sonra takım komutanlığına atandı.

Önlerinde bir pusu grubu daha bulunduğu için güvenlik içinde yürüyordu. Tüm isteği gün ışımadan üst noktasına ulaşmak, erzakı depolamak ve düşmanı karşılama düzenine göre arkadaşlarını hazırlayacak fırsatı bulabilmeydi. Bu düşünceyle gözüküveren Çaçê dağına baktı ve gülümseyerek yoluna devam etti. Artık düşüncelerden sıyrılmış ve düzenli adımlarla önde ileriyordu. Az ötede Ş... köyünün harabe evleri belirince adımlarını yavaşlattı ve köyün bitimindeki gür ağaçlıklı ziyarete yürüyerek, daha yukarıdaki pusu birimiyle bağlantı kurdu ve yanlarına çağdırdıktan sonra bir ağacın dibine sırt vererek oturdu. Çok geçmeden pusu grubu ve diğer birimler ziyarette bir araya gelmişlerdi. Rıza heval birkaç savaşçıyı görevlendirerek getirilen erzakın depolanmasını belirttiikten sonra, manga komutanlarını topladı ve düşmanın durumu hakkında daha da bilgilenecek için son

Yaşam sorunu, savaş sorunumuzdur

“Gerilla, yaşam sorunu adına verilen savaşın da en güçlü silahıdır.”

Yaşam sorunu, en büyük savaş sorunumuzdur. Bu her şeyden önce, yaşam en büyük savaş gerekçemiz olduğu için böyledir. Yani savaşmaktan başka hiçbir kurtuluş yolumuz yoktur. Bu çok anlaşılır bir şey. Bizim daha çok üzerinde durmaya çalışacağımız konu, bu savaşı verirken sahip olmamız gereken yaşam gerçekliğimizin nasıl olması gerektiğidir.

Yaşam sorunu, en büyük savaş sorunumuzdur derken, döneme denk düşen savaş tarzı ve taktiklerini uygulamada ciddi sorunlarımızın olmadığı anlaşılmalıdır. Tersine, çok ciddi sorunlarımızın olduğu bir gerçektir. Ama dönemin tarzı ve taktiğine ilişkin uygulama sorunlarımızın aşılabilmesi açısından da önümüzü açacak olan önemli bir sorun olarak yaşam sorununu ele almak durumundayız. Bu anlamda partimizin yürüttüğü devrimci savaşın gereği olan bir yaşamın sahibi olmak ve bunu bütün ilişkilerimize egemen kılmak, savaşı daha güçlü bir biçimde sürdürebilmemizin olmazsa olmaz bir koşulu olarak algılanmalıdır. Yazının ilerleyen bölümlerinde tartışacağımız bu hususu şu şekilde özetlemek mümkündür: *“Bizim halk savaşı taktiklerine çok az bir ilgiyle, yine az bir sorumlulukla yaklaşmamız, çare üretmeyen, sıcak savaşımın gerektirdiği hız ve yoğunlukta olmayan tutumumuz, aslında yaşamın reddidir. Devrimci yaşamın özgürlük doğrultusundaki çabalarının reddidir.”*

Yaşam sorununa böyleleri önem biçmemizin bir diğer nedeni de, yürütmekte olduğumuz savaşın daha güçlü ve kalıcı siyasal sonuçlara, mevzilenmelere yol açabilmesindeki rolüdür. Savaşın gereği olan bir yaşamı geliştirmedikçe harcanan emeğin ve dökülen kanın yerini bulması veya istenilen sonuçları sağlaması mümkün değildir. Hatta ters bir biçimde yansıması sözkonusudur. Oldukça başarılı bir biçimde gelişen bir eylem sürecinde veya hemen sonrasında, gerekli tedbirleri alma veya eyleme öz disiplinini egemen kılmada bir duyarlılığa ve alışkanlığa sahip olmadığımız için yaşadığımız kayıplar ve istediğimiz sonuçlara ulaşamama bizim pratiğimizde çok sıkça yaşanan durumlardır.

Bir tedbirin veya öz disiplinin gereğini bilincine ve sorumluluğuna sahip olma yaşanan tecrübeler ve eğitim sonucunda gelişir. Ama bilince çıkarılan bu gerçekliğin bir alışkanlık ve duyarlılık haline getirilmesi tamamen bir yaşam sorunudur. Yaşamımız, savaşın gereği olan tedbirlere yönelik olmadığı ve öz disiplinden uzak olduğu sürece sözkonusu alışkanlıkları ve duyarlılığı sağlayabilmemiz de mümkün değildir. Çünkü bunlar kitapların içinde çözümünü arayıp bulabileceğimiz sorunlar olmaktan çok veya kitaplarla geliştirebileceğimiz özellikler olmaktan çok, bizzat yaşamın içinde çözebileceğimiz sorunlar ve yine bizzat yaşamın içinde kazanabileceğimiz özelliklerdir. Bu özellikleri kazanamadığımız için, yani tedbiri kendimizde bir alışkanlık, öz disiplini bir duyarlılık haline getiremediğimiz için, bir eylem süreci içinde yakalamış olduğumuz çizgisini, kendimizi kaybetmemiz nedeniyle nasıl başarı başarısızlığa döndürdüğümüzün örnekleri pratiğimizde sıkça yaşanmıştır.

Askeri eylemlilik süreçlerimizin veya atılımların güçlü siyasal kazanımlara kavuşturulması, bu doğrultuda örgüt gücüne dönüştürülerek kalıcılığının sağlanabilmesi açısından da yaşam sorunumuz önümüzdeki en büyük engellerden biridir. Çünkü örgüt gücünde ifade bulma sorunu, yaşama ve onun ilişkilerine siyasal muhtevayı egemen kılma sorunuyla içiçedir. Bunu

sağlayabildiğin düzeyde eylemin açığa çıkaracağı toplumsal ilişki ve imkanların değerlendirilmesinden tutalım, moral gücünün azami düzeydeki etkilerinin alınabilmesinden söz etmek mümkündür.

Bu doğrultuda da biz oldukça olumsuz ve ters bir duruşun sahibiyiz. Ve bizim bu duruşumuz yaşam sorununu ne denli ağır yaşadığımızı göstermektedir. Parti Önderliği'nin ve partinin açığa çıkarmış olduğu siyasal sonuçlar, yakalanan düzey, yani kazanılmış olanın bile bizde ters bir biçimde yansımasına neden olmaktadır. Sözkonusu siyasal kazanımlara denk düşmeyen, onun çok gerisinde kalan yaşam gerçeğimizle bizim farklı bir rolü oynayabilmemiz mümkün değildir. Çünkü yaşam gerçeğimizin örgütsüzlüğü ve kolektiviteden uzaklığı, dolayısıyla bireyselliğin ve bireysel kaygıların kendini

ya özgürleşmeye ait siyasal sonuç, kazanım ve her türden değerini düz bir biçimde yansımaları beklemek hayal olur.

Şimdi, bu söylediğimiz doğruysa eğer, şu soruyu kendimize yeniden ve samimi-yetle sormamız gerekiyor: *“Biz özgürlüğü veya özgürleşmeyi istiyor muyuz?”* Tutku derecesinde bağlanmış olduğumuz eski yaşam alışkanlıkları ve zaaflarımızla, yani kul-köle gerçeğimiz ve bunda ısrarımızı gözönüne getiren bir samimiyet ile bu soruyu cevaplandırmak gerekiyor. Bu durumda özgürleşmeyi isteyen, özgürlük için yarıp tutuşan bir duruştan söz edebilmemiz mümkün değildir. Dolayısıyla özgürlüğe ait kazanımları nasıl yansıtacağımız ortadadır. Bir benzetmeyle ifade etmeye çalışırsak, bireysel tasarruf ve zaafılara açık veya kul-köle yaşam gerçekliğimizle biz, elimiz-

yaşatmaya zemin bulması; bunun gibi daha birçok zaafa açık olması, Parti Önderliği'nin ortaya çıkarmış olduğu siyasal kazanımların kişilerin bireysel tasarruflarının veya her türlü zaafınının insafına terk edilmesi anlamına gelmektedir. Erken iktidarlaşma diye tanımlanan süreç buna verilebilecek en anlamlı örnektir. Dev gibi siyasal kazanımlar, *“ben iktidar olamam, ben yönetemem”* anlayışına terk edilmiştir. Kürdün tarihsel ve en büyük zaafıdır bu. Siyasal muhteva ve ilişkilerden yoksun yaşamımız Kürdün bu zaafını içimizde yaşatmıştır. İktidar olamayan Kürt, iktidar olmak için kullanamadığı tüm kazanımları kendi bireysel çıkarı ve yaşamı için kullanmıştır. Bu kazanımlar üzerinde ağırlığını yaşatmaya çalışmıştır. Keza, 1996 yılı boyunca merkez karargahta yaşanan *“iktidar”* kavgasında da, siyasal kazanımların bireysel tasarruflarla nasıl değersizleştirildiği açıkça görülmektedir.

Zaafarla dolu bireysellikte bir yansıma sözkonusudur. Bu ise, özgürlük hareketi olmayı varlığının biricik koşulu sayan, bunu kendine temel amaç edinmiş bir siyasal örgütlenme ve yaratmaya çalıştığı sosyal gerçekliğe tamamen zıt bir durumdur. Onu geriye çeken ve kötürümleştiren bir zıtlıktır bu. Çünkü özgürlük hareketi olarak PKK, özgürleşmenin temel dayanaklarını yaşamın kolektifleştirilmesinde ve örgütlülüğünde görmektedir. Bu temel dayanaklardan uzaklaşan bir ortam, yani bireysel tasarruflara ve düzenin kişilerde yaratmış olduğu zaafılara açık bir yaşam PKK'ye ait değildir. Sıkça ifade edildiği gibi, ona ters bir duruştur. Böyleleri bir ortama, özgürlüğe ve-

miş veya sahip çıkma cesareti gösterilmemiş yeni değerleri ortaya çıkarır.” Marks savaşın bu etkisini *“hava ile temasın mummyaları birdenbire dağılmaıyla karşı karşıya bırakmasına”* benzeterek, savaşların *“hayatiyetlerini yitirmiş olan (sosyal ilişki ve organizasyonlar) hakkında nihai hükmünü veren”* bir güç olduğunu belirtir.

Savaş bu çözümleyici ve dönüştürücü etkiyi her şeyden önce ve daha çok kendisinde yaşattığı için toplumsal ilişki ve değerler üzerinde böylesi güçlü etkide bulunabilmektedir. Çünkü savaş, ilişkideki çelişkilerin en yoğunlaşmış anına bir cevaptır. Dolayısıyla yoğun bir hareketliliği en fazla kendisinde taşır. Savaşın taraflar bu hareketliliğe koşut olarak gelişen savaş taktikleri ve tarzındaki değişikliklere ayak uydurabilme yeteneğinde olmak zorundadır. Bu yeteneğin kazanılması ise yaşamın güçlü kılınmasıyla mümkündür. Sivil yaşam alışkanlıklarından kopamamış, eski yaşam tarzının eğilimlerinden kurtulamamış bir yaşam biçiminin böyle bir yeteneği açığa çıkarması mümkün değildir. Zaten eski/sivil yaşam düzeyinin bu doğrultuda

“Değişime karşı tutuculuğun bir nedeni de, değişimin sonuçlarını görememekten, kavrayamamaktan kaynaklanır. Değişimin sonunda gerçekleşecek olanın ne olduğunun bilincinde olmadığı sürece varolana dört elle sarılır. Çünkü bilinmeyen ona her zaman için büyüü bir korku ve endişe verir; büyük bir tutuculukla bilinende ısrar eder. Bunu aşmanın yolu elbette ki öğretmek ve göstermektir. Bizim gibi geri toplumlarda daha çok da gösterme yoluyla sonuç almak mümkündür.”

yetilerliliğinden de söz edemeyiz.

PKK değişimi kendisinde içselleştirmiş bir savaş örgütüdür. Dolayısıyla devrimci savaşın farklı dönemlerine ilişkin savaş tarzı ve taktiklerini esas alan bir gelişme çizgisi ile PKK direnişini anlamak ve ifade etmek mümkündür. Bu savaşın bir gereğidir ve savaşın bu gereğini yerine getirdiği için PKK vardır. Ama bizler aynı yeteneği taşımadığımız için değişim karşısında zorlanıyor ve partiyi de zorluyoruz. Taşıyamamızın nedeni ise yaşamımızın durağanlığıdır. Eski yaşam tarzına çakılıp kalma, değişim karşısında hantallığı bir kişilik özelliği halinde yaşatmaktadır ve bu da aslında düzen yaşamı ve şekillendirdiği kişiliğin bir devamıdır. Yani değişmeme bizde bir huy halindedir ve sahip olduğumuz yaşam da, bu huyun canını çıkarıp, değişmeyi bizde bir karakter haline getirmek yerine, bizim canımızı çıkarmaktadır. Bu da, geleneksel olan o *“can çıkmadan huy çıkmaz”* deyişine uygundur.

Değişime karşı tutuculuğun bir nedeni de, değişimin sonuçlarını görememekten, kavrayamamaktan kaynaklanır. Değişimin sonunda gerçekleşecek olanın ne olduğunun bilincinde olmadığı sürece varolana dört elle sarılır. Çünkü bilinmeyen ona her zaman için büyüü bir korku ve endişe verir; büyük bir tutuculukla bilinende ısrar eder. Bunu aşmanın yolu elbette ki öğretmek ve göstermektir. Bizim gibi geri toplumlarda daha çok da gösterme yoluyla sonuç almak mümkündür. PKK tarihi, bugün ulaşmış olduğu çözümleme ve karar düzeyi karşısında bunu öğrenememek ve öğretmemek çok büyük bir eksiklikler. Göstere-

memek ise oportünizm ve ikiyüzlülüğün ta kendisidir. Yaşamımıza egemen kıldığımız şey, öğretme ve gösterme olmak yerine, oportünizm ve ikiyüzlülük olmaktadır. Özgürleşmeyi, özgür ortamı esas almış bir yaşamda, partinin önümüze koyduğu değişimin ne anlama geldiğinin gösterilebilmesi eski yaşamın tutuculuğuna vurulacak en büyük darbedir. Çünkü bizzat yaşamın içinde özgürlük tutkusu büyütülürken; değişim, yaşamsal bir özellik olarak algılanacaktır. Ve tutuculuk bir yaşam özelliği olarak varlığını bitirdiği yerde, değişime ayak uydurabilmede, yeteneğin gelişebilmesinden söylemek mümkündür.

Demek ki devrimci savaşın gereği olan bir yaşamın temel koşulu olarak değişimi doğal bir yetenek olarak yaşayan ve yaşatan; bu doğrultudaki her adımda özgürlük tutkusunu büyüten bir yaşamı algılamak durumundayız. Yaşamımızı, yaşam sorunumuzu bu doğrultuda ele almak, onun sorumluluğunu taşımamak yaşamın ve özgürleşmenin reddinden başka bir şey değildir.

Toplumsal ilişki ve değerlerde yıkılan eskinin yerine yeniyi koymak devrimci savaşın karakteridir. Veya aynı anlama gelmek üzere, savaşa devrimci karakterini kazandıran en önemli özelliği, yıktığı eskinin yerine yeniyi alternatif olarak çıkarması ve geliştirerek egemen kılmasıdır. Bunu başarabildiği oranda devrimci karakterinden veya başarısından söz edebilmek mümkün olmaktadır. Bu anlamda devrimci savaş *“Nasıl Yaşamalı?”* sorusuna verilen bir cevap olmak durumundadır.

Bu bir zorunluluktur; çünkü eskiye ait yıkılan ilişki ve değerlerin yerine yenisi geliştirilemediği taktirde ortaya ciddi bir yaşam boşluğu çıkar. Toplumun veya bireyin, eğilim, tutum ve davranışları bütün dayanaklarını yitirir. Gerek maddi, gerekse manevi anlamda yitirilir ve bu da, yaşamın üzerinde şekilleneceği ilke ve ölçülerden, bir bütün olarak değerler sisteminden yoksun kalması anlamına gelmektedir. Yaşam daha geri, yani ikel ilişkilere ve değerlere (daha doğrusu değersizleşmeye) terk edilmiş olur.

Bu söylediklerimize emperyalistler arası savaşı örnek olarak gösterebiliriz. Emperyalistler arası savaşların veya haksız savaşların yıkmaktan başka bir sorunu olmadığı için, yukarıda belirtmiş olduğumuz sürece uygun bir biçimde, varolan toplumsal ilişki ve değerlerde büyük tahribatlara neden olmaktadır. Onları alabildiğince geriye çekmekte, ilkelileştirmekte; bir başka ifadeyle insani değerler karşısında dejenerasyon ile yüzyüze bırakmaktadır. Emperyalistler arası savaşların taraflarının veya haksız savaşın sahibi toplumların karaborsacılık, hırsızlık, fuhuş vb. bozuklukların batağına saplanması kaçınılmaz sonlarıdır. Ve bugün Türkiye gerçeğinde parçalanmış toplum durumu ve kitlelerdeki kişilik kırılmaları bunun en somut ifadesidir.

“Nasıl Yaşamalı?” sorusuna cevap olmak devrimci savaşın olmazsa olmaz koşuludur. Asıl işi yapmak olan, yeniyi yaratmak olan böyleleri bir savaşın başka türlü başarı şansı yoktur. Devrimci savaşı, *“Nasıl Yaşamalı?”* sorusunun cevabından yoksun bırakmak savaşın etkisi altındaki toplumsal ilişki ve değerlerin geriliklere veya ilkelleşmeye terk edilmesi demektir. Yaşamın değerini yükselen bir değer haline getirme ve bu uğurda verilen savaşa her yönüyle anlam kazandırma devrimci savaşımızın gereği olan bir yaşam sorunudur. *“Bir kişi ki yaşam kutsallığını bilmiyor, yaşamın özgürlüğüne anlam vermiyor; bu ne kadar savaşsa da giderek aşınacak, giderek kötürümle-*

lar daha çok bunlar olacaktır; yoksa onun savaş taktiği açısından değerlendirilen, yani teknik anlamda ele alınan yanları değil. Çünkü Kürdistan devrimi, nihai sonucunun, asıl olarak orduların savaşıyla belirleneceği bir devrimdir. Gerilla bu orduların en önemli aşamasıdır. Düzenli orduya geçişle birlikte gerilla, bir savaş taktiği olarak ağırlığını büyük ölçüde yitirir. Ona büyük bir hareket kabiliyeti kazandıran düzensizliği yerini düzenliliğe ve daha fazla merkezleşmeye bırakır. Bu halk savaşının belli bir aşamasıdır ve savaşımız bugün böylesi bir geçiş sürecini yaşamaktadır. *“Kızıl orduyu daha merkezleşmiş, daha birleşik, daha disiplinli ve daha yetkin iş görür hale getirmeli, kısacası ona düzenlilik karakterini kazandırmalıyız. Harakat alanı yönetirken de bu türlü gerilla karakterini yavaş yavaş ve bilinçli olarak azaltmalıyız, çünkü daha yüksek bir aşamada gerekli değillerdir”* diye yazıyor Mao.

Yaygın gerilla dönemi sonrasında düzenli ordu geliştikçe gerilladan geriye kalan, onun ordu örgütlenmesine ve yeni yaşama kazandırdığı kendine özgü yaşam kültürü, siyasal ve toplumsal değerler olacaktır. Bir geçiş süreci olarak yaygın gerilla aşaması, sözkonusu kültür ve değerlerin üretilmesine önyak olan ilişkilerin en yoğun yaşadığı bir dönemdir. Çeşitlilik anlamında da büyük bir zenginlik sözkonusudur. Böylesi bir dönemde Kürdistan gerillası, süreci en verimli bir biçimde aşma göreviyle karşı karşıyadır. Ama bu süreç aynı zamanda gerillanın, bilinçli bir biçimde kendini düzenli orduya dönüştürerek ortadan kaldırması sürecidir. Tıpkı proleteryanın devrimini gerçekleştirip proletarya diktatörlüğünü ilan ederken kapitalizmi ve kapitalistleri ortadan kaldırmasının yanında bir sınıf olarak kendini de ortadan kaldırması gibi; gerilla da savaşımının daha yüksek aşaması olan ordulaşma aşamasın-

da kendisini bir savaş taktiği olarak ortadan kaldırrır. Ve tıpkı proletaryanın yeni yaşama kendine özgü toplumsal/sınıfsal değerleri ve siyasal kültürüyle katılması, bu değerlerin egemen kılındığı toplumsal ve siyasal ilişkileri bırakması gibi; bizde de gerilla geleceğin yeni yaşamına ilişkin toplumsal, siyasal ve kültürel, değerleri bırakma göreviyle karşı karşıyadır. Bu diyalektik bir süreçtir; önüne geçilmemeli tersine en verimli bir biçimde aşılmasına çalışılmalıdır.

Devrimci savaşımızın açığa çıkardığı sosyalite de böylesi bir sosyalleşme gerçeği ve süreci ile karşı karşıyadır. Yani bazılarının sandığı veya iddia ettiği gibi, sosyalleşme sürecimiz, gerilladan ve ordudan uzaklaşmayı değil, tersine gerillanın bu tarihsel rolünün bilinci ve yaratacağı ordu gerçeği ile bütünleşen bir gelişme çizgisini esas almalıdır.

Bu tarihsel rolün bilincinde olmak, bizim bugün gerillaya yaklaşımımızı da belirlemektedir. Gerilla başlangıç aşamasında olduğu gibi büyük ölçüde düzensizliği, merkezleşmemeyi, sıkı disiplini gereksinmemeyi değil; düzensizliği, yüksek bir merkezleşmeyi ve sıkı disiplini esas alan bir yaşam ve örgütlenme tarzına kavuşturulmak durumundadır. Yaygın gerilla tam da böylesi bir döneme takabül eder ve gerillayı derinlemesine yaygın kılmaktan da bu anlaşılması gerekir. Mao'nun deyimiyle buna *“gerillacılığın öbür yüzü”*nün ön plana çıkarılması da diyebiliriz.

Parti Önderliği'nin de belirtmiş olduğu gibi, biz bugüne kadar ancak gerillanın gölgesini uygulayabilmiş durumdayız. Ama buna rağmen gelişen bir savaş gerçekliği ve bunun açığa çıkarmış olduğu sosyal gerçeklik ile karşı karşıyayız. Gerillaya gerçek anlamını vererek daha ileri boyutta bir gelişmenin sahibi olmamız şüphe getirmez

bir gerçektir. Sürece katılım bunun inancıyla olmalıdır. *“Gerillaya katılım, sosyal yaşamı devrimcileştirmek ve örgürlleştirmek, yani her konuda bu görüşleri temel almak biçiminde anlaşılmalıdır. Bu doğrultuyu yalayan, ortaya çıkabilecek her soruna bu doğrultu temelinde cevaplar verebilir. Bu temelde kazanan PKK ve PKK direnişçiliği olur, daha da fazla olacaktır. Bunda herhangi bir kuşku olmadığı gibi, geçmişin o muazzam inançsızlığı, inkarcı ve alabildiğine sömürgeci koşullara göre ayarlanmış düzen içi yaşamdan bu temelde kopuş sağlanabilir. Bize özgü olması ve kendi irademizle kazanmamız gereken yaşam böyle boy atabilir. Bu gerçek yeniden doğuştur. Kendi ülkemiz koşullarından özgür yaşamı gün be gün kendi öz irademizle ve onun eylemiyle gerçekleştirmektedir.”*

Önümüzdeki sürece yönelik doğru bir yaklaşım sahibi olmanın yanında önemli bir husus da, devrimci savaşımızın açığa çıkardığı sosyaliteye bilimsel sosyalizmin ilkeleri ışığında yaklaşmaktadır. Sosyalist yaşamın ilkelerinden yoksun bırakıldığı ölçüde gerillanın sözkonusu tarihsel rolünü oynaması beklenemez.

Yeni yaşamın örgütlenmesinde sosyalizm tutkusuyla yanıp tutuşmak sürece öncülük edebilmenin önemli bir koşuludur. Gerilla tepeden tırnağa bu tutkuyu taşıyan ve militanlığını yapan bir kişiliği kendisinde içselleştirmiş, bunun yoğunluğuyla yaşamda çözüm gücü olmaya çalışan bir siyasal güç olabilmelidir. Bu anlamda partinin ideolojik-politik hattı yoğunlaşmasının oturacağı temel zemin ve çözüm gücü olabilmemesinin klavuzu olarak sahip olunması gereken en güçlü silah olarak algılanmalıdır.

Partileşme tutkusuyla yanıp tutuşmadan, belirtmiş olduğumuz yoğunlaşma ve çözüm gücüne sahip olunmadan ilkeler-

den söz etmek, yaşam gibi canlı bir olgu, somut bir sorun karşısında hiçbir anlam ifade etmez. İlkeler, çerçevelenip duvara asılmış güzel sözler olarak önümüzde durur. Keza partimizin insanlık hareketi kimliği de bu anlamda pek fazla bir şey ifade etmez. Tıpkı duvarda asılı duran ilkeler gibi, parti kimliği de yakaya takılmış bir rozet olmaktan öteye gitmez.

Bilimsel sosyalizmin ilkeleri ışığında yaşama sosyalist içerik kazandırma da iş üretimi ile, çalışmanın örgütlenmesi ile başlamak gerekiyor. Çünkü sosyal yaşamın bütün ilişkilerinin merkezinde üretim vardır. Üretimin karakteri ve düzeyi sosyal yaşamın düzeyini de belirler.

Sosyal yaşamın karmaşık ilişkiler ağı içinde insan, maddi yaşamını idame ettirecek ihtiyaçlarını üretirken; maddi olmayan ihtiyaçlarını karşılayacak manevi değerleri de üretir. Bir bütün olarak *“kültür”* diye kavramlaştırdığımız bu üretim, görüldüğü gibi insana verili bir olgu değil, onun ilişkilerinin salgıladığı bir olgudur. Ve kültürün en önemli toplumsal işlevi de insan bilincinin beslenme alanı, ya da deposu olmasıdır. Dolayısıyla kişinin bilincini ve sosyal düzeyini geliştirmeye yönelik çabalar, onun üretime ve bu üretim süreci içinde geliştirdiği ilişkilere yönelik olmak durumundadır.

Eğer düzen yaşamından kopmuş, eski yaşamdan farklı bir yaşamı ve sosyal kişiliği açığa çıkarmak istiyorsak, bunu bazı insanların çalıştığı, bazılarının ise bunların üzerinde yaşamını sürdürdüğü veya birçok insanın atıl bırakıldığı bir gerçeklikte başaramıyız mümkün değildir. Bunlar eski yaşamın, diğer adıyla düzenin üretime ve insan emeğine yaklaşımıdır ve bu yaklaşımın muhtevasını belirlediği ilişkiler sonucunda ortaya çıkan da eski yaşama ait olgu ve değerlerdir. Bazılarının çalıştığı ba-

zılarının ise bunlar üzerinde yaşamını sağlayan ilişkilerin açığa çıkardığı toplumsal olgu ağalık ve ağalık kültürü olmaktadır. Keza insanların çoğunun atıl bırakıldığı bir ortamın ilişkilerinin sağlayacağı en büyük kültür elbette ki lümpenizm olacaktır.

Sosyal yaşamın istihdamına bu anlamda önem vermek gerekiyor. Onu partinin bir dünya gerçekleştirmeye felsefesiyle örgütleyerek, yeni insanın bilincini ve kişiliğini besleyecek olan kültürel bir zenginliğe ulaşmak gerekiyor. *“Bu tarihi süreçte, çalışmamız devrim çalışmasıdır. Çalışmalarımızın, ideolojik-siyasi düzeyimizin ne kadar geri olduğunu biliyorsunuz. Bu eksikliği giderme yolunda çaba sarfetmeyenler ideolojik-siyasi bakımdan bir hiçtirler. Hatta nasıl yaşayacaklarını bile bilmiyorlar. Öyle ciddi bir eylem anlayışları ve çalışmaları da yoktur. Şimdi biz bunu normal bir durummuş gibi kabullenebilir miyiz?”*

İçinde bulunduğumuz tarihsel süreç, bir emek seferberliğini önümüze koymaktadır. Ve bu emek seferberliğiyle egemen kılacağımız parti ilke ve ölçüler sosyal yaşamımızın özgürleşme düzeyini belirleyecektir. Alabildiğine kolektifleşmiş ve geliştikçe kendisini daha da üst düzeyde örgütlü kılan bir emek seferberliğinin istihdamıyla sosyal yaşamın özgürleştirilmesi en büyük etkisini siyasi ve askeri düzeyimizin gelişmesinde gösterecektir.

Bu temelde özgür iradeyi yaratmak önemlidir. Kendini kolektifleştirebilen ve örgütleyebilen bir iradenin yaşama sosyalist katılımından söz edilebilir ancak. Yaşamın her anına ve alanına böylesi bir iradenin katılımını sağlamak sosyal yaşamı dinamize edici en büyük güç olarak algılanmalıdır. Ve yaşam sorunu için verilen savaş bu anlamda, özgür iradenin yaratılması savaşır.

2 Nisan 1997 tarihinde, Peru'nun başkenti Lima'da ondört Tupac Amaro gerillası katledildi. 1995'in Aralık ayının son günlerinde Lima'da bulunan Japon büyükelçiliğinde gerçekleştirdikleri eylemle bütün dünyanın dikkatini üzerlerine çekerek ilgi odağı haline gelmişlerdi. Eylem karşı devrimci bir saldırı ile bastırıldı.

Eylem doğru muydu, yanlış mıydı; ya da başka türlü sonuçlanabilir miydi? Bu ayrı bir tartışma konusu. Ama orada devrimciler katledildi ve bizler de dünyanın neresinde olursa olsun yaşamını halka adayınların önünde saygıyla eğiliriz. Onların mücadele tarzları beğenilir, ya da beğenilmez, o tamiyle ayrı bir konu, burada önemli olan, doğru devrimci saflarda yer tutmak ve yerini belirlemektir.

Dikkat edilirse, eylem başladığında, bütün emperyalist merkezler tepki gösterdiler. Çünkü orada gerçekleşen eylem, her ne kadar Peru hükümetine karşı istemleri içerse de özünde emperyalist merkezlere yönelikti. Peru onların *“arka bahçeleri”* konumundaydı. O nedenle mevcut faşist Fujimori rejiminin darbelememesi, güçlü tutulması gerekiyordu. Fujimori rejiminin zaafa uğraması, kendilerinin zaafa uğraması anlamına geliyordu. Tabii bununla da sınırlı kalmıyordu. Orada gerçekleşen eylem aynı zamanda kendi merkezlerinde ve de Peru gibi kukla, yeni-sömürge rejimlerinin olduğu ülkelerde gelişecek eylemler için de bir örnek durumuna gelecekti. Eylemin başarıyla sonuçlanması, buralarda da bu tür eylemlerin önünü açacaktı. O nedenle korkuyorlardı.

Eylem bastırılıp, Tupac Amaro gerillaları katledildiğinde, onun içindir ki, başta Peru faşist rejimi ve emperyalist merkezler sevinçlerini gizlemekten geri durmadılar ve ardarda açıklamalarda bulundular.

Eylemin devrimci silahlı mücadeleden yana olanlar için de çıkarılması gereken sonuçlarla yüklü olduğunu belirtmemiz gerekir. Eylem bütün devrimci hareketler için büyük bir moral gücü olmuştu. Aslında eylemin bütünüyle başarıyla sonuçlanması, dünyanın diğer ucunda da olsa, başka ülke devrimcileri için bir moral olacaktı, hatta eylem biçimini bir tehdit unsuru olarak egemen sömürücü güçlere karşı kullanabileceklerdi. Bunu yapmasalar bile, bu egemen güçler için bir korku faktörü haline gelecekti. Ama şimdi, egemen güçler rahatlamış oldular. Çünkü eylem kendilerince *“başarısız”* lıkla sonuçlanmış, bu da bu tür eylemlere kalkışacak olanlara bir *“ibret tablosu”* olarak gösterilecek bir örneğe dönüşmüştür.

Eylem başka türlü sonuçlanabilir miydi? Bu soruya hem evet, hem de hayır yanıtı vermek mümkündür. Her iki yanıt birbirile çelişse de, bu doğrudur. Bugüne kadar gelişen bu tür eylemlerin sonuçları da bunun böyle olduğunu

göstermiştir. 1979 Nikaragua sandinist devriminden önce sandinistlerin başarıyla sonuçlanan bir rehine alma eylemleri vardı. O eylemin başarısı devrimin gelişiminde önemli bir rol oynamıştır. Uruguay'da, Peru'daki Tupac Amaro'ların isimdaşı olan ve kendilerinden önce kurulan Tupac

bir faaliyet olduğu açıktır ve kendi içinde kuralları vardır ve mutlaka sonuç almayı, kazanmayı hedefler. O an eylemi gerçekleştirenler imha da olsa; sonraki süreçte yaşanılacak olan zaferi amaç edinir ve o şekilde kendini bir miras olarak sonraki sürece devrederler.

Bir eylemin ardından

Cemal Şerik / Zagroslar

Amaro'larında, CIA ajanları dahil ellerinde rehine bulundurmaları-na rağmen istedikleri sonuca ulaşamadıkları ve rehinele öldürdükleri biliniyor. Yine Türkiye'de Mahir Çayan'ların Kızıldere eylemleri vardır: Rehinele on devrimci orada yaşamlarını yitirebilmişlerdir.

Nicaragua'daki eylemin başarısı bir moral olup, egemen güçleri korkuturken; Uruguay'daki kararlılığı göstermiştir. Türkiye'deki ise, Türkiye devrimci hareketine telafisi mümkün olmayan kayıplara neden olurken, morali olumsuz açıdan etkileyen bir işleve sahip olmuştur.

Peru'daki eylemin bastırılmasından sonra emperyalist basın-yayın merkezleri geçtikleri haberlerde, nasıl sonuçlandırıldığına dair bilgiler de verdiler. Bilgiler yanlış olabilir, ama bu o kadar önemli değildir. Çünkü yapacağımız değerlendirmelerde bu bilgiler veri olmaktan öte bir rol oynamazlar.

Eylemin bastırılmasında, gerillalarla birlikte iki asker ölmüş ve bir yüksek mahkeme üyesi yaralanmış, o da hastahane ölmüş. Baskın anında, *“gerillalar, büyük elçilikte top oynuyorlarmış”* ve *“baskın kırk dakika sürmüş.”*

Eylemin, siyasal amaçları ile birlikte kendisinin askeri

Tupac Amaro gerillası

ortaya konmasıdır.

Kararlılık, çok net ve kesin bir şekilde ortaya konduğunda, karşı tarafın manevra yapma olanağı da ortadan kalkar. O da yapabileceklerini ortaya koyar. Sonuçta imha da olursa bu ona çok pahalıya mal edilir. Zararı yarardan fazla kılınır.

İstedikleri sonuca ulaşmasalar da, Lima'daki eylemin bu şekilde sonuçlanmaması pekala mümkün olabilir, faşist Fujimori'ye araçların üzerine çıkarak Lima sokaklarında zafer gösterisi yapma fırsatı verilmeyebilir.

Rehine eylemlerine yeni tanık olunmuyor. Tarihi eskilere dayanıyor. En çok da dünya gündemine Filistinliler soktular. Uçak kaçırma eylemleri ve baskınları bu konuda meşhurdur. İlk eylemlerinde kararlılıklarını göstermişlerdi. Bu, İsrail siyonistleri ve ABD emperyalistleri için korkutucu olmuştu. Daha sonraki yıllarda, Filistinlilerin bu eylem biçimini örnek alanlar çok oldu. Hatta eylemlerini kararlı bir şekilde sonuçlandıranlar da çıktı. Ama ya eylemler bastırıldı, ya da kendi içinde çözüldü. Nedenleri üzerinde durulması gerekiyor.

Şimdi, Peru'daki eylemin ardından, devrimci şiddet karşıtları konuşma, tezlerinde *“ne kadar haklı olduklarını”* söyleme fırsatını da elde etmiş oluyorlar. Böylece karşı-devrimin şiddetine alkış tuttıklarını da sergiliyorlar.

Devrimci şiddetin toplumsal dönüşümlerde tarihsel bir zorunluluğu ifade eden kılıç rolünü oynadığını bilmeyenler için bu doğru da görülebilir. Devrimci şiddeti, bir şiddet eylemiyle sınırlı algılayanlar için de bu geçerlidir. Ama devrimci şiddet çok daha farklı ve geniş bir anlam ifade eder. O, kitlelerin yoğunlaşan tepkisinin açığa çıkması ve egemen güçlerin suratına şiddetli bir tokat gibi patlaması anlamına gelir. Kitlelerin açık sokak gösterilerinden, silahlı eylemlere ve geliştirilen savaşlara kadar geniş bir anlam ifade eder. Tek tek eylemler de bu geniş anlam içinde yerlerini bulurlar. Tek tek eylemlerin başarısız olması, hatta egemen güçlere, güç vermesi kaybetmek anlamına gelmez.

Bundan böyle de benzeri eylemler olacaktır. Ama bu sefer, bugüne kadar yaşananlardan sonuç çıkaran tarzda gelişecektir. Artık her ülkenin özgüllü bünde belirleyici olacaktır.

Bizim devrimimiz, Peru'dakinden, ya da başka ülkelerdekinden farklı bir hat izliyor. Onların denedikleri yöntemleri çoğuna başurma gereği ortaya çıkmadığı gibi, çelişir yönler de ihtiva ediyor. Ülkemizin farklılığı ve savaş ele alıp geliştirme tarzımızdaki farklılık bünde esas rol oynuyor. O nedenle diğer ülkelerdeki eylemlerin benzerleri ve onların içine düştükleri yanlışlıklar, hatalı hareket tarzları bizde görülüyor.

Bizim devrimimiz de, sömürgecilğe karşı olduğu kadar, emperyalist merkezlere de karşıdır. O nedenle dünyanın neresinde gelişirse gelişsin, gelişen bir devrimci mücadele, kendi ülke özgülleriinde devrimimize güç vermektedir. Aynı şekilde biz de devrimimizle onlara güç vermektayız.

O nedenle, bugün Peru'da olanlar yarın başka bir ülkede de gerçekleşse tavrımız, bütün eleştirilerimize rağmen, kendini devrime, halkına adayınların yanında olmak durumundadır.

Zilan, kesin özgürlük istemi, yaşam arayışıdır

“Güçlü olmadığım dönemlerde, ben aşkın daha anlamlı olabileceği kanısındaydım. Güçlü olduğum dönemlerde benim için aşk veya kadın fazla geliştirici olmadı.”

PKK tarihindeki şهادetleri değerlendirdiğimizde, dönemlere göre kişiliklerin özgünlüğüne anlam vermeye çalışırken, bugün en az bunu yaşayanlar kadar bir irade ve düşünce yoğunluğunun gerekli olduğunu, bu konuda unutkanlık, gaflet gibi durumların asla kabul göremeyeceğini, asıl yaşayan değerlerin bu kişiliklerin şahsında temsil edildiğini, onların manevi komutaları altında işlerin yürütüldüğünü vurgulamaya çalıştık.

Bugün yaşayanların yaşamı ve savaşı düzenlemelerinde, tutarlılık ve dürüstlük gereği, şehitlere verilen söz esastır. Şهادet çizgisine ters düşmüşse, onun gereklerine, anlam ve önemine göre bir yaklaşım içinde değilse, onun fazla iflah olmayacağını, layık olmayacağını, başaramayacağını da belirtmek gerekir.

Şهادetlerin çizgisinde yürümesini bilmeyenlerin eylemleri ve hatta zaferleri fazla anlamlı olmaz, -tehlike içerir.

Şهادet, en ağır konulardan biridir. Şهادetin yükünü kaldırmak, en ağır işlerden biridir. Şهادetin gereklerine göre yaşayabilmek ise yaşamların en zorudur.

Hatırlıyorum, Haki Karer yoldaşın şهادetinin yakıcılığının o ilk yılında, bütün sorun buna anlam verebilmek için gerekeni yapmaktı. Manevi etkisi altında nasıl kalkabiliriz diye, gecemizi gündüzümüze katıyorduk. Yanılsaydık, gereklerinden uzak düşmüş olsaydık ortada PKK diye bir gelişme olmazdı.

Bu anlamda en zayıf olduğumuz bir dönemde ve hatta Haki'nin katledilmesiyle, o oldukça zayıf şekillenişin tamamen dağılacağını düşünen düşman üzerinde, bu şهادet dolayısıyla yaşadığımız yoğunlaşma, gereklerine ulaşma, mümkünse eyleme geçme; denilebilir ki, en büyük işlerimizdendi. Ve asıl PKK'yi yaratan bu yaklaşımdı. Onun anısına bağlılığın en temel bir ifadesi olarak partileşme kararı, program taslağı ve ilk yılın bunun hazırlıklarıyla geçmesi ve akabinde resmen partinin ilanına gidişimiz, şهادet gerçeğinin doğru değerlendirilmesi halinde neye yol açacağını da en büyük göstergelerinden birisidir.

Düşman dağılmayı beklerken biz büyük tarihi adımlardan birisini gerçekleştirdik. Eminim ki, Haki'nin şهادeti olmasaydı biz belki PKK'leşmezdik, o kararı veremezdik. Tarihin seyri böylece değişti.

Buna benzer önemli şهادetlere hep anlam vermeye çalıştım. Bir Mazlum'ların şهادetini; ülkeye kesin inançlı ve başarılı yürüyüşün emredici ifadesi olarak değerlendirdik. Giriş kesin olacak, sonuna kadar gerekenler yapılacak. Ve bilindiği üzere 15 Ağustos Atılımı'nın bununla da bağlantısı vardır. Diyarbakır zindanlarındaki baskılar ve ona karşı şهادetler olmasaydı belki de biz bu çarpıcılıkta ülkeye yönelmezdik. Yöneliş bu kadar kesin olamazdı. Başlı başına bu da tarihin seyrini değiştirdi ve en ciddi eyleme de bu temelde ulaşıldı.

Yine Mahsum Korkmaz arkadaşın şهادetinde, gerillanın zayıflığı ve tasfiye tehlikesi vardı -ve bu amaçlanmıştı. Ülkede kalıcı gerilla gücü olup olmanın bir anıydı. Nitekim ardılları ve bizzat bu pratikte yer alanlar dahil, kendilerini iflasın eşğine getirdiler. Yine umudu ve pratiği de anlamsız kılarken, bizim zor da olsa buna cevap vermemiz önemlidir. Yani gerillanın daha da kalıcılığı ve kendisini en azından bölükler düzeyinde yürütmesi, verilmesi gereken bir cevaptı.

Sonuçta 1987'nin yaratılmasıyla, yeni bir tarihi sürecin, gerillanın sökülmemeyeceği, Kürdistan'ın eylemsiz, silahsız kalamayacağı kesinleştirildi. Ağıt'ın şهادetinden sonra da, aslında beklenen tamamen bir çözüldü ve gerillanın tasfiyesiydi. Tıpkı Mazlum'un şهادetinde olduğu gibi, Diyarbakır zindanın çözülüşü, teslimiyetiydi. Ama bunlara karşı zamanında ve yerinde verilen karşılıklar, tarihin seyrini çarpıcı bir biçimde değiştirebildi.

Demek ki; şهادetlere doğru anlam vermek ve

en önemlisi de, ne kadar zor da olsa, kat be kat eylemi geliştirerek cevap olabilmek en doğrusudur. Ve başka türlü şهادetlerin gereklerine ulaşamaz.

Şüphesiz buna benzer, etkileyici binlerce şهادet olayı vardır. Ne kadarına layık olundu? Özellikle kendi görev anlayışımız neydi, onların en yakın yoldaşları olarak ne kadar cevap olabildiniz? Ben kendi eylemimde şهادetlere bağlı kalmayı, dönemsel olarak ve özgünlükleri olanlara daha özgün biçtiğim değerler temelinde yürümeyi kendi çapımda başardım ve sonuçta halkın da kabul edebileceği, şehitlerin ruhunun da rahatlıkla kabul edebileceği bir konuma ulaşıldı. Şüphesiz soruyu kendiniz için kişiselleştirmeniz gerekiyor. “Ne kadarına biz anlam verebildik?” En önemli işlerinizden biri de budur. Kesinlikle ve şiddetle kendinizi sorgulamanız ve yapılmayanı yapmanız gerekir.

Şهادetlere, görevlerinizin farkında olarak ve onların kayıplarını kendi kişiliğinizde kat be kat yeniden üretmek ve bunu başarıya dönüştürerek karşılık verirsiniz, şehitlerin anısından birşeyler anıyorsunuz demektir. Aksi halde fazla değerli olacağınız düşünülemez. Bu bir ilke meselesidir. Hükmedilmesi gereken an be an yaşamsal bir sorundur. İkide bir hatırlamak meselesi değildir.

Bugün birinci yıldönümünde Zilan şهادetinde çok şeyler söylenebilir. Genelde gerilla ve kadın ordulaşması üzerinde onun eyleminin etkileri ideolojik, siyasi, askeri boyutlarıyla rahatlıkla ortaya konulabilir. Yine Dersim özgülünde olup bitenler dile getirilebilir.

Ben bu hususlarda oldukça alışagelmış bir değerlendirme yapmayı fazla anlamlı bulmuyorum, zaten gerektiği yapıyor, -ve yapılmalıdır da. Dersim'de; -örneğin bu eleştirilen kişilik bizzat mektubunda, “küçük burjuva, bilmem kemalist etkiler de-yip duruyorsunuz, yakışmaz. Bu şeyleri niye ısrarla yaşıyorsunuz, yaşıyorsunuz” derken, aslında daha bir yıl geçmeden o verdikleri kayıplarla kendi durumlarını ortaya koyuyor. Eminim ki, bu eleştirilerden bazı sonuçlar çıkarılırdı, bu büyüklüğe cevap olabilen bir gerilla sergilenseydi, Dersim düşmanın en çok korktuğu ve asla sonuç alamayacağı ve belki de Güney'den daha fazla etkili bir Kuzey direniş kalesi olacaktı. Ama o kişilik, kendine layık gördüğü yaşamı fazla yaratıcı olmayan, derinliği yakalamayan, tedbiri geliştiremeyendir. Aslında nasıl savaştığı, nasıl yaşamak istediği de fazla belli değildir. Nereden bakılırsa bakılsın, zaafı olan bu kişiliğin savaşa yansıması, düşmanın bir ağır operasyonunu önceden görememek kadar, ona etkili bir savaşa karşılık verme gücünü ortaya çıkar-maması en önemli kayıp nedenidir ve aslında Zilan kişiliğinde buna cevap verilmişti.

Kendi başına örgütlenmesi, planlaması, eylemini başarıyla ortaya koyması hepsi için uyarıcı olabildi. Ve bir kişinin kendi düzeyinde sağladığı bu gelişmeyi, onlar kendi kişiliklerinde sağlamış olsalardı, düşmanın bu sahaya böyle rahat girmesi, sonuç alması asla mümkün olmazdı. Demek ki, şehitlerin anısına layık olunamamıştır. O kadar kızlar-erkekler vardı; hepsi kendi kendilerini tüketirken, demek ki önemli yanlışlıklar yapmışlar. En azından kendilerini örgütleyememişlerdir. Yaşama ve savaşa verdikleri anlamlar dar olmuştur. Düşmanı esas alan bir yaşam tarzına girememişlerdir. O yaşamın savunulması için kendilerini örgütleyip savaşa patlayan bir dinamit deposu haline gelememişlerdir.

Aslında Dersim'de gösterilmesi gereken kişilik Zilan kişiliğidir.

Ayakta kalacak olan, yaşayacak olan da buydu. Biz bunu vurgulamıştık, bu ciddi bir işaretir dedik. Gerilla zor bir süreç girmiştir, düşman oldukça derli-toplu geliyor. Bu bir semboldür dedik, eğer ayakta kalmak istiyorsanız kendinizi şiddetlendirmeniz lazımdır, hatta her gerilla Zilan kişiliğiyle özdeşleşerek, -bir anda değil- sürekli patlayacak bir bomba halinde yürüyebilmelidir. Kürdistan üzerindeki bu büyük belanın, bu büyük afetin kaldırılması, gerilla kişiliğinin bu düzeye gelmesiyle mümkündür.

Ama Kuzey'den Güney'e doğru gelişlere baktığımızda; sıg geçildi, anlamı derinliğe kazılmadı ve hatta partinin bazı savaş değerleri üzerine ucuz bir yaşam tutuldu; yaratıcılık, katı bir direniş kişiliği olarak ortaya konulmadı. Ve sonuç ise en anlamsız kayıplar. Özellikle bunun bu yılda olması bizi çok öfkeliyordu.

Duyarlıklarınız, olup-bitenleri anlammanız zayıf. Ne şهادetlerin gerçeğinden, ne de düşmanın yönelimlerinden fazla anlamıyorsunuz. Tam tersine büzülüyorsunuz, anlamsızlaştırıyorsunuz ve sonuçta darbe yeniliyor. Halbuki bu eylem düşmanı çok korkutmuştu ve her gerilla rahatlıkla bu sürece girmişti. Karar vardı, uygulama da sağlanabilirdi. Yaygın görülen, saflarımızda birisi çok iyi yapmışsa diğerlerinin ona dayanarak ucuz yaşaması bir kez daha etkili oluyor ve böylece de gafilin kaybı ortaya çıkıyor.

Kim ne derse desin, bu yılı gerillada çok büyük kazanmak mümkündü. Zilan kişiliğine bir anlam verilebilseydi, gereklerine vicdanen kendini yatırmış olsalardı, bu büyük bir gelişme anlamına gelecekti. Diğer boyutlarda da böyledir: İdeolojik, moral ve cesaret olayında, kesinlikle herkesi kat be kat büyütecek bir anlama sahipti. Çağrısında bilindiği üzere büyük yaşam tutkusu, cesaret çok nettir. Bunun büyük bir şans olarak da görülmesi gerektiği vurgulanıyor.

Ama birçoğu kişiliğinde maalesef bu düzeyi yakalayamadı. İdeolojik moral düzeyin savaşta ne kadar belirleyici olacağı anlaşılmadı, gerekenler yapılmadı ve istenmeyen kayıplar yaşandı. Tedbir almasaydık belki de bu çok kötü bir yenilgiye kadar da gidebilirdi.

Zilan'da insanlarımızın beynini, yüreğini açan, bencilliği yıkan, ideolojik etkileri çok çarpıcı ve ulusal düzeyde olan bir ufuk vardır. Siyasi olarak da güçlü olmanın nasıl olduğunu ortaya koymuştur. Küçük amaçlar için değil, büyük amaçlar için yaşamın nasıl olduğunu kanıtlamıştır.

Örgütsel anlamda da ikide bir örgüt bozgunculuğunun anlamlı olmadığı vurgulanarak, değerli bir yoldaş olmanın örneği sergilenmiştir. Son derece yapıcı, örgütlü bir kişiliğin nasıl olması gerektiğini çarpıcı olarak ortaya koymuştur. Bütün bunlar partililere bir mektup ve çağrı biçiminde sunuldu. Etkisi hiç olmadı demiyorum, ama oldukça sınırlı bırakıldığı, genelde şهادet çizgisine yaklaşımın duyurulmadığı, sonuçta çok büyük bir gelişmeye neden olabılırken bunun geçirilmesi yaşandı. Elbette biz her zaman şهادetlere karşı aldığımız tedbirleri ve anlamını yitirtmedik. Bu şهادet temelinde bütün şهادetlere yüksek değer biçtik. Çok şiddetli bir yoğunlaşmayı esas aldık. Örgüt içi savaşımız çok yoğundu, çok keskindi. Hiçbir yenilgiye fırsat vermeyecek kadar biz kendimize anlam vermiştik. Herkes gitse de, biz kalışımızla, kesin yenilgiye geçit vermeyeceğiz -ve bugün bu gerçekleştirilmiştir.

Bugün, düşmanın Kuzey'den başlatıp tarihin bu en büyük operasyonlarını Güney'de tamamlamak istediği çok net. Bu da büyük bir taarruzdu. Belki de, Türk kurtuluş savaşının ve hatta Osmanlıların son iki yüzyıldaki en büyük operasyonlarındandı. Özellikle Kürdistan'a son iki yüzyılda düzenlenen seferlerin en kapsamlısıydı. Tarihte böyle seferleri İskenderler, Romalılar, Persler, islam orduları veya Cengiz Han, Timur orduları düzenlemiştir. Biz bunları bir tarafa bırakalım, son iki yüzyılın Kürdistan seferlerinin içinde bu yılın operasyonları en büyüğüdür. Ve Dersim'de başlatılması da bence anlamlıdır. Çünkü Zilan şهادetinde genelkurmay sarsılmıştı ve bunun intikamını almak için oranın üzerine korkunç yöneldi. Türk askeri literatüründe böyle anlamlar vardır; intikam veya imha seferlerini düzenler. Bütün partiye bunu ödetmek için Güney'e kadar böyle büyük bir çapul seferi düzenledi.

Açık söyleyim, hepimizin pratiğine baktığımda, tedbirleriniz bunları aşmaya yeterli değildir. Dersim gerillamız cevap vermeyi beceremedi. Güney'e ka-

● Devamı 12. sayfada

“Büyük sevgi veya yerinde bir sevgi, büyük bir savaşa benzer. Veya büyük bir savaşı düzenleyemeyenin sevgisinin de gelişmesi mümkün değildir. Nitekim, savaşı ne kadar geliştirdiysek, sevgi boyutunu da eklemek istediğimizde, bu çok çarpıcı ortaya çıktı. Savaşın gelişemeyişinin en önemli bir nedeni de; sevgi kişiliğinin olmamasıdır.”